

COLECȚIA DOCUMENTELE SECOLULUI XX

SIMION GHINEA

CÂND COBORA

„CORTINA DE FIER“

ACUM 50 DE ANI

FUNDAȚIA BUNA VESTIRE - 1995

CUPRINS:

- CORNELIU CODREANU denunță lumii IMPERIUL RĂULUI, cu 50 de ani înaintea PREȘEDINTELUI AMERICAN REGAN.

- ROMÂNII ȘI DESTINUL EUROPEI.

- MEMORIUL ADRESAT DE GARDA DE FIER ARMATEI AMERICANE.

- DRUMUL NOSTRU

- PACEA BEȚIVILOR

- ANII RĂZBOIULUI RECE.

- URMĂRILE RĂZBOIULUI RECE.

- LEGIONARIII ȘI RĂZBOIUL RECE:

- Asaltul asupra Ambasadei României bolșevice de la Berna.

- Parașutarea legionarilor în spatele Cortinei de Fier.

- CONCLUZII

ÎN CURÂND:

SCRISORI CLANDESTINE

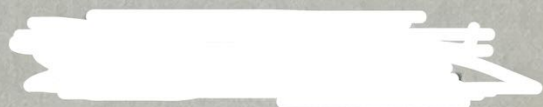
DIN SPATELE „CORTINEI DE FIER“

SIMION GHINEA - București

CĂTRE Pr. VASILE BOLDEANU - Paris

1944-1949

SIMION GHINEA

**Când se lăsa
„CORTINA DE FIER“**

acum 50 de ani

Institutul de cercetări și revizuirea istoriei
1995

– Poporul român aparține Europei. Ca origine și ca credință religioasă, de unde și participarea sa neîntreruptă de-a lungul secolelor la apărarea valorilor și civilizației creștine. Odată cu retragerea legiunilor romane din spațiul carpato-dunărean și cu formarea noastră ca popor, care a urmat, istoria ne-a rezervat o soartă tragică. Am devenit în cele din urmă ceea ce istoricii numesc „o insulă latină” într-un ocean constituit din triburile slavilor nomazi, la care s-au adăugat ulterior cele mongole de la vest de Tisa.

Azi suntem amenințați cu dispariția de pe harta Europei înghițiți de Imperiul slavo-bolșevic ateu. Ne este primejduită nu numai originea etnică, ci și credința în Dumnezeu strămoșilor noștri, născuți, nu „făcuți” creștini, ca vecinii noștri!

În fața acestei primejdii de moarte, când oamenii noștri politici rămân indiferenți, sau fac politica struțului, când Occidentul nu pare interesat de drama noastră și nu aude strigătele noastre de alarmă, ce ne rămâne nouă decât să găsim resursele în noi înșine, ca de atâtea ori în trecut, pentru supraviețuirea și apărarea ființei Neamului?

Corneliu Codreanu.

(Cuvinte rostite la Consfătuirea de la Focșani în anul 1935, după încheierea monstruosului Pact de Neagresiune Româno-Sovietic, când ne-am aruncat singuri în gura Căpcăunului.

Corneliu Zelea Codreanu

Cel care a denunțat pentru prima dată, „Imperiul Răului”, cu 50 de ani înaintea Președintelui american Regan, că o primejdie de moarte, nu numai pentru țara sa, ci și pentru întreaga omenire.

Vocea lui a răsunat atunci în pustiu. Mai mult decât atât, Oculta care va declanșa războiul, un an mai târziu, îl va condamna la moarte prin strangulare – moarte rituală masonică – în noaptea Sfântului Andrei 1938.

ARHITECȚII CORTINEI DE FIER

„Marea Britanie nu are nici prieteni nici dușmani. Are numai interese.”

(W. Churchill)

Conform legislației unor țări Occidentale orice document considerat secret poate fi dat publicității după scurgerea a treizeci de ani de la emiterea lui. Așa s-a aflat că în 1939, în ajunul celui de al doilea război mondial, Canaris, șeful serviciului secret german, s-a adresat guvernului englez printr-un memoriu în care se spunea că un grup de ofițeri superiori germani sunt gata să-l înlăture pe Hitler de la putere spre a se evita războiul. Se cerea un răspuns urgent. Dar răspunsul n-a mai venit. În schimb a venit războiul.

De ce a tăcut guvernul Majestății Sale? Iată o întrebare care nu mai are nici un sens astăzi. Istoria e plină de enigme.

La scurt timp după nașterea Uniunii Sovietice, Winston Churchill a lansat faimoasa chemare: „Să-l sufocăm pe copil în fașă”. Dar copilul nu numai că nu a fost sufocat: a crescut mare și puternic la sânul matern al Occidentului.

Un sfert de secol mai târziu, același Churchill, sub efectul unei totale amnezii, împărțea prada frățește cu Stalin: „Eu iau GRECIA, tu, ROMÂNIA, să faci ce vrei cu ea.”

Târgul o dată făcut, Churchill a continuat să țină discursuri, în bună manieră britanică, despre Drepturile Omului, despre democrație și despre dreptul fiecărei națiuni de a-și hotărî singură soarta.

*„Pe-al vostru sânge jurăm,
Crezul sfânt să-l împlinim,
Țării noastre să îi dăm
Totul, ori murim!”*

Amandoi au căzut
striviți de tancurile
sovietice în 13 ianuarie
1937, la
Majadahonda, pentru
apărarea Madridului.

Trupurile lor
neînsufleteite au fost
aduse în Țară și
depuse, o lună mai
târziu, în cripta de la
Casa Verde.

ION MOȚA

Primul conducător în
ierarhia legionară după
Corneliu Codreanu...

VASILE MARIN

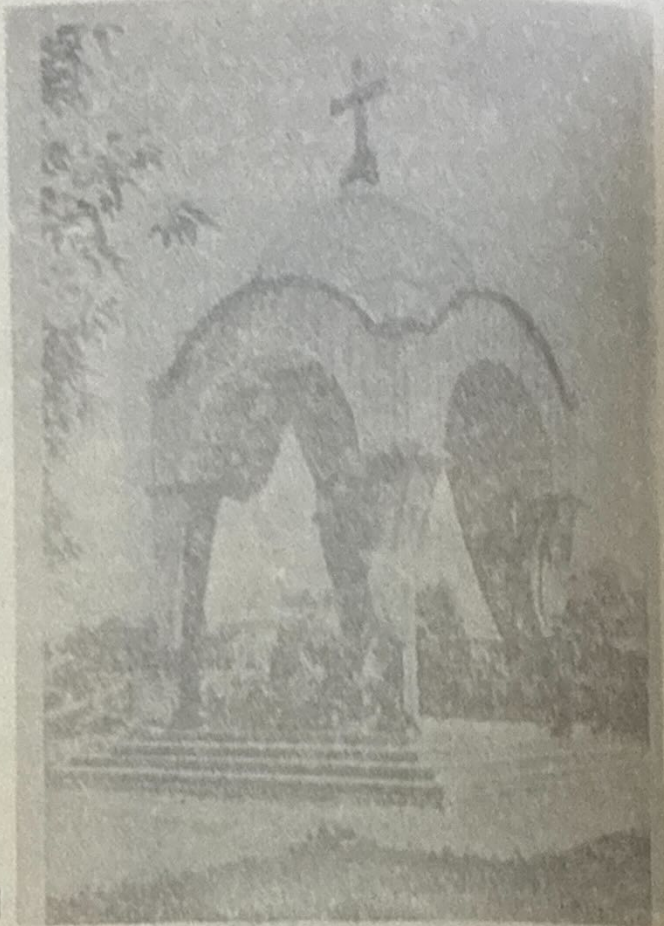
Comandant legionar. Când
a auzit că se constituie o
celulă de legionari care
urma să lupte în războiul
civil din Spania s-a adresat
șefului legiunii: „Vreau să
fiu al șaptelea sicriu!”

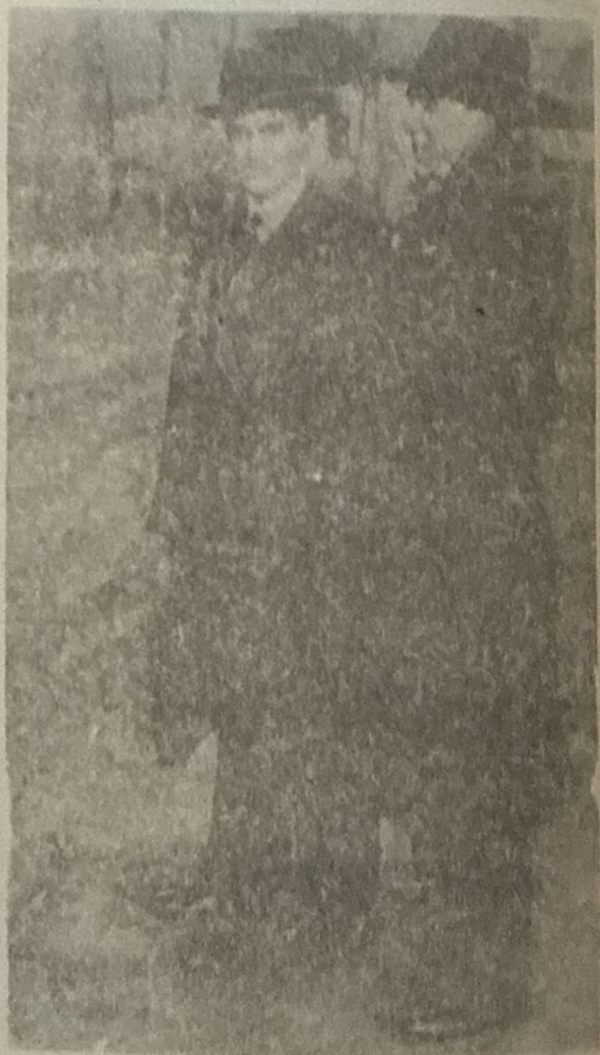
CRIPTA DE LA CASA VERDE

După instaurarea bolșevismului în România, osemintele lor au fost redată neantului. Nimeni nu știe astăzi în care colț de țară zac.

Spania s-a salvat, n-a mai cunoscut această urgie. Dacă i-am fi înmormântat în pământul lor, noi ne-am fi putut duce astăzi să le aprindem o lumânare și să îngenunchem la mormântul lor.

Moța și Marin anul 1936, în București.

De ce s-a dus Ion Moța să moară în Spania, departe de țară?

Pentru că acolo se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Puteam noi să stăm cu brațele încrucișate când civilizația creștină de două ori milenară era amenințată cu dispariția?

De ce s-a dus Vasile Marin să moară tocmai la celălalt capăt al continentului?

Pentru că era convins că, odată bolșevizată Spania, întregul continent, până la Atlantic, se va bolșeviza. Și Stalin își va trimite cazacii să ronțăie semințe de dovleac la Opera din Paris și să cânte cu balalaica în Catedrala Notre Dame.

Azi, când românii așteaptă cu căciula în mână să intre în Europa, Moța și Marin le strigă de dincolo de mormânt celor ce hotărăsc soarta ei:

– „Noi am fost de când ne știm în Europa. Dar unde erați voi când noi luptam pentru apărarea ei, amenințată în ființa ei creștină, de hoardele bolșevice? Prețul alinței cu aceste hoarde a fost prea ridicat. Peste o sută de milioane de europeni le-ați dat plocon celui mai exaltat călău, Stalin. Nu vă gândiți că într-o zi vă veți înfățișa înaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteală pentru faptele voastre?”

Textul care urmează a contribuit în mod hotărâtor prin argumentația pertinentă ce nu lasă loc nici unei ambiguități privind clarificarea și decizia tribunalului de la Nürnberg de a nu include „Garda de Fier” (Mișcarea Legionară), așa cum doreau adversarii ei, pe lista organizațiilor de tip fascist care au apărut în Europa după primul război mondial, ca reacție la nașterea monstrului bolșevic și a incapacității Occidentului de a-l sugruma în fașă, așa cum au făcut-o românii la ei acasă.

Din lectura acestui document se desprinde limpede că adeziunea legionarilor la Axa Roma-Berlin a avut loc din rațiuni și necesități istorice, determinată de poziția geopolitică a României, nicidecum de existența vreunei înrudiri ideologice. Cei care bat monedă pe această chestiune nu cunosc istoria acelei epoci. Sau sunt de rea credință. Nu apăruseră pe scena politică europeană nici fascismul, nici nazismul când Corneliu Codreanu punea primele pietre la temelia edificiului său, și care se va numi mai târziu Mișcarea Legionară.

MEMORIU

PREZENTAT AUTORITĂȚILOR AMERICANE
DE OCUPAȚIE ÎN AUSTRIA
DE

MIHAI FOTIN ENESCU
CA DELEGAT AL GUVERNULUI ROMÂN
DIN EXIL - VIENA
BAD GASTEIN, **MAI 1945**

- A. Introducere.
- B. Poziția Gărzii de Fier pe plan intern.
 - I. În principiu.
 - II. În concret:
 - 1. Garda de Fier și ordinea legală.
 - 2. Garda de Fier și Monarhia.
 - 3. Garda de Fier, Parlamentul și principiul separațiunii puterilor.
- C. Politica externă a Gărzii de Fier.
 - I. Geneza atitudinii Gărzii de Fier în politica externă.
 - II. Oportunitatea alianței cu Axa.
 - III. Raporturile Axei cu Garda de Fier.
 - IV. Garda de Fier față de schimbarea de la 23 August 1944.
 - V. Politica de echilibru continental și principiile de politică ale Gărzii de Fier.
- D. Concluzii pe marginea subiectului.

INTRODUCERE

Sunt momente în acțiunea unei mișcări luptătoare când se impun unele clarificări de poziție. Azi, la răspântia unor drumuri necunoscute pentru Continentul european, când un război mondial de proporții încă neidentificate pare că s-a încheiat printr-o capitulare fără condiții a unor state de echilibru în Europa, se cere și Gărzii de Fier o precizare a poziției sale politice pe plan intern și extern. Și pentru a risipi orice bănuială eventuală că, în circumstanțele de acum, Garda de Fier ar încerca o justificare față de învingători sau ar căuta unele interpretări sau alibiuri care ar echivala cu o desolidarizare de aliații ei de până acum, afirmăm cu toată claritatea, de la început, că nu intenția de aspirație este obiectul acestui studiu. Dimpotrivă, Garda de Fier consideră conduita sa ca singura posibilă și corepunzătoare realităților europene pe linii adânci și reînnoiește convingerea că viitorul nu prea îndepărtat va confirma încă o dată justetea poziției ei.

În același timp, nu stă în moravurile politice ale Gărzii de Fier și nu este nici potrivit cu înalta ei ținută etică ca să-și renege, în momente deosebit de grele, răspunderile. Cine colaborează cu Garda de Fier știe că se poate bizui *până la urmă* pe o neclintită credință față de cuvântul dat. Dar, dacă Garda de Fier își păstrează cu fermitate esența ei și își revendică fără șovăire răspunderea actelor sale, tocmai în virtutea acestui principiu de respect al realității și acțiunii ei, respinge hotărât orice deformare analitică în prezentarea sa ca forță politică și orice interpretare necores-

punzătoare a realității. a actelor sale. Garda de Fier recunoaște deschis ce este și ce face, dar nu poate lua asupra-și ce nu este în structura ei și ce nu a aparținut niciodată actelor sale.

Acest preambul precis este necesar pentru a înțelege expunerea ce urmează, fiindcă una din armele favorite ale adversarului este mutilarea realității față de Garda de Fier.

Desigur, nu este nici momentul nici locul să expunem aici prigoana fără precedent în uzanțele politice ale popoarelor înaintate, dezlănțuită mai ales în ultimii șapte ani împotriva Gărzii de Fier. Este suficient să reamintim numai asasinarea fondatorului Gărzii de Fier, Corneliu Codreanu, a celei mai mari părți a statului său major și a multor tineri, dintre care unii au fost expuși apoi în piețele orașelor române, umplerea temnițelor cu elita luptătorilor și cu mulți nevinovați, calomnii publice și șoptite, călcarea celor mai elementare legi de drept public și privat, supliciul moral și complicate schingiuri fizice, asasinate individuale și masacru în masă, unități speciale pe front destinate decimării din spate.

De asemenea merită o mențiune specială perfecționarea sistemului de înlănțuire politică după Ianuarie 1941, prin uimitoarea cointeresare în prigonire, a unor puteri care, în principiu, ar fi trebuit să menajeze forțele Gărzii de Fier. Aceste puteri s-au transformat în agenți zeloși de adversitate și de confiscare a libertății. Legionarii Gărzii de Fier au depășit astfel temnițele României pentru a figura și în lagărele de concentrare ale acestor puteri și mulți dintre ei, pentru a-și păstra libertatea, s-au risipit până în cele mai îndepărtate țări ale Europei.

A rezista acestei coaliții a forțelor interne cu cele externe, atât adverse cât și amice, și a nu fi distrusă de acest potop de lovituri perfect combinate din toate părțile, de pe urma cărora nici o altă organizație politică din Europa nu ar fi supraviețuit, dovedește o forță politică de o rară vitalitate și realitatea profundă pe care o reprezintă Garda de Fier în România și în Sud-Estul european.

Pentru a restabili tocmai realitatea pe liniile ei invinci-

bile, am întocmit deci această expunere. Până la urmă realitatea totdeauna se impune, cu toate încercările de deformare și împotriva oricăror ficțiuni, oricât ar fi de ingenios calculate. Cum a dovedit trecutul destul de apropiat, o ordine nouă în Europa nu se poate construi pe ficțiuni, pe arbitrar și pe iluzii. Pe zi ce trece, pentru a fixa Europei o ordine stabilă și durabilă, se cer mai multe eforturi, mai mult spirit realist și se ivesc din ce în ce condiții mai grele. Este nevoie de unirea tuturor elitelor și de folosirea tuturor realităților pentru a salva, în acest ultim moment, Europa de la catastrofă și, o dată cu ea, lumea întreagă. Cine vrea să îndepărteze aceste elite și să facă abstracție de aceste realități în sforțările comune de reconstrucție aduce un prost serviciu civilizației contemporane. Puteri care au avut o clipă victoria în mână au pierdut-o fiindcă s-au îndepărtat de realități și le-au combătut pentru a le înlocui cu ficțiuni. Și oricine, oricât de puternic, ar repeta o asemenea eroare majoră, ar ajunge totdeauna la același tragic rezultat.

Garda de Fier, arătând cu claritate și curaj ce este și ce urmărește în politica ei internă și externă, în realitate iar nu așa cum ar dori să arate adversarii, crede că aduce un real folos încercării de reconstrucție a Europei în ruine.

B. POZIȚIA GĂRZII DE FIER PE PLAN INTERN

I. În principiu.

Cercetători, literatura internațională de specialitate, cât și tehnicienii politicii aplicate au recunoscut în Garda de Fier o mare mișcare politică și spirituală, profund originală. Adversarii, mai puțin scrupuloși însă, pentru a crea confu-

zii, atât în România cât și în străinătate, au căutat să prezinte Garda de Fier când ca o mișcare fascistă, când ca o mișcare național-socialistă, ba unii chiar ca o organizație originală de infiltrație comunistă. Alții, în sfârșit discutând nota dominantă creștină a Gărzii de Fier, au ajuns la concluzia că ar fi ... o sectă religioasă. În realitate Garda de Fier nu este nimic din toate acestea.

Garda de Fier (sau Mișcarea Legionară) este o mișcare specific românească de ridicare a Poporului Român la aceeași conștiință politică, la aceeași stare economică și la aceeași dezvoltare culturală cu a celorlalte popoare ale Europei. În același timp, luptă pentru reîntărirea valorilor creștine eterne, în felul cum Poporul Român concepe lumea și se subordonează preceptelor morale și legilor divine. Este dar o mișcare complexă cu laturi multiple: politice, spirituale, constructive, culturale, economice, sociale, morale, care urmărește în fond țeluri simple și naturale ca acelea ale sporirii de randament ale Poporului Român la patrimoniul european.

Firește, are unele afinități cu ideea română a fascismului și altele – mai puține și mai degrabă de tendințe sociale – cu național-socialismul. Diferențele, atât de fond cât și ca tehnică de acțiune, sunt mai profunde însă decât asemănările. Și iarăși, reamintim că aceste diferențe funciare au fost precizate de către Corneliu CODREANU, de doctrinarii Gărzii de Fier cât și de alți autori străini în 1935, 1936, 1937 și 1938, când fascismul și național-socialismul se găseau la culmea puterii. Desigur, în această expunere de politică aplicată, nu este locul unui studiu aprofundat de principii și nici al unei analize comparate de structură a Mișcării Legionare, față de celelalte mari mișcări colective contemporane: fascismul cu *mistica Statului*, național-socialismul cu *mistica rasei*, comunismul cu *mistica vidă a colectivului*. Este suficient să relevăm accentul pe atingerea obiectivelor materiale și pe aplicarea excesivă a principiului autorității, puse în practică de mișcările totalitare, cu ignorarea structurală a *religiei ca valoare spirituală dominantă*, pentru a înțelege diferența esențială de Mișcarea Legionară, care

condiționează opera sa constructivă de precădere a valorilor spirituale și a principiilor morale creștine.

Evident, Mișcarea Legionară nu admite nici excesul pe care unii caută să-l identifice cu *principiul democrației*, anume mistica interesată a libertății individuale, individul ca pretext pe deasupra oricăror alte realități. Excesele interesate, de acest gen, au smuls sistemul de guvernare democratică astfel înțeles de pe linia realităților și l-au compromis în majoritatea țărilor europene, în deosebi în cele sudice, centrale și sud-estice.

În practică, nici principiul absolut al libertății individuale, nici acela al autorității, între care omenirea oscilează, cu neliniștea ei, în cursul dramaticei istorii, nu pot constitui un sistem realist de guvernământ. Un sistem durabil de guvernare nu poate proclama nici primatul naturii abuzive a individului asupra comunității, nici nu poate consacra călcarea respectului ființei umane, sub pretextul rațiunii. Și „Habeas Corpus” și autoritatea fermă a guvernului trebuie împăcate într-un sistem organic de guvernare, potrivit moravurilor, caracterului și temperamentului fiecărui popor în parte, iar nu după o formulare generală și abstractă care, interesat sau chiar cu bună credință, poate degenera repede într-o utopie sau într-o înscenare hibridă și insuportabilă.

Așadar Mișcarea Legionară nu admite deopotrivă nici excesele principiului autorității, generatoare de tiranie, nici pe acelea ale libertății individuale generatoare de anarhie. Nu este, astfel, o organizație nici de gen strict autoritar, nici un partid de tip liberal. Garda de Fier este o sinteză de esențe de realități și permanente din specificul etnic al Poporului Român, din condițiile lui de viață internă și de viață internă și de conviețuire cu alte naționalități, din asigurarea existenței și securității lui în raport cu popoarele vecine, din integrarea lui în spiritul continentului european și al relațiilor cu celelalte popoare ale lumii. Datorită unui spirit unic de creație, Corneliu CODREANU a izbutit să închege într-un puternic sistem politic și spiritual, armonic și organic, nu numai cele mai variate condiții, dar cele mai

indepărtate și în aparență de sens contrar.

Prin acest sistem s-au contopit astfel toate rezultatele poporului român și toate straturile sociale într-o mișcare de elită și în același timp de mase, de spirit tradițional și în același timp comunitar, de respect al ființei și al gândirii umane și în același timp de disciplină voluntar consimțită, de conservarea proprietății dar în același timp de asigurare a dreptății sociale, de aplicarea principiului autorității în același timp cu o intensă cultivare a libertății, de ridicare pe culmi spirituale în același timp cu o minuțioasă campanie de reconstrucție materială.

Sistemul acesta, prin multiplicitatea laturilor sale, a devenit astfel valabil pe toate planurile vieții Poporului Român. Așa se explică puterea de atracție și de fixare a elitelor din toate straturile sociale, de la aristocratul de origine princiară până la plugarul de la marginea țării, de la savantul universitar până la muncitorul necalificat, de la funcționarul public până la meseriașul liber, de la marele industriaș până la proprietarul agricol, de la bătrânul cărturar până la colegistul adolescent. Studențimea și proletariatul, clase de mijloc și țărănimea, sunt deopotrivă încadrate în Garda de Fier. Dar ceea ce-i dă Mișcării Legionare o forță invincibilă este credința neclintită a luptătorilor ei de toate vârstele și de toate meseriile. Prin reprezentarea fidelă și echilibrată a elitelor tuturor straturilor sociale și prin credința fanatică a tineretului de toate nuanțele, dar în deosebi universitar și proletar, se și explică rezistența Gărzii de Fier de-a lungul atâtor ani de suferință și păstrarea ei intactă după atâtea inimaginabile persecuții.

Ce rezultate ar fi dat acest interesant și original sistem al Gărzii de Fier într-o guvernare unitară și durabilă, nu am putea anticipa; cele patru luni de diarhie nu oferă obiectiv nici un punct concludent. Avem însă puternice motive să credem că un regim legionar omogen care să grupeze toate forțele sănătoase ale Poporului Român, indiferent de nuanță de partid, ar fi avut efecte salutare și pentru România și pentru spațiul înconjurător.

II. În concret.

1. Garda de Fier și ordinea legală.

1. O mișcare de un astfel de volum și de o astfel de complexitate în adâncime nu poate fi învinuită fără o patimă nedreaptă, de imitație după modele străine, care vieteuiește prin acțiuni ilegale și urmărește o „dictatură”, smulgând puterea prin „lovitura de stat” și desființarea partidelor adverse cu violența. De ce ar fi folosit Garda de Fier o astfel de metodă catilinară când și elitele și masele se încadrau cu înfrigurare și momentul victoriei sale finale părea că se apropie, începând din anul 1937, cu o siguranță geometrică!?

Dar numai din motive de inoportunitate, ci din însăși esența principiilor sistemului legionar și a gândirii sale politice, Corneliu CODREANU respingea aprioric, cu toată fermitatea, orice intenție agresivă de cucerire a puterii în stat. Corneliu CODREANU și în rând cu el toți doctrinarii și șefii responsabili ai Gărzii de Fier au repetat de atâtea ori cum înțeleg victoria legionară și pe ce cale se va ajunge la acest țel.

Dictatura în sine – voința unui singur om impusă cu forța populației unui stat – cum o definește el însuși, (deci două voințe, una a dictatorului sau a unui grup de o parte și alta contrarie, a poporului, constituie în gândirea lui Corneliu CODREANU un sistem odios de guvernare, mai ales când această voință se impune cu silnicie și cruzime și degenerază astfel într-o tiranie sângeroasă.

În două rânduri, o dată într-o circulară către legionari după înmormântarea lui Ion MOTA, Prim-Locotenent al Șefului Gărzii de Fier, căzut pe front în Spania împotriva marxismului și a doua oară în declarațiile către ziariști în Februarie 1938, Corneliu CODREANU a înfierat public, în termeni disprețuitori, „ideea de complot” și de „lovitură de stat”, ca mijloc de biruință. El le considera ca o „prostie” și a taxat astfel de victorii, născute din complot și lovituri de stat, ca ieftine și trecătoare. „Esența însăși a concepției

legionare - a precizat mai departe Corneliu CODREANU - respinge acest sistem al loviturii de stat, atitudine necugetată, de bruscare, de natură exterioară." Conștient de misiunea istorică a tineretului român și de răspunderea sa de conducător al unei generații, știa că un complot este o insanitate ce poate conduce cel mult la o hibridă dictatură politistă, iar nu la un regim stabil, laborios și durabil.

Și în concret, Corneliu Codreanu a fost strict consecvent cu principiile sale, după rezultatul triumfal al alegerilor din 1937. Între 22 și 29 Decembrie, până când s-a constituit guvernul Goga- Cuza, Corneliu CODREANU nu avea decât să facă un semn legiunilor sale, pentru ca aparatul de stat și corpurile constituite să se topească în fața valurilor legionare. Corneliu CODREANU s-a abținut de la un astfel de gest, știind bine totuși că, după primele momente de uluire provocate de rezultatul alegerilor, va urma din partea adversarilor o reacțiune violentă ce îl putea costa viața și aduce multe suferințe Gărzii de Fier. Respectul principiilor i-a părut însă fondatorului Gărzii de Fier un stâlp mai solid de forță politică decât escaladarea puterii direct de pe stradă.

Fundamentul cel mai sigur al unei puteri politice nu poate fi construit, după gândirea lui Corneliu CODREANU, decât printr-o strictă legalitate, o scrupuloasă respectare a legii. El nu pierdea niciodată prilejul să-și manifeste regretul pentru cele două, trei împrejurări în care Mișcarea Legionară, exasperată de abuzul ilegal al guvernelor și autorităților, a făcut uz de violență, deși tocmai în acele circumstanțe se aplica din plin consacrată maximă de drept public „sortir de la légalité pour rentrer dans le droit”, principiu amintit: deopotrivă de istorici și de legiști ca legitim, în atâtea manifestări ale colectivității umane asuprite, printre altele amintit și la originile revoluției americane. Și ca o consacrare a regretelor sale și a smereniei față de principii, tocmai în culmea puterii sale, când violența impusă de clasa politică dominantă s-ar fi întors în favoarea Gărzii de Fier, Corneliu CODREANU a refuzat ieșirea din raportul de Drept pentru a intra pe calea raportului de

Forță, net în folosul cauzei sale. Manifestându-și credințele pe căile pe care le oferă legile, Corneliu CODREANU consideră primirea raportului de forță ca o coborâre de la ținuta etică a tineretului român. Corneliu CODREANU aștepta biruința Mișcării Legionare pe o cale mult mai adâncă și reală: din desăvârșirea unui proces interior de conștiință a Națiunii Române și de perfecționare a condiției umane prin educația în etica legionară. „Când acest proces va cuprinde majoritatea românilor – spunea Corneliu CODREANU – și se va desăvârși, biruința va veni atunci automat, mare și luminoasă.”

Reforma instituțiilor politice, partide, parlament, corpuri constituite, nu se aștepta astfel prin decrete-legi și măsuri coercitive, ci prin voința suverană a Poporului Român. De teama acestui implacabil verdict popular, care conducea fatal Mișcarea Legionară la o biruință totală, partidele politice, condamnate la sterilizare prin îndepărtarea marelui rezervor de înprospătare a forțelor, tineretul intelectual și luptător, încadrat în Garda de Fier, au capitulat în fața puterii executive, cointeresând-o într-o acțiune represivă, cu prețul sacrificării propriei lor rațiuni de existență: regimul parlamentar. Și iată, în 1938, după ce timp de 15 ani elita activă a României a fost acuzată de acțiuni „ilegale” și de intenții de „lovitură de stat” pentru a desființa „ordinea prestabilită”, iată opt foști prim-miniștri, exponenți ai tuturor partidelor importante coalizându-se într-un guvern de dictatură, pentru a ieși ei din legalitate, pentru a da ei o lovitură de stat și a dizolva ei parlamentul și propriile lor partide. (După cum, în zilele noastre, o altă calomnie faimoasă pe atunci, „omul și pogonul”, lozincă demagogică atribuită Gărzii de Fier de fratele primului ministru de atunci, Dl. Gheorghe Tătărescu, o vedem aplicată astăzi de un regim „democratic”, cu participarea a însuși D-lui Tătărescu).

Și revenind la evenimentele din 1938, pentru a fi drepti, la acest regim împotriva tineretului rămas în cadrul legalității, nu au participat personal șefii partidelor istorice, D-nii Iuliu Maniu, Constantin și George Brătianu, precum nici

unii dintre oamenii politici serioși, care pentru diferite motive, făcând parte din acele guverne de dictatură, nu au aprobat nici suflatește, nici politic, metodele sângeroase ale regimului.

Așadar Garda de Fier trebuie să fi corespuns unei mari realități, dacă partidele s-au desființat singure împreună cu instituțiile pe care le reprezentau, în favoarea unei dictaturi personale și polițiste, cu pretul discreditării definitive a propriului lor sistem și a unei instituții fundamentale cum este Coroana, numai pentru a abate de pe linia justă o altă instituție fundamentală: Voința Națiunii.

Garda de Fier nu este, așadar, o organizație totalitară și nu s-a născut din antagonism funciar împotriva instituțiilor statului și ale colectivității, fie structurale, cum este monarhia, fie funcționale cum sunt puterea legislativă și executivă, fie tranzitionale ca partidele politice. Mișcarea Legionară nu intră în conflict cu aceste instituții și firește nici cu guvernele care le reprezintă, decât în măsura în care ele se îndepărtează de la legalitate și de la voința națională.

Politica Gărzii de Fier, în spirit testametar ilustrat de linia lui Corneliu CODREANU, urmată în esență cu scrupulozitate de succesorul său la comanda Gărzii de Fier, Horia Sima, este deci clară în toate direcțiile.

2. În ceea ce privește monarhia, Corneliu CODREANU a afirmat precis primatul acestui principiu și a subliniat distincția funciară dintre instituție și reprezentantul său. Un reprezentant poate fi slab, instituția monarhică însă este totdeauna bună. Această distincție a respectat-o și Horia Sima în manifestul Gărzii de Fier de la 1 Sept. 1940, în care cere abdicarea Regelui Carol II, dar impune respectul continuității monarhice prin urcarea pe tron a moștenitorului Coroanei, actualul Rege Mihai I. Aceeași linie adoptă Horia Sima și patru ani mai târziu, în politica guvernului național din exil, față de monarhie. Separând persoana Regelui de conduita de la București, considerată ca impusă factorului constituțional fie de circumstanțe de forță majoră, fie de forța simplă a puterii ocupate, s-a păstrat întotdeauna o tăcere respectuoasă în jurul Coroanei. Așadar, Coroana nu

intră în discuțiile situației interne din România.

3. Printre instituțiile politice recunoscute în sistemul legionar ca permanente în structura societății moderne, un loc important îl ocupă Parlamentul.

Necunoscătorii problemelor legionare pot fi surprinși. Cei care au stat însă în preajma lui Corneliu CODREANU sau care cunosc studiile doctrinarilor legionari asupra corelației „Garda de Fier și Parlamentul” – în special studiul cu același titlu al ilustrului profesor de sociologie Traian Brăileanu, fost ministru al Educației Naționale – sunt familiarizați cu problema funcțiunii ce trebuie să îndeplinească Parlamentul în sistemul legionar.

Desigur, în rând cu alți oameni politici, chiar de extracție democratică, de pildă André Tardieu în Franța și Alexandru Vaida-Voievod în România, sistemul legionar nu admite mitul retoricii și al aritmeticii electorale. Experiența a dovedit, în majoritatea țărilor europene, că degenerarea sistemului parlamentar în obsesia rezultatului voturilor și a succeselor retorice, consumă întreaga energie și capacitate de randament a clasei politice, care consideră astfel toate problemele ca rezolvate printr-o victorie electorală sau un discurs aplaudat. Trebuie să se înțeleagă că realitățile exacte de la fața locului din Sud-Estul european sau din Peninsula Iberică se deosebesc mult de situațiile figurate în genere de la distanță, prin optica de la Londra, Berlin, Washington și Paris. Uzanțele Camerei Comunelor sunt unele, ale Cortes-urilor, Scupcinei, Sobraniei și Adunării Naționale din Ankara,, altele. De asemenea, moravurile electorale ale unui district din Valea Dunării variază într-o măsură de nerecunoscut față de acelea ale unui Comitat din Scoția. Formula democrației a D-lui Churchill, „omul de pe stradă care votează liber” este desigur exactă în Marea Britanie și poate în Țările Scandınave. Pe măsură ce soarele se încălzește, coborând spre centrul, Sudul și Sud-Estul Europei, formula aceasta conduce mai degrabă decât la democrația D-lui Churchill, la o democrație a Maresăhului Tito.

S-au văzut în România epocii parlamentare, cele mai

importante partide de opoziție cu trei până la șase deputați – mai puțin chiar decât unele grupări etnice minoritare, ca maghiarii de pildă – ajunse peste noapte la guvern, obținând importante majorități cu concursul plin de zel al jandarmilor, al alcoolului, al promisiunilor, al corupției și al volatilizării urmelor. Această demoralizantă sleire a nervului național prin continua forțare a voinței colective conduce la sfârșirea partidelor în neînsemnate fracțiuni, incapabile – cum s-a dovedit încă din decembrie 1937 – să mai obțină majorități, chiar cu prețul violenței corporale și morale. Consecința fatală de pe urma deselor schimbări de decor ale coalițiilor de grupuri parlamentare ce ar urma să constituie o majoritate ar fi o neîntreruptă alunecare spre stânga și, în ultimă analiză, partidul unic de extremă stângă impus cu forța de la Răsărit.

Deci, ca o prevenire a acestor alarmante eventualități, printre alte considerațiuni de ordin structural, Mișcarea Legionară a urmărit să readucă funcțiunea parlamentului pe linia realităților românești.

În primul rând urma să se întărească cu strictețe principiul separației puterilor în stat: nici Parlamentul nu trebuie să coboare la starea de simplă emanație a puterii executive ca în sistmul românesc de până la 1938, nici puterea executivă nu poate degenera, fără cea mai mare primejdie pentru existența unui stat, la regimul de simplă unealtă la discreția „democrației integrale”, adică despotismul majorității parlamentare iresponsabile; majoritate realizată prin demagogie și presiune a cluburilor și comitetelor, alunecând cu cea mai mare certitudine spre o ultimă etapă: Jacobinismul modern, bolșevismul.

De altfel experiența recentă demonstrează, mai în toate țările unde începând din 1943 s-a încercat să se revină la regimul parlamentar, că: sau guvernul rezultat din coaliția grupurilor abia mai poate supraviețui sub hărțuiala comitetelor de „eliberare” sau, pentru a se asigura un minimum de ordine, „libertatea” a fost pusă sub protecția unui general sau a baionetelor trupelor de ocupație.

În sistemul legionar, deci, pentru a elimina de la început

orice posibilități de arbitrar al unei puteri în dauna celeilalte, separația este categorică. Puterea executivă, pentru a avea autoritate și prestigiu să se ridice dintr-o elită politică, după criterii sigure. Aceste criterii nu pot fi nici principiul elecțiunii, nici acela al eredității, ci *principiul selecțiunii* sociale, prin libertatea absolută de ridicare a valorilor personale din adâncimile straturilor sociale la suprafața societății. Puterea executivă – administrația, diplomația etc. – recrutată din această elită își va putea astfel îndeplini funcțiunea politică și tehnică în condițiuni normale.

Parlamentul, expresia puterii legislative, ar fi deci restaurat în sistemul legioar, într-o stare de totală emancipare față de puterea executivă. Misiunea Parlamentului ales absolut liber prin vot universal direct și secret dintre cetățeni candidând parte liber, parte după criterii de competență, este *legiferarea* adică discutarea și votarea legilor. În al doilea rând și ca un drept de cenzură morală iar nu de imediate consecințe politice, se recunoaște Parlamentului prerogativa de semnalare într-un spirit de înaltă răspundere, a abuzurilor, nepotrivirilor sau incompetenței constatate în actele puterii executive.

Iar pe deasupra acestor instituții, în momente de particulară importanță în care se decide soarta comunității, Corneliu CODREANU așază ceea ce el numește „Consultarea Poporului”, adică în fața marilor hotărâri care îl angajază, după ce se arată drumul, poporul trebuie întrebat, trebuie consultat, pentru a-și spune cuvântul dacă poate sau nu dacă este pregătit spiritualicește să meargă pe calea arătată.

Urmând deci spiritul lui Corneliu CODREANU, de respect al voinței populare și Horia Sima, ca vice-președinte al Consiliului de Miniștri în toamna anului 1940, a voit *alegeri generale absolut libere, la care să candideze exponenții tuturor partidelor politice dizolvate de regimul precedent. Opoziția categorică a Mareșalului Antonescu, care de atunci nutrea intenția unei lovituri de stat, a zădărnicit însă consultarea poporului proiectată de Mișcarea Legionară; astfel, în 1940 s-a demonstrat încă o dată, ca și în 1957, că nu*

Mișcarea Legionară se teme de verdictul alegerilor libere.

Din principii constitutive politice, prin urmare, dar și din motive educative, constatând efectele reale de ordin civic și moral ale pervertirii metodelor de exprimare a sufragiilor și de falsificare a voinței populare, marele pedagog Corneliu CODREANU a acceptat să îndrepte moravurile electorale prin garantarea exprimării libere a voturilor după cum dictează conștiința alegătorilor, nesiluită nici de amăgiri, nici de violențe. Și pentru ca să asigure alegeri absolut libere și pe această cale să rezulte, pe cât omeneste posibil, voința Națiunii, Corneliu CODREANU a încheiat în ultimele alegeri generale din România, în decembrie 1937, *pactul cu Partidul Național-Țărănesc al lui Iuliu Maniu și cu Partidul Național-Liberar al lui George Brătianu.* De altfel o invalidare a versiunii de tendințe dictatoriale atribuite Mișcării Legionare și o confirmare deplină a structurii sale populare este tocmai profunda considerație și înțelegere pentru Corneliu CODREANU și Garda de Fier din partea lui Iuliu Maniu, personalitate de o sinceritate democratică indiscutabilă și această atitudine de stimă reciprocă supraviețuiește până astăzi, după atâția ani de suferințe și de mari evenimente în lume.

Garda de Fier, așadar, cum sperăm că rezultă din această imperfectă expunere, nu este prizoniera nici unei idei preconcepute, nici unui program schematic, a nici unui sistem rigid care nu poate fi rectificat după realități. Ea este, în adevăr, tributara unei idei majore: Linia Poporului Român; pe aceasta nu o poate pierde niciodată din vedere fără sancțiunea imediată a autodesființării. Îndeplinind însă cu fermitate această condiție, înalta linie spirituală consacrată de jertfa fondatorului și a elitei sale, permite Mișcării Legionare o mare flexiune în mânăuirea realității de stabilire a condițiilor de direcție ale României.

Aceste realități prezente par să indice în ordinea internă necesitatea absolută a unui regim stabil în care monarhia să se situeze ca factor suprem al ierarhiei politice, sprijinită pe principiul separației puterilor pe linia funcțională și pe principiul unității elitelor și a forțelor naționale pe linia

structurală. Înмănuncherea funcțiunii orizontale a puterilor statale cu verticală a unității naționale, ca *rezultantă* a voinței populare în deplin acord organic cu Coroana, este condiția de stabilitate în România și în spațiul înconjurător. Orice alte soluții s-ar căuta, ar fi improvizații cu urmări imposibil de prevăzut și de calculat. Dar cum trecutul, mai îndepărtat și mai recent, a arătat, de situația României, cu poziția ei cheie la răspântia marilor drumuri, depinde în bună parte și echilibrul Europei.

4. Și acum câteva cuvinte despre o problemă în jurul căreia s-a făcut mult caz: *atitudinea Mișcării Legionare față de problema evreiască*. Nu este desigur aici locul de a analiza principiile Gărzii de Fier în materie, ci numai de a spulbera o serie de inexactități privitoare la trecut.

Mișcarea Legionară era prea conștientă de înălțimea ținutei sale etice, de răspunderile sale față de poporul român și de importanța sa politică, pentru a trata problema evreiască cu mijloace ieftie ca violența corporală sau a legilor speciale. Corneliu CODREANU însuși, provocat de anumiți politicieni îngrijorați da pactul Mișcării Legionare cu Iuliu Maniu și George Brătianu, a răspuns public că *problema evreiască înțelege să fie tratată într-un spirit de înaltă seriozitate*. Mișcarea Legionară nu privea această problemă prin optica resentimentelor de rasă. Șefii legionari, poate cei mai buni cunoscători din Europa ai problemei, cunoșteau prea bine calitățile intelectuale și profunda educație pe linia permanențelor ale acestui popor milenar, pentru a le subestima și a le combate cu forța materială.

Pentru Mișcarea Legionară esența problemei nu se reducea la un aspect evreiesc, ci se prezenta în general ca o restabilire a *echilibrului politic și economic*, deplasat până atunci în favoarea Poporului Român. Metoda urmată, spre deosebire de acelea ale mișcării rasiste, era în primul rând *întărită pe cale organică și de liberă concurență a poziției elementelor românești*, iar nu de slăbire silită a elementelor alogene. Pe această cale de liberă întrecere, se vizau *Eureii* numai în măsura în care pozițiile lor se găseau pe traiectoria noilor poziții românești. Tot așa de bine, această metodă

privea pe Sași, pe Unguri sau pe Svabi, fără ca prin aceasta să se poată vorbi de anti-sasismul, anti-ungurismul, sau de anti-șvabismul Gărzii de Fier, sau de o persecuție a acestor minorități din partea Mișcării Legionare. Acestor naționalități, fără excepție, li se lăsa deplina folosință a pozițiilor câștigate și li se retrăgea, prin opera de dreptate socială a Mișcării Legionare pentru toți deopotrivă, numai posibilitatea de a abuza de călcarea legilor în dauna Poporului Român.

Ridicarea Poporului Român, după sistemul legionar, urma să apară treptat, prin constituirea de noi poziții, folosind noi valori nefructificate într-un spațiu încă virgin, iar nu prin confiscarea altor poziții deja existente. *Dinamizarea Poporului Român* pe terenul general al construcției trebuia deci să crească printr-un proces de concurs și deci de stimulare a tuturor forțelor creatoare, iar nu de eliminare a unor elemente existente, a căror îndepărtare din acest concurs ar fi atras după sine slăbirea economiei generale. Conducerea Mișcării Legionare era prea realistă ca să creadă că România cu puternicul său potențial economic și cu funcțiunea sa de tranzit poate fi izolată de Europa printr-un monopol al producției și transformată într-o Meca economică. Se căuta numai preempțiunea legitimă, ca în toate țările democratice sau nu, a populației autohtone în distribuția naturală a mijloacelor de producție, spre a se evita menținerea Poporului Român într-o stare de pauperitate de pe urma tendințelor acaparatoare ale unor naționalități minoritare, mai bine organizate economicște datorită unui larg trecut de privilegii sau unui puternic sprijin de ordin internațional. Corneliu CODREANU însuși și-a exprimat în mai multe rânduri, față de intimii săi, intenția de colaborare a unei Românii întărită economicște cu un capital străin serios, care ar avea mai mult de câștigat, în același timp cu poporul român, de pe urma colaborării cu un stat puternic și *onest* condus, decât cu un stat anemiatic de o administrație coruptibilă și indiferentă.

Sistemul legionar urmărea deci, prin sporirea activității în toate direcțiile, fără excluderea nimănui, să întărească po-

zițiile Poporului Român, ca factor pozitiv de progres în spațiul înconjurător. Acest drept și această datorie a Poporului Român de a-și asigura libertatea de ridicare a indicelui său de randament pe propriul său pământ și deci și de mărire a contribuției sale la ordinea multiplă a Europei, credem că nu pot fi negate de nimeni și mai puțin încă, desigur, de exponenții principiilor democratice.

Așadar, Mișcarea Legionară n-a urmărit, în tratarea problemei evreiești, regimul legilor speciale, al câmpurilor de concentrare și al stelelor hexagonale. Ceva mai mult încă, legislația în vigoare, cu cele trei categorii de evrei și instituțiile de românizare oficiale, nu a aparținut Mișcării Legionare, ci guvernului precedent cât și celui ulterior. Această precizare nu urmărește o repudiare, ci o relevare a nepotrivirii legislației cu spiritul și cu tactica Mișcării Legionare care, după cum se vede din expunerea de mai sus, a fost urmată în practică și trebuia SĂ FIE CONTINUATĂ și la guvern, în această materie. Singura lege de esență legionară inspirată din tactica amintită, dar neaplicată încă, a fost aceea întocmită de Ministerul Muncii, condus de *Vasile Iasinski*, care prevedea folosirea minimală a elementelor românești în întreprinderile comerciale, indiferent de originea etnică a proprietarilor.

Așadar și în problema evreiască, mai bine spus românească, Mișcarea Legionară se conduce cu același simț al echilibrului, al realităților și al principiilor morale, ca și în celelalte probleme importante, românești sau europene.

5. Cât despre intenții de violențe fizice împotriva vechei clase politice sau a evreilor, omucideri sau pogromuri, numai cei care urmăresc menținerea diviziunilor și a tensiunii interne le pot pune în sarcina Mișcării Legionare. Că în timpul loviturii de stat a Mareșalului Antonescu de la 21 ianuarie 1941, *elemente iresponsabile* de pe stradă, *fără nici o legătură* cu Mișcarea Legionară și cu evenimentele, au abuzat ca întotdeauna în astfel de împrejurări și au jefuit și ucis la întâmplare evrei ca și români de altfel, este foarte posibil. Că și unele elemente izolate, chiar legionare, din porniri personale individuale, au acționat împotriva unor

evrei ca și împotriva unor români, iarăși este posibil. Dar a considera responsabilă Mișcarea Legionară și conducerea ei de aceste violențe la întâmplare corespunde tot atât de puțin realității cât a face întreaga evreime din lume responsabilă de asasinarea Lordului Moyne.

Astfel, în toate problemele, după cum s-a văzut în acest lung dar totuși incomplet capitol, Mișcarea Legionară se menține la aceeași atitudine politică și morală ca și în trecut, luându-și întotdeauna răspunderea poziției sale, dar respingând net ce i se pune în seamă cu desconsiderarea nedreaptă a realității.

C. POLITICA EXTERNĂ A GĂRZII DE FIER

1. Așa cum în politica internă nu corespunde adevărului că Mișcarea Legionară ar fi fost o organizație exclusivistă de dominație dictatorială, tot așa în politica sa externă Mișcarea Legionară respinge cu cea mai legitimă mândrie și demnitate, îndreptățite de tecutul său glorios și plin de jertfe, insinuaarea că ar fi putut aliena vreodată autonomia sa de acțiune în favoarea unei puteri străine.

Politica externă, ca și politica generală a Mișcării Legionare, se inspiră din principiile eterne de existență și de conservare a esențelor Poporului Român, cât și din năzuințele de afirmare a nobilei acestui popor pe un plan superior și mai larg. Pentru a păstra intactă această politică majoră, a primit atâtea lovituri Garda de Fier din toate direcțiile, chiar cele mai neașteptate! O cât de neînsemnată tendință de compromis cu morala ei ar fi scutit Garda de

Fier de multe suferințe și de multe pierderi dureroase, Conducerea Mișcării Legionare a rezistat însă neclintită pe pozițiile sale, uneori în condiții extrem de grele. Horia Sima, de pildă, și în 1940 și mai târziu, a fost prizonierul unor voințe hotărâtoare, la discreția oricăror ordine, fără ca voinței sale să se fi putut impune, cu toate presiunile, cea mai neînsemnată flexiune.

Încă o dată s-a dovedit deci atunci că puterea materială singură, cu toate aparențele impunătoare, este mai slabă decât forțele complexe ale realității, ascunse uneori sub cele mai modeste forme.

Dar ca și în politica internă, și în politica externă, Mișcarea Legionară nu se conduce după nici o idee preconcepută și nu se fixează în nici o formă rigidă. *Corneliu Codreanu* spunea o dată unor intimi că ar colabora și cu Rusia Sovietică dacă ar fi în interesul Poporului Român. Din nefericire însă, Rusia Sovietică își fixase încă din acele timpuri conduita definitivă, ascunsă cu îndemănare pe atunci sub cele mai elegiace declarații geneveze. Această conduită, cum puteau distinge cunoscătorii, nu era în fond decât aceea a Rusiei imperiale, întărită ca valoare operativă de forța unei idei contagioase de penetrație universală. Mișcarea Legionară nu avea nimic aprioric împotriva Rusiei, dacă se menținea în limitele sale Sud-Vestice și nici chiar împotriva comunismului pe plan de politică externă, dacă rămânea în cadrul regimului intern al Rusiei și nu amenința, prin amestecul în politica internă a țărilor vecine, structura acestor popoare.

Așadar, Mișcarea Legionară devenea un spirit realist, nelăsând – după cum se și cuvine în general – ca o politică externă să de resimtă de pe urma unor infiltrații ideologice, dacă aceste infiltrații nu sunt prin ele înseși condiții esențiale de realism.

Mai puțin, deci, ar fi avut Mișcarea Legionară opinii preconcepuate împotriva puterilor occidentale, ca Franța și Anglia. Evident, nutrea simpatii, ca în toate părțile lumii, pentru Italia fascistă și Germania național-socialistă, în măsura în care aceste regimuri lucrau pentru ridicarea

popoarelor respective. De la această simpatie până la ideea unei alianțe era însă o distanță neluată încă în considerare pe atunci. De altfel, până în luna mai 1936, deci nouă ani de la înființarea Mișcării Legionare și 17 ani de la începutul acțiunii naționaliste, Corneliu Codreanu nu luase nici o atitudine în politica externă, prin nici un fel de declarații publice sau private, lăsându-se astfel diferitelor guverne deplină libertate în această materie.

Între timp însă, Rusia Sovietică, după o lungă perioadă de absență, a reapărut activă pe scena mondială. Concomitent cu vorbirea pacifică a exponenților sovietici la Societatea Națiunilor, dezlănțuia o formidabilă campanie de propagandă, ce demonstra în fond o coplesitoare energie multiplă: politică, militară, economică și ideologică. Mișcarea Legionară nu a deprecia niciodată această forță. Apariția Rusiei ca factor imperialist pe linia unei tradiții mai vechi, Panslavismul, sau pe a aceleia mai noi, Kominternul, pune România și Poporul Român în prima etapă a marșului moscovit spre Occident. Mașinațiile Reprezentanței Sovietice de la București, conjugate cu instigațiile rusești în țările vecine, pentru a atâta revendicări împotriva României, cât și alte manevre încadrate în tehnica generală a ofensivei sovietice împotriva Europei, demonstau din plin, dacă mai era nevoie, intențiile reale. Conduita Rusiei Sovietice era în concordanță cu dubla ei viziune misionară, națională și ideologică revoluționară, la care conducătorii sovietici nu avea, desigur, să renunțe de dragul confirmării unei atitudini aparente de bune intenții pacifice și a unei frazeologii sentimentale și umanitare fără corespondent real. Situația României apărea astfel cu atât mai amenințată cu cât această conduită sovietică invalida optimismul, vădit de comandă, al conducătorilor politicii externe a României în relațiile cu Rusia, fondat numai pe definiția agresorului, pe bonomia D-lui Litwinow și pe libațiunile trimisului Ostrowski cu unii miniștri basarabeni ai guvernului din București. Nici o garanție substanțială, nici de ordin structural – ca de pildă îndrumarea obiectivelor Rusiei spre alte direcții, pe lungă durată – nici de ordin defensiv – ca o

alianță cu o mare putere militară, dispusă să adopte ca principiu obiectiv apărarea comună împotriva unei agresiuni de la Răsărit – nu întărea de nicăieri securitatea României. Dimpotrivă, curente interesate măreau confuzia în interior, cu exagerarea revizionismului maghiar, adică amenințarea din partea unui popor de 8 milioane de locuitori, trecând complet sub tăcere primejdia unui imperiu colosal de 180 de milioane de agitari!

În fața acestei duble primejdii, internă și externă, Mișcarea Legionară nu mai putea continua atitudinea de rezervă în politica externă, fără a lipsi de la cele mai elementare datorii față de Poporul Român. Conducerea Mișcării a examinat atunci cu toată rigoarea și cu tot sângele rece datele problemei, înainte de a pronunța un cuvânt în materie. Din acest scrupulos examen, rezultau mai multe și serioase îngrijorări pentru soarta Poporului Român.

În primul rând, *sistemul de alianțe* al României dovedea o funcționare cu totul defectuoasă. „*Mica Înțelegere*” se demonstrase o *ficțiune*, menținută la suprafață numai de talentul lui Nicolae Titulescu, de dexteritatea D-lui Eduard Beneș și de proptelele Puterilor Occidentale. În practică însă nu valora nimic, fiecare dintre componenți având interese de apărut în alte direcții și nedorind fiecare să strice relațiile cu marea putere ce-i părea mai interesantă: pentru Cehoslovacia, Rusia Sovietică, pentru Jugoslavia, Germania și pentru România, Italia. Aducerea aproape cu forța a Principelui Regent Paul la conferința Miciei Înțelegeri de la București din Mai 1936, dovedea deja *descompunerea practică a sistemului*. Dar mai grav încă, principalul stâlp al alianțelor României, *Franța*, încheiase acum un *pact de amicitie cu Sovietele*, ceea ce reducea mult, în fond, din valoarea convențiilor cu România și Polonia. Faptul că semnatarul principal, Dl. Laval era un republican de dreapta și că Primul Ministru britanic, care proclamase public interesul Angliei pentru Franța, cu faimoasa formulă a frontierelor britanice pe Rhin, era însuși șeful Partidului Conservator, dovedea cât se poate de concludent că cele două mari puteri occidentale, în deplin acord între ele și cu

aprobarea integrală a claselor lor politice, se angajau pe calea unei colaborări intime cu Rusia Sovietică. Această colaborare nu era posibilă decât cu acceptarea punctului de vedere minimal sovietic, care viza fără îndoială și România. Iar o consolidare a acestei colaborări printr-o alianță avută în vedere, desigur, în evoluția situației europene, ar fi cerut puțin aceleași condiții din partea Rusiei ca în 1914-1916, adică, în ultimă analiză, printre altele, subordonarea intereselor României, intereselor acestei alianțe.

Pactul de amicitie franco-sovietic, cu consimțământul tacit al Marii Britanii, slăbea deci considerabil securitatea României la Est și prin urmare și poziția ei, în general, față de vecini și de celelalte puteri. Se mai adăuga la toate acestea și evoluția internă din Franța, care aluneca tot mai mult spre stânga, astfel încât după victoria Frontului Popular la Paris, nu se mai puteau pune mari speranțe în rezistența Franței față de pretențiile Rusiei, ca preț al unei cooperări.

Concluzia la care a ajuns conducerea Mișcării Legionare era cel puțin îndoiala față de voința Puterilor occidentale de a se opune Rusiei cu eficacitate. Totuși, cea dintâi declarație de politică externă, o circulară către legionari, din 3 mai 1936, nu a avut caracter public iar Corneliu Codreanu s-a mărginit la o atitudine moderată. Corneliu Codreanu nu a împins concluzia până la propunerea unei mutațiuni de alianță în politica externă a României.

Această concluzie n-a propus-o Corneliu Codreanu nici 6 luni mai târziu, într-un document mult mai important, destinat de data aceasta publicității, *memoriul din 5 noiembrie 1936 adresat Regelui*, oamenilor politici ai Țării. În acest document, redactat în termeni viguroși, se înregistra numai o și mai mare îndoială față de orientarea externă a României. Îndoială crescută de pe urma izbucnirii războiului civil din Spania, față de care puterile occidentale adoptaseră o atitudine de părtinire a frontului popular din Madrid în dauna mișcării creștine a lui Franco, susținută astfel numai de puterile axei. Omul profund religios care era Corneliu Codreanu respingea din toate puterile sufletului

său violențele marxismului mondial, acum confirmate de realitate, reprezentat de *Brigăzile Internaționale* ale lui Lister și Campesino împotriva Crucii și a ordinii creștine a Europei. Puterile care se pronunțau în favoarea acestei ordini înlesneau astfel de la sine o apropiere de poziția Mișcării Legionare. Totuși, Corneliu Codreanu nu s-a pronunțat nici de data aceasta explicit în favoarea unei răsturnări de alianțe, ci s-a mărginit numai să recomande sustragerea politicii externe de sub influențele oculte și abținerea de la provocări la adresa Italiei.

Abia un an mai târziu, după 16 luni de la începerea războiului din Spania, la 30 noiembrie 1937, Corneliu Codreanu a luat o atitudine definitivă în politica externă, în favoarea Axei. La această hotărâre, Corneliu Codreanu nu a ajuns nici prin negocieri, nici prin promisiuni, nici măcar printr-un contact cu reprezentanții Axei. Oricât ar părea de curios și de inadmisibil în tehnica mai curentă a politicii externe, Corneliu Codreanu nu a avut niciodată legături cu axa. Rareori, câte un ziarist sau vreun curios din Italia sau Germania, mult mai rar decât din alte țări, ca de pildă din Franța, veneau să-l vadă la Casa Verde. Ceva mai mult, în urma unui reportaj nu tocmai exact asupra Mișcării, deși foarte elogios, dintr-un ziar german, Corneliu Codreanu a interzis pe termen de 6 luni accesul oricărui vizitator din acea țară în preajma Mișcării Legionare. Un contact de ordin politic autorizat și constant nu a existat însă niciodată între Axă și Corneliu Codreanu. Acest precedent a fost o deficiență de pe urma căreia s-au resimțit mai târziu în practică raporturile cu Axa și în general tehnica relațiilor exterioare ale Mișcării Legionare, întotdeauna foarte sensibile și rezervate în materie. Dar și pe acest teren, Corneliu Codreanu a proclamat primatul ținutei morale, chiar dacă uzanțele unei tactici mai rafinate ar fi adus mai multe foloase.

2. În concret, convingerea Mișcării Legionare în oportunitatea unei alianțe cu Axa a fost rezultatul unei evoluții foarte lente de pe urma observării minuțioase a realității europene, iar nu al precipitării unei atitudini premeditate.

De altfel climatul general al Europei înregistra o jenă, în

special față de conduita uneia din Puterile Occidentale, în speță Franța. Pactul Jugoslaviei cu Italia, dese schimburi de vizite între conducătorii Germaniei și ai Poloniei, conversațiile Marii Britanii cu Axa, evoluția politică în jurul războiului din Spania, cât și iritarea internă de pe urma grevelor aproape fără întrerupere din Franța, izolau într-o bună măsură politica regimului de front popular din Franța de realitățile europene. Rezultatele vizitei de la sfârșitul anului 1937 în Europa centro-orientală, ale D-lui Delbos, Ministrul de externe francez, s-au resimțit mult de pe urma acestei jene, ca un contrast foarte concludent, cu toate strădaniile D-lui Victor Antonescu de a suplini fermecătoria personalitate a lui Nicolae Titulescu și cu toate sentimentele calde ale Românilor pentru Franța, primirea D-lui Delbos la București a avut o notă mai mult de melancolie decât de încredere. Aceeași notă melancolică se înregistra și la Varșovia și la Praga, încât Dl. Delbos, poate și din cauza proastei dispoziții a Guvernului Principelui Paul, a renunțat să facă o asemenea experiență și la Belgrad.

Europa, și cu ea în primul rând România, nu se mai simțea deci apărată de sistemul politic în centrul căruia se găsea pe atunci, în aparență, Franța. În schimb, sistemul Axei părea că oferă efectiv mai multe garanții de securitate și de apărare a ordinii europene.

Așadar, în concepția *Mișcării Legionare*, principiul alianțelor s-a născut din stări reale de pe teren, iar nu din afinități sau repulsii ideologice. Acest principiu impunea mai întâi o clasificare a primejdiilor pentru România în ordinea importanței sau urgenței și, ca o strictă consecință, alianța cu acea putere care efectiv putea ajuta imediat România împotriva celei mai importante primejdii în ordine de precădere.

În concret, pentru România, *tendințele imperialiste dinspre Vest* erau mai puțin primejdioase decât *acelea dinspre Est*. Imperialismul vestic, pentru a ajunge la mările libere și la pozițiile dominante ale Continentului, nu trebuia să treacă peste România. Chiar dacă, în ultimă analiză, tindea să se adâncească în stepele întinse ale Estului, imperialis-

mul vestic se putea mulțumi cu o Românie neostilă care să nu-i amenințe flancul sud-estic. Imperialismul din direcție estică, dimpotrivă,, era o primejdie nimicitoare pentru România și Poporul Român. Primul pas spre o mare caldă și spre poziții dominante, ca Strâmtoarele de pildă, trecea peste corpul României. Între două imperialisme deci, vestic și estic, România trebuia să se supună dramaticelor ei condiții geopolitice și, într-un spirit realist, trecând peste orice alte considerente, să aleagă primejdia cea mai mică, cea mai puțin amenințătoare: aceea a Vestului.

Așadar, atât timp cât Rusia Sovietică sau țaristă nutrea tendințe imperialiste în Europa, România era pe pragul unei primejdii de moarte. Desigur, nici considerentele sentimentale nici demonstrațiile de cumințenie amicală ale României, nici ridicolul pretextului de amenințare din partea României a securității colosului rusesc, nu puteau opri Rusia de la executarea unui program de atât de vaste proporții. Cine concepe dominația oceanelor și a lumii și pornește la acțiune nu se mai împiedică de scâncelile popoarelor din cale. *Experiența istorică a dovedit că nu este posibilă o înțelegere cu o Rusie pornită în marș spre Occident.* Fostul Ministru de externe român, DL. Gafencu, releva cu bună dreptate că de câte ori puterile occidentale au căutat un acord cu o rusie în ascensiune, asupra delimității zonelor de influență, de atâtea ori a urmat o amenințare a echilibrului european.

Dacă nu este deci posibilă o înțelegere a unei României pacifice cu o Rusie imperialistă, nu-i mai rămâne României decât să se resemneze la apărare pentru a supraviețui.

Pentru aceste rațiuni deci, Mișcarea Legionară se alia cu acele forțe care apărau România de primejdia precumpănitoare dinspre Est. *Găsind deci numai Axa pe linia apărării împotriva primejdiei mortale de la Răsărit, s-a aliat cu Axa.*

Dacă, în aceste împrejurări, sarcina apărării împotriva unei agresiuni din Est și-ar fi luat-o puterilor occidentale. Mișcarea Legionară – cum a răspuns însuși Corneliu Codreanu întrebării unui cunoscut ziarist francez, Bertrand de Jouvenel, într-un interviu în „Gringoire”, imediat după de-

clarată de politică externă în favoarea Axei – ar fi colaborat cu ele.

3. Un alt principiu fundamental în politica externă a Mișcării Legionare este împiedicarea României de a deveni un instrument al imperialismului vreunei puteri continentale. Garda de Fier s-a alăturat desigur, cu fermitate, Axei. Nu a înțeles însă nici o clipă să transforme într-un agent al unei noi ordini întemeiate pe imperialism. Cum am spus mai sus, între două amenințări, România putea, la rigoare, să suporte mai bine imperialismul din Vest, dar nu-l putea încuraja de bună voie.

De altfel *eroarea majoră a Axei*, care a condus-o la desființare, a fost tocmai îndepărtarea de politica sa originară de stabilizare a Europei într-o ordine nouă de echilibru continental. Așa se explică acțiunea de slăbire a mișcării populare, blocarea căilor spre putere și înlocuirea lor în mai toate țările, cu formațiuni improvizate. Astfel, la semnarea pactului anti-Komintern, în decembrie 1941, ordinea nouă era reprezentată de o serie de ficțiuni guvernamentale, în timp ce realitățile erau combătute și înlănțuite.

Între aceste mișcări populare, *Garda de Fier era de departe cea mai originală, cea mai puternică, mai autonomă și mai rezistentă*. Pentru toate aceste motive, după ce partida părea câștigată, Axa nu a dorit și nu a sprijinit nicio dată victoria Gărzii de Fier în România. Acțiunea de la 3-6 septembrie 1940, care a urmărit îndepărtarea Regelui Carol II, pentru a opri descompunerea moralului intern, iar nu cucerirea puterii în stat, s-a făcut pe cont propriu, fără știrea, fără concursul și mai ales fără voia Axei.

Mai târziu, după constituirea regimului de diarhie numit național- legionar, *reprezentanții Axei la București au căutat prin toate mijloacele să consolideze poziția Mareșalului Antonescu și să o mineze pe cea a Mișcării Legionare*. În executarea acestei politici, Corneliu Comandantul acestei formații și Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri, Horia Sima, a fost invitat la Berlin în luna ianuarie 1941 împreună cu Mareșalul Antonescu. Pentru a evita o neînțelegere, chiar la inaugurarea unei alianțe, de pe urma unui refuz la

o eventuală cerere de subordonare a unor interese majore, ceea ce era poate de prevăzut. Horia Sima, cu toată dorința de a vedea pe Cancelarul Hitler, a renunțat la vizita de la Berlin. Astfel, *Horia Sima este singurul conducător politic european care a declinat vreodată o invitație la Cancelaria Hitler, aflat în culmea puterii, pentru motive de demnitate și de păstrare a autonomiei intereselor Poporului Român.*

Dar conduita Axei a fost clară cu ocazia loviturii de Stat a Mareșalului Antonescu de la 21 ianuarie 1941. Armata germană a primit ordin să susțină pe Mareșal, în timp ce alți trimiși căutau să slăbească apărarea, promițând în numele Mareșalului Antonescu înlăturarea oricăror riscuri în caz de cedare benevolă a pozițiilor de rezistență. Bizuit pe acest cuvânt, Horia Sima a ordonat încetarea rezistenței izbucnită de la sine, ca o reacțiune spontană a unei Mișcări viguroase lovită prin surprindere. Cuvântul Mareșalului Antonescu și al girantului nu a fost respectat și arestările au pornit cu o furie încă mai mare decât în 1938. În deosebi Horia Sima și Șefii legionari erau urmăriți cu disperare, ca să li se pregătească soarta lui Corneliu Codreanu și a statului său major.

Reprezentanții Regimului au invitat atunci în Germania pe Horia Sima și alte personalități, sub motivul că după ce pasiunile se vor potoli se vor putea întoarce în siguranță, o dată ce neînțelegerile se vor fi risipit. Ajunși pe teritoriul german, după câteva săptămâni de primire aparent amicală, Horia Sima și unele personalități, cu toată calitatea lor de oaspeți, au primit *domiciliu obligatoriu*, în timp ce alți legionari, mai mult sau mai puțin importanți, refugiați la întâmplare din țară, au fost internați fără deosebire la Rostock, într-un lagăr de muncă.

Din momentul deținerii lui Horia Sima, s-a dezlănțuit în Țară și în străinătate o formidabilă campanie de calomnii, prin care se puneau în sarcina Mișcării Legionare și a lui Horia Sima toate infamiile imaginabile. *Punctul culminant a fost atins în ziua de 22 iunie 1941, începutul campaniei militare contra Rusiei, când Cancelarul Hitler în persoană, în lunga sa expunere a cauzelor războiului, a enumerat*

printre manoperele sovietice și evenimentele de la 21 ianuarie 1941, puse în sarcina Gărzii de Fier, presupusă astfel de conivență cu Rusia Sovietică! Nici lui Horia Sima, plasat de zvonuri oficiale ca refugiat la Moscova, nici Mișcării Legionare înălțuită de un sistem de represiune neegalat încă, nu li se dădea posibilitatea să se apere. Nu le mai rămânea în apărare decât forța realității și doi-trei legionari risipiți prin alte orașe ale Europei, care s-o expună.

Politica Axei se îndepărta astfel din ce în ce mai mult de realități. Pe măsură ce victoriile militare apăreau mai strălucite, acțiunile politice deveneau mai palide. În cursul anilor 1941 și 1942, exponenții Mișcării Legionare s-au străduit din toate puterile să arate diferiților reprezentanți ai Axei *primejdia unei politici neglijente și fictive* pentru cursul general al războiului. Un război este un motor cu dublu piston, unul politic și altul militar și nu s-ar putea spune care este mai important. Nu se poate ignora acțiunea sub pretextul precăderii militare. Victorii militare fără efecte politice s-au mai văzut și chiar în cazul Germaniei. Victorii politice în cursul unui război au aproape întotdeauna consecințe militare. Războiul modern se poartă în primul rând pe plan politic internațional. Seducătoarei ideologii universale a adversarului trebuia să i se opună deci, pe plan tot internațional, *ideea-forță pe care se situa Axa la începutul războiului: adică stăpânirea de către fiecare popor a propriului său destin*. De această idee-forță Axa nu se putea îndepărta fără primejdia pierderii războiului. Concluzia finală era deci: îndepărtarea ficțiunilor din toate țările, restabilirea libertății politice a popoarelor acolo unde mișcările populare erau capabile să o asigure și reconstituirea unei ordini de echilibru european. La toate aceste argumentări nu ni se refuzau manifestări de stimă și asigurări de viitor, dar fără alte consecințe efective.

Și cum era de prevăzut, soarta armelor s-a întors din toamna anului 1942, fără însă ca și conduita politică a Axei să se schimbe. Dimpotrivă, cu motivarea situației militare, Guvernul german era dispus să înrăutățească și mai mult regimul politic.

În fața acestei paralizii a reflexelor politice, Horia Sima s-a hotărât să întreprindă un alt gest de mare curaj și demnitate, și anume părăsirea cu orice risc a Germaniei, pentru a atrage atenția și altor factori asupra situației la care va ajunge Europa dacă nu se revine la o politică realistă. „Am sosit ca un strigăt de alarmă” prevenea Horia Sima în scris pe Mussolini, după ce la plecarea din Germania, lăsase pentru a fi comunicată Cancelarului Hitler o scrisoare prin care expunea pe larg, cu cea mai mare claritate, erorile politicii germane, calea pe care trebuia să se revină și scadența fatală la care se va ajunge dacă se perseverează în aceleași erori.

Reușita plecării lui Horia Sima a produs o mare impresie asupra conducerii germane. Cum s-a aflat mai târziu, în tot acel interval Himmler avea până la 10 conversații telefonice zilnic cu Ambasada Germană din Roma, pentru a se interesa de mersul cercetărilor pentru găsirea lui Horia Sima și a raporta apoi Cancelarului Hitler. Din nefericire însă, în Germania nu s-a înțeles sensul politic al plecării lui Horia Sima. S-a luat în considerație numai pierderea din laț a unei importante forțe politice, fără a se ține seama de ce ar putea folosi Comunitatea de pe urma libertății ei. Dimpotrivă, grija urmărită cu disperare era prinderea din nou a acestui captiv prea autonom. Și, în adevăr, printr-un concurs de împrejurări, Horia Sima a fost sechestrat din nou în Germania, de data aceasta în chip absolut, la *Oranienburg*. În rând cu el, au fost internați toți legionarii în frunte cu Locotenenteul-Comandant al Mișcării Legionare, Vasile Iasinschi, în lagărele de concentrare de la *Dachau* și *Buchenwald*. O cortină grea de fier a căzut astfel peste existența lor, despre care nu s-a mai știut nimic timp de 20 de luni.

Dar dacă în Germania gestul lui Horia Sima a avut un efect contrar, în Italia, direct sau indirect, a avut urmări pozitive. *Mussolini* și noul subsecretar de stat la Afacerile Străine, Dl. *Bastianini*, au arătat mai mult interes pentru curente populare și interesele națiunilor europene, decât mai înainte. De această înțelegere a necesității de revenire

a unui echilibru european s-au resimțit raporturile cu partenerul din Axă, atât în cursul vizitei D-lui Ribbentrop la Roma, în martie 1945, cât și la întâlnirea cu Hitler la Salzburg din luna aprilie. În aceste ultime convorbiri, Mussolini, ca partener egal în Axă, a intervenit în mod energic în sensul unei estimări realiste a Europei și în favoarea restabilirii în deplină independență, printre altele a Belgiei, Olandei, Cehiei și Poloniei. De asemenea, Dl. Bastianini a știut să impună un nou climat politicii externe a Italiei, care ar fi atras după sine poate o rectificare a conduitei întregii Axe. Dispariția Italiei din componența Axei, ca factor important, a lăsat însă Germania liberă să continue metoda de până atunci în direcția Europei.

Am menționat toate aceste episoade în relațiile Axei cu Mișcarea Legionară nu ca o plângere sau recriminare împotriva ei, sau pentru a folosi aceste violențe ca un alibi. Dar aceste întâmplări sunt de un mare interes în fixarea obiectivelor politice la care nu se poate renunța. Vrem să spulberăm o serie de interpretări interesante și să stabilim adevărul luminos:

a) *Mișcarea Legionară și-a păstrat automat, cu toate presiunile; și-a păstrat demnitatea, cu toate suferințele.*

b) Luându-și toate răspunderile morale, Mișcarea Legionară înlănțuită de o represiune fără precedent, atât politic, legislativ și polițienesc, cât și corporal, în toate închisorile României și lagărele de concentrare ale Germaniei, Oranienburg, Dachau, Buchenwald, *nu poate fi făcută* – din cauză de absență – nici material, nici politic, nici juridic, *părtașe la responsabilitatea regimului de dictatură militară și polițienească a Mareșalului Antonescu, care a prigonit-o*, nici în guvernarea internă, nici în politica de război și externă.

c) Mișcarea Legionară a depus toate eforturile pentru a contribui la *readucerea Axei pe linia echilibrului continental.*

Și putem releva aceste precizări cu atât mai mult cu cât faptele de neînțeles care le-au prilejuit n-au abătut cu nimic linia de politică externă a Gărzii de Fier. Mișcarea Legionară, consecventă cu poziția ei, a păstrat aceeași atitudine, cu toate amărăciunile și cu toate vexațiunile.

De altfel nici nu era posibilă o altă conduită. Rezistența la Răsărit, bine rău, mult puțin, era reprezentată numai de Axă. Toate celelalte puteri europene și extra-europene, mari și mici, alunecaseră înspre un sistem de cedare continuă față de pretențiile sovietice, combinând fără nici o compensație viabilă toate forțele politice și militare pentru a dărâma și această ultimă fortăreață anti-invazionistă spre Est. Mișcarea Legionară așadar, înainte de a găsi un sistem de apărare mai bun spre Răsărit, nu putea, cu motive oricât de justificate chiar din punct de vedere moral, să adauge resentimentele ei la greutățile sistemului existente. Oricât de mult slăbise acest sistem, tot era mai bun decât vid.

4. Pentru aceste motive, *Mișcarea Legionară nu a găsit justificat*, cu toate condițiile militare contrarii, *schimbarea cu 180 de grade a României la 23 august 1944 și nici* *sfortarea aliaților în acest sens.*

De pe urma întoarcerii de poziții a României, ca și a Bulgariei și Finlandei, nu profitau Aliații decât în cine știe ce condiții necunoscute, neclare și aleatorii. În schimb, *Sovietele beneficiau direct și imediat de prăbușirea unui front de importanța Carpaților*, ce în mod fatal aducea după sine, în stăpânirea Sovietelor, Centrul și Sud-estul Europei Balcanii, adică întreaga Europă Centro-orientală. Poziția Sovietelor se întărea astfel considerabil prin aceste gajuri de mare potențial politic, militar și economic și cu o așezare geografică de o importanță decisivă strategică și politică.

Dar admitând chiar că, din calcul, Sovietele ar admite să-și retragă mai târziu armatele din aceste regiuni, retragerea n-ar executa-o decât după ce forțele militare ar fi înlocuite de garanții sigure de pe urma descoperirii structurale și istorice a popoarelor respective decapitate, lăsate în rătăcire, fără nici o direcție proprie, ca apoi să fie supuse sub conducerea unor elemente alogene și a unor metode coercitive impuse de Moscova.

Aceste rezultate, stăpânirea Sovietelor peste România și Sud-Estul european, ca o avangardă a ocupării Europei Creștine și Istorice, erau tocmai de ceea ce Mișcarea Legionară se temuse mai mult. *Împiedicarea acestor rezultate era*

însăși cauza pentru care a luptat Garda de Fier timp de peste 20 de ani. Era însăși rațiunea ei de existență pe plan extern. Așadar, când Horia Sima a fost eliberat la 24 august 1944, - răsunătoare dar tristă victorie politică ce confirmă întocmai previziunile din anii din urmă - Mișcarea Legionară nu putea aproba conduita Guvernului de la București. Mișcarea Legionară a intrat deci din nou în luptă pentru a combate, pe cât era posibil, efectele ocupației sovietice.

Deși atitudinea Gărzii de Fier era fără echivoc, ca întotdeauna, totuși Horia Sima a amânat constituirea efectivă a unui guvern, așteptând desfășurarea evenimentelor. Când însă presiunea Sovietelor s-a accentuat până la intervenția directă a Comisarului Vișinski pentru desființarea oricăror urme de independență, Horia Sima a constituit Guvernul Național, pentru a preciza fără șovăire poziția reală a Poporului Român.

5. Politica externă a Guvernului Național se fixa astfel în aceeași atitudine liniară ca și a Mișcării Legionare în trecut.

Din principiul neintervenției benevole a României în tendințele imperialiste ale unor mari puteri derivă, cum ar putea rezulta din această expunere, un alt principiu fundamental, cel mai important și mai obiectiv: echilibrul continental. Echilibrul european este starea politică generală care convine firește, mai bine interesele României, care garantează existența statelor mijlocii și mici și în care se integrează mai just spiritualitatea Mișcării Legionare. România, cu poziția ei cheie, cu potențialul ei politic și economic, cu armatele și căile ei de comunicație, cu puterea ei de influență în Europa Centrală și Sud-Estică, este un factor de primă importanță pentru stabilirea unui echilibru continental. Importanța decisivă a acestui factor s-a dovedit în cursul acestui război mondial, atât alături de Axă cât și în evenimentele de la 23 august 1944, când deplasarea de poziții a României a atras după sine prăbușirea întregului sistem politic și militar de apărare a Germaniei și a determinat un pas spre deznodământul final. Cine își alătură așadar acest factor controlează efectiv căile de pătrundere

în adâncul Europei și cheile de dominație a ei. După cum se mănuiește poziția României, se contribuie la stabilirea sau la dărâmarea echilibrului european. Cine tinde spre ruperea acestui echilibru, fatal urmărește desființarea sau cel puțin slăbirea României. Și invers, *politica de echilibru european are nevoie, în primul rând, de o Românie întreagă, puternică și independentă.*

În urmărirea acestei politici de echilibru, Mișcarea Legionară și-a dat foarte bine seama că sistemul Axei, reprezentat în cele din urmă numai de Germania, nu mai este suficient pentru a rezista singur pregătirilor colosale de invazie a Europei dinspre Răsărit. Acest sistem trebuia deci lărgit, astfel ca o dată cu Germania să se alinieze într-un singur front toate forțele de ordine milenare, începând de dincolo de Ocean și terminând pe Nistru. Realizarea unui astfel de front al tuturor popoarelor europene depășește desigur mijloacele unor elemente izolate. Acest țel nu se poate atinge decât prin revelarea iminenței primejdiei pentru civilizația occidentală, într-un moment de iluminare colectivă.

Evident, cea mai mare dorință a Europei ar fi ca această primejdie să fie înlăturată de la sine, ca pregătirile de invazie dinspre Est să fie demontate prin persuasiune, ca existența liberă a popoarelor să fie garantată după propriile lor condiții, cutume, norme și legi, prin mijloace pacifice și ca ordine milenară și creștină a Europei, respectând desigur regimul local, să se întindă, *consimțită benevol, până la Urali.*

În așteptarea *acestei minuni cu sorți minimali de realizare*, în care singura soluție realistă ar fi constituirea unui front colosal ca o contrapondere a colosului din față, constrâns astfel să mediteze să cântărească avantajele unei înțelegeri și riscurile unei provocări, Mișcarea Legionară a căutat, în sectorul ei, să contribuie la asigurarea unei atmosfere prin stabilirea unor raporturi de bună vecinătate cu *Ungaria și Bulgaria*. Aceeași dorință o animă față de toți vecinii și aceleași intenții față de toate puterile mari și mici, mai apropiate sau mai îndepărtate.

Mișcarea Legionară își conservă astfel, în ultimă analiză, intacte cele *trei principii de politică externă* demonstrate în această expunere:

I. Contractarea alianțelor după ordinea de precădere, față de importanța și urgența primejdiilor.

II. Împiedicarea României de a deveni un instrument al imperialismului vreunei puteri continentale.

III. Alinierea întotdeauna alături de sistemul politic de garanție reală a echilibrului european.

Respectarea acestor trei principii de politică externă a Mișcării Legionare credem că este una din condițiile esențiale pentru ca România să poată îndeplini *funcțiunea ce Dumnezeu i-a destinat-o în Sud-Estul european*.

D. CONCLUZII

PE MARGINEA SUBIECTULUI

Am încercat să arătăm, în această expunere, *ce este Garda de Fier și ce nu este, ce a făcut și ce nu a făcut*, ce răspunderi își ia cu hotărâre și ce răspundere declină ca neapartînându-i. Dacă am reușit sau nu o va arăta viitorul. În orice caz, realitățile suverane vor izbuti să completeze lipsurile. Dar în această încercare de tur de orizont, mai mult din ce n-am spus, ca neintrând în subiect, decât din ce am spus, rezultă o realitate sumbră și dezolantă.

Un aforism științific și filosofic pretinde că natura are oroare de vid. Acest aforism se aplică și în politică. Și politica are oroare de vid. Prin capitularea fără condiții a Germaniei, s-a căscat în mijlocul Europei un astfel de vid înspăimântător.

Încă după războiul mondial trecut, prăbușirea sistemului celor 7 Mari Puteri scăzuse la foarte puțini numărul factorilor de echilibru. Această situație a obligat Marea

Britanie să iasă din „splendida” ei izolare și să proclame principiul frontierelor sale pe Rhin. Echilibrul european nu mai putea deci fi restabilit cu ușurință, fiindcă în fond mari puteri efective, după cum s-a dovedit mai în urmă, nu mai rămăseseră decât două: Germania și Rusia Sovietică. Acum, vidul lăsat de Germania este amenințat să fie copleșit de prăvălirea conglomeratului de la răsărit, cu toată greutatea volumului său gigant. Pârghia de rezistență a Axei ruptă, nici un alt grup de forțe european singure nu se mai poate opune fluviului uman în revărsare de la Est. Puterile occidentale deci, dacă nu vor să abandoneze Europa definitiv, trebuie să acopere acest vid ele, printr-un nou sistem în centrul căruia să se situeze efectiv și să-și mute astfel frontierele iarăși, măcar temporar și simbolic, de pe Rhin pe o linie ce duce de la Marea Neagră la Marea Baltică.

Sistemul acesta, pentru a avea o valoare și a oferi o garanție, nu poate fi elaborat numai în cabinetele îndepărtate, de studii, ale sociologilor, economiștilor, geografilor și experților. Calea aceasta, urmată la Versailles și în alte împrejurări ale Parisului, iar mai târziu pe Riviera sau pe marginile lacului Lemán, nu oferă un precedent de urmat. Pe atunci chiar încă, Neuilly, Sevre, Geneva sau San Remo păreau tot atât de departe de Strâmțori, de Fiume, de Dansing, de Nistru și de Salonic ca Dumbarton Cake acum de Varșovia și Trieste. De acolo, de peste Ocean, și mai departe încă, de la San Francisco, Europa pare desigur ca un spațiu insesizabil, cuprins în linii subțiate de distanță, decât ca un continent real fumegând în ruine, cu fluvii disputate, cu frontiere litigioase, cu porturi râvnite, cu zone de influență măsurate, cu popoare suferinde, cu partide turbulente, cu o istorie milenară amenințată și cu multe credințe nimicite.

Cum soarta Europei nici măcar nu se mai discută pe pământul ei, are sorți de a fi îndreptată pe o cale și mai discutabilă încă decât acum un sfert de veac. Este nevoie ca planurile ce pregătesc destinul Europei să fie cedate, cel puțin în parte, din mâinile acelor bărbați de mare valoare științifică și desigur cu cea mai mare bunăvoință de a face

de acolo de departe numai bine, și redade măcar parțial oamenilor politici cunoscători de aproape, de pe teren, a durerilor de aici, cu mizeria și măreția lor.

Iar pasiunile negative sunt un rău consilier în politică, mai ales în marea politică. Nimic nu se poate construi solid sub apăsarea patimii: mai puțin încă o nouă ordine europeană. Pentru o astfel de operă se cere o viziune largă, o intuiție profundă, o judecată senină, o cunoaștere multiplă și o putere constructivă de lungă durată. Pasiunile răzbu-nătoare întunecă viziunea, mutilează viziunea, mutilează judecata și taie suflul creator. O ordine nouă în Europa nu se poate inaugura cu prelungirea fără termen a stărilor excepționale de neliniște. Istoria este concludentă. În politică, pentru ca justiția să producă efecte, trebuie să treacă pe rol exemple scurte și puține, ca unele intervenții chirurgicale. De pe urma tribunalelor speciale rezultă mai multă teamă decât dreptate. Nu pot fi târați pe banca acuzării milioane de oameni, în nenumărați ani de judecată. Și mai primejdioasă decât coaliția pasiunii este coaliția fricii. Milioane de oameni sințindu-se amenințați, vor sfârși prin a-și uni spaimile într-o reacțiune comună și o dată reuniți, își vor da seama ce forță reprezintă. Așadar, pentru ca războiul mondial să nu degenereze în multiple războaie civile, este timpul ca opera pozitivă să aibă precădere asupra pasiunilor.

Climatul pentru pacificarea Europei poate fi grăbit de calmul și simțul realist al conducătorilor responsabili. Condițiile generale indică oarecum calea.

Faza exterminării totalitare, cu mulțimile delirante sub balcon, în adorația unui singur om, ca a unui demiurg, cu uniforme sclipitoare, parade și fanfare, desigur a trecut. Un ciclu din istoria Europei s-a încheiat. *Europa, obosită de zbuciumul ultimilor ani, tinde spre o altă fază, mai temperată, care reține toate esențele.* Eroarea ordinii totalitare era neglijarea unor valori permanente rezultate din experiența democrației. Evoluția regimului republican din Italia părea că va corecta această eroare. Acum însă nu trebuie repetată aceeași eroare în sens invers, adică în zelul de aplicare a

principiilor libertare, cu exagerarea detaliilor, desconsiderându-se esențialul și experiența unui sfert de veac.

Esența democrației, în perspectiva europeană, nu este o problemă de procedură electorală, ci respectul ființei umane încadrată în ierarhia intereselor comunității și a voinței naționale. Așadar faza nouă în care pare că intră Europa este de o *substanță comunitară, ca o sinteză a realităților rezultate din toate experiențele ultimului veac*. Valorile creștine, respectul persoanei umane, primatul comunității, emanciparea muncii de orice tutelă exploatare, principiul proprietății, sufragiul popular, dreptatea socială, întărirea specificului etnic, încurajarea conservării speciei, libertatea neîngrădită de opinie sunt permanente ce se impun de la sine în organizarea intereselor populare într-o solidaritate organică, din care să rezulte o ordine nouă europeană durabilă. Nici o realitate nu poate fi lăsată de o parte. De la înalta spiritualitate creștină până la materialismul micilor comunități periferice, de la Sfântul Scaun până la clanurile din munții Albaniei, toate forțele trebuiesc unite pentru a restabili o ordine continentală mai puțin neferită.

Și în concret, Puterile Occidentale instaurate de dezno-dământul războiului mondial, în calitate de custode al Europei, trebuie să debuteze printr-o trecere în revistă a situației și un inventar al forțelor rămase. Rezultatul nu este prea încurajator. De pe urma războiului n-a mai rămas în picioare decât o mare putere în Europa. Și mari puteri nu se pot împotrivi de la o zi la alta. Rusia Sovietică așadar singura mare putere pe Continent, mai atentă și mai ofensivă ca niciodată. Un echilibru continental nu se poate stabili însă cu o singură mare putere în fața unei constelații de state singure mici și mijlocii. Astfel se ridică la orizont, împotriva tendințelor unei ordini naturale, perspectiva unei ordini forțate a Europei. În ultimă instanță deci, ordinea europeană poate fi stabilită sau de Rusia, adică de dominația acestei singure mari puteri rămase fără de rival continental, sau de un echilibru european împotriva voinței Rusiei Sovietice. Un compromis în această problemă nu este posibil și ar prelungi agonia Europei. O politică de

echilibru împreună cu Rusia nu este realizabilă decât dacă Rusia își schimbă din rădăcini concepția politică asupra ordinii internaționale. Semne în această direcție nu sunt și ar fi greu de admis ca Sovietele, din considerații sentimentale sau abstracte, să abandoneze de bună voie pozițiile ocupate până acum cu sacrificii și să renunțe la proiectele lor în plină dezvoltare, favorizate de ocazii atât de rare! Un compromis, deci, cu Sovietele animate de starea de ofensivă în plin salt de acum, ar echivala în fond cu o recunoaștere a dreptului de dominație a Rusiei asupra întregii Europe; realizarea efectivă a acestei dominații n-ar mai rămâne decât o chestiune relativă de timp.

Dar atunci acel punct insesizabil de topire în conștiința popoarelor europene față de invazia de la Est ar fi depășit și o răsturnare totală de concepții ar urma acestei topiri. Perseverența în ordinea de până atunci ar părea o ficțiune și ordinea cea nouă a Estului, ca orice idee victorioasă, ar părea ca o realitate stăpânitoare. Popoarele europene s-ar înclina docile și ar primi ordinea Estului ca o fatalitate superioară, orânduită de forțe indescifrabile. Fiecare popor ar aplica atunci axioma amintită o dată de Mussolini: „când în istorie un eveniment devine fatal, este mai bine să se realizeze cu noi decât fără noi, sau și mai rău, împotriva noastră”. Cea de a treia Romă, Moscova, imaginată de vizionari, ar fi realizată astfel, iar în locul Capitoliului s-ar ridica Kremlinul, după cum Kominternul ar înlocui Vaticanul.

Custozii de acum ai Europei, Puterile Occidentale, se găesc deci în fața tragicei dileme a salvării sau abandonării Europei. Dl. Churchill are dreptate. Speranțele lumii solidare cu ale Europei se îndreaptă acum spre insula britanică și aliatul ei american. Acolo se decide soarta nu numai a unui Continent, dar a unei lumi și a unei civilizații.

Dacă hotărârea va întârzia însă prea mult și va dovedi slăbiciune, șovăiri sau un interes mai slab decât pretinde nivelul problemelor de acum, atunci este probabil ca Europa să se îndepărteze de ceea ce înțelegea odinioară prin Occident, pentru totdeauna.

Aceste concluzii pe marginea subiectului nu sunt inspirate nici din vederile unui singur partid, nici de interesele unui singur popor. S-a căutat să se urmărească evoluția stărilor de spirit colective, cât mai atent posibil, și concluziile să rezulte cât mai exact, pe cât îngăduie observarea realității numai de la distanță.

Dar o dublă concluzie este sigură: popoarele, profund zdruncinate după sfârșitul acestui război, aspiră cu orice preț la un echilibru durabil și reconstrucția Europei este o operă grea, de mare curaj și de vastă răspundere istorică.

(SS) MIHAIL ENESCU

Consilier de Legățiune

Secretar General al Ministerului Afacerilor Străine

Consul General al României în Germania

Plecarea în Cruciadă

DRUMUL NOSTRU

„O națiune are soarta pe care și-o făurește singură. Nici o salvare nu-i vine din afară sau din întâmplare.”

Corneliu Codreanu

Geografia face istoria, scria în secolul trecut, istoricul francez Michelet.

Geniul lui Cezar, observă un alt istoric francez, din secolul nostru, a fixat pentru douăzeci de secole destinul țării care a devenit Franța.

Parafrazându-l pe Jaques Madaule, geniul lui Traian a fixat pentru tot atâtea secole destinul țării numită România.

Iulius Cesar a șovăit în primele zile ale guvernării sale între a cucerii Provinciile Dunărene sau Galia. S-a decis pentru a doua alternativă.

Îi revine lui Traian să ducă la îndeplinire mai târziu planurile înaintașului său cu privire la încorporarea Daciei la Imperiu.

Cezar își asumă în numele Romei, răspunderea pentru apărarea Galiei împotriva atacurilor care veneau de peste Rin din partea triburilor germane din Nord.

Traian actionează, datorită aceluiași imperativ, împotriva primejdiei care amenința extremitatea de la Răsărit. De cucerire a Daciei se leagă planul său grandios, unul din cele mai îndrăznețe din istorie: va porni, deci, de aici, cu legiunile sale spre străfundurile Asiei, spre a stârpi de la rădăcină cauza răului; va arunca în aer cazanul în plină fierbere din care se revărsau peste Europa uriașe mase de oameni în veșnic neastâmpăr, cunoscute în istorie sub numele de „năvălirea barbarilor”.

Planul n-a mai fost realizat. A murit odată cu autorul lui. Împăratul și-a găsit sfârșitul în timpul Campaniei pe care o întreprindea în acest scop.

Vederile personale ale celor două personaje citate mai sus au privilegiul că ele coincid cu cele mai profunde necesități istorice legate indestructibil, de geografia Imperiului roman.

S-ar putea scrie tomuri întregi despre relația dintre geografie și istorie: în ce măsură este autoarea istoriei fiecărui popor.

Portugalia, deși țară mică, ca populație și întindere, învecinată cu apele Atlanticului, întemeiază un imperiu maritim, în timp ce românii, de aceeași obârșie, așezați între două lumi, între civilizație și barbarie, se luptă cu supraviețuirea, abia dacă mai pot să răsuflă, sufocați de puhoaietele ce vin dinspre Răsărit, de invaziile care par să nu mai ia sfârșit.

Dacă istoricii sunt în căutarea adevărului, și-ar însuși dictonul „Să văd mai întâi ce geografie ai, ca să-ți spun care îți este istoria”, ar fi scutiți de multe erori. S-ar afla în fața unei noi dimensiuni a istoriei și a unei noi

perspective din punct de vedere istoriografic.

Dictonul, le-ar putea fi de folos și oamenilor politici care, în general, nu prea stau bine cu geografia. Și chiar ziariștilor care se ocupă cu descrierea evenimentelor la zi.

Unui ziarist francez care îi reproșa că nu are păreri prea bune despre Franța, Corneliu Codreanu îi dă acest răspuns: „Noi, românii, iubim Franța, dar nu putem fi de acord cu politica ei actuală. Puneți-vă în locul nostru. Pentru Franța, bolșevismul reprezintă un pericol îndepărtat. Pentru noi însă acest pericol bate la ușă. Imperiul, cu ideologia sa internaționalistă care se consolidează văzând cu ochii, stă gata din clipă în clipă să ne înghită.

Țara noastră și Țara dumneavoastră sunt două țări latine. Dar fiecare are geografia ei. Ce putem face noi oamenii dacă Dumnezeu a hotărât fiecăruia locul său sub soare?

Francezii priveau cu teamă peste Nistru, la ce se întâmplă acolo, intrau în panică.

În războiul din 1916-18 România și Franța au fost aliate. Prin această alianță noi ne-am văzut realizat visul nostru secular: România Mare. Acum, Franța, era aliata dusmanului nostru de moarte, al cărui țel nedisimulat era lichidarea României Mari.

Pentru Stalin, România era un stat multinațional. Primul pas îl și făcuse. A înființat Republica Sovietică Moldovenească. În viziunea țărilor roșii „moldovenii” erau înrudiți cu românii: rudă de departe, atât și nimic mai mult. Există un popor moldovenesc, o limbă moldo-

venească, o istorie moldovenească. Cel mai mare voevod al românilor, Ștefan cel Mare, fusese decretat la Kremlin drept slav; Eminescu, poetul nostru național, drept reutean, adică tot slav.

Toate acestea erau aberații, dar ce era bolșevismul dacă nu o aberație? O monstruozitate a istoriei acestui secol?

O alianță între două state este bună atâta timp cât ea servește intereselor ambelor părți. Și rea când una din părți este dezavantajată. Franța care contribuise în trecut la unificarea teritoriilor românești, nu ne putea cere acum să consimțim la divizarea lor în republici după calapod sovietic.

De la Paris guvernul bolșevic era văzut în culori trandafirii. Zdrobise despotismul țarist și conducea țara acum cu pași repezi pe calea progresului. De la București nu se vedea însă decât imensa baie de sânge în care se scufundase pravoslavonica Rusie.

De la Paris, omul politic francez EDOUARD HERRIOT prezenta, în anul 1924, banda de conspiratori de la Kremlin ca pe un sobor de îngeri imaculați: pacifiști, concilianți, luptători neobosiți pentru cauza păcii, dornici de bună înțelegere, de conviețuire pașnică. (E drept că unii dintre compatrioții săi îl considerau un neghiob, după cum singur mărturisește). Demonii cu măști angelice jurau cu mâna pe inimă că sunt adepții neamestecului în treburile interne ale altora.

Dar Herriot suferea de orbul găinii. Vedea totul pe dos. Ceea ce nu era cazul cu noi românii. Și cum ar fi putut fi altfel, când repet, în același an, 1924, KOMIN-

TERNUL (INTERNAȚIONALĂ A III-a COMUNISTĂ) cu sediul la Moscova elaborase PLANUL DE ÎMPĂRȚIRE a ROMÂNIEI în CINCI ZONE – surori bune dinspre tată și mamă cu Republicile asiatice CHIRCHIZĂ și UZBECĂ?

Prin urmare, depinde unde te afli, pe malurile Senei sau pe malurile Dâmboviței, pentru ca optica despre Uniunea Sovietică să se modifice în mod radical.

Un caz straniu îl constituie Nicolae Titulescu. Deși român, el privea prin ochelari occidentali bolșevismul, numit de spiritele vizionare ale vremii, epilepsia secolului XX. În 1935 încheie Pactul de Neagresiune Româno-Sovietic „Marele diplomat“ nu suferea numai de miopie, avea probleme grave și cu memoria. Uita de la mână până la gură, nu-și mai aducea aminte că anterior acestei date, în 1932, bolșevicul B. STAMONIAKOV declarase răspicat în cadrul negocierilor acestui tratat, în numele guvernului sovietic: „Rusia Sovietică nu va încheia nicio dată un pact de neagresiune cu România, care să conțină următoarele cuvinte: integritate, inviolabilitate și suveranitate“.

Peste trei ani pactul nefast se va încheia întrucât Nicolae Titulescu, membru al partidului Național Țărănesc, acceptă fără murmur și șovăire clauza moscovită.

Inconștientă, sau trădare? se vor întreba, probabil istoricii de mâine. De reținut că negocierile începuseră cu mult înainte de venirea lui Hitler la putere, când nu exista „pericolul nazist“, una din obsesiile lui Titulescu de mai târziu.

Ani de zile s-a discutat apoi la Liga Națiunilor despre

„definirea agresorului” – o diversiune moscovită. Bolșevicii erau maștri în găselnițe diplomatice. Praf în ochii naivilor. O metodă eficace de a trage de timp, care le îngăduia să se înarmeze.

De la Geneva, Nicolae Titulescu îi scrie Regelui Carol al II-lea: „Sire, nu sunt jucător de tenis. Dar am avut aceeași emoție pe care o are jucătorul când primește mingea și i-o pasează prompt adversarului”. Delegatul rus la liga Națiunilor îi pasase „găselnița” și el, Titulescu, o găsisese extraordinară. Se descoperise, în sfârșit soluția miraculoasă prin care se putea evita războiul.

Să mai amintim că în 1940, agresorii de la Kremlin au transformat toate textele, privind definirea agresorului, în hârtie igienică, înlocuindu-le cu ultimatum-ul prin care Românii erau somați să cedeze Basarabia, Nordul Bucovinei, Ținutul Herța și Insula Șerpilor.

Definirea agresorului a fost una dintre multele cacialmale servite de bolșevici Democrațiilor Occidentale, pe care le va înghiți și savura: din prostie, sau din calcule meschine. Nimeni nu s-a întrebat: „De ce mai e nevoie să ne pierdem vremea cu definirea agresorului? De când e lumea, se știe cine este agresorul. Cel care dă buzna peste tine, în disprețul tuturor normelor scrise și nescrise care reglementează raporturile dintre indivizi și popoare.

A fost blamată teoria „Spațiul vital” emisă de Hitler. El, cel puțin, avea curajul s-o spună pe șleau. Nu-și camufla intențiile de ochii lumii, sub torentul de fraze de genul: „Dreptul popoarelor la autodeterminare”. Nu făcea caz de democrație. Îi plăcea să treacă drept un dictator, ceea ce și era de fapt. Știai măcar cu cine ai de-a

face.

Aici intră în joc iarăși Geografia. Alții îi spuneau, și îi mai spun încă și astăzi „Zonă de influență”. În definitiv, pentru români nu există nici o deosebire între „Dictatul de la Viena”, din 1940, când a trebuit să cedăm Ardealul de Nord, ungurilor, și „Pacea de la Paris” din 1947, când democrațiile occidentale, adepte ale Drepturilor Omului și ale Popoarelor, le-au făcut cadou rușilor, Basarabia și Nordul Bucovinei, fără să-i întrebe pe românii din aceste teritorii dacă sunt de acord sau nu.

Au procedat întocmai ca Hitler. Nici nu ne mirăm. Știm că atunci când marile puteri „protectoare” se așează la masa tratativelor au neapărat în față, hărțile cu geografia statelor mici, fără putere, pe care le modifică dintr-un condei.

Așa s-a născut „Cortina de Fier”, rușinea Secolului XX.

Cu geografia s-a delectat între două pahare de whisky, la Ialta, și Premierul Britanic, Churchill, când i-a spus celui mai fioros călău istoric: „Pentru voi, nouăzeci și cinci la sută influența în România, pentru noi nouăzeci la sută influența în Grecia.

E bine? a întrebat primul ministru al Imperiului Britanic.

„E bine”, a răspuns, râzând pe sub mustăți, Țarul Imperiului Roșu.

Așa se face că Geografia Greciei a rămas în afara Cortinei de Fier, în timp ce a noastră, a intrat pe mâna căpcăunului.

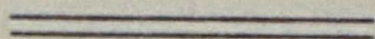
Era mai simplu pe timpul barbariei la împărțeala

prăzii. „Asta-i partea mea, asta-i partea ta.”

În secolul XX, suprarafinata diplomatie se folosește de calcule aritmetice. În fond regula rămâne aceeași. Împărteala o fac totdeauna cei puternici, care se joacă de-a grografia celor slabi, fiindcă știu că aceștia nu le pot ține piept.

Există totuși o deosebire. Pe timpul barbariei nu se vorbea de Drepturile Omului. Nici de Drepturile Popoarelor. În zilele noastre a devenit o modă să invoci aceste drepturi și să te declari partizanul lor. O fac cei mici, din disperare sau din naivitate. Dar o fac și cei mari, din cinism, fără să le crape obrazul de rușine, fiindcă știu că sunt vorbe goale.

Cum știm și noi astăzi, în acest sfârșit de secol și de mileniu, că teritorii românești zac sub cizma mujicului rus devenit peste noapte democrat.

Tot geografiei îi putem atribui și nerozia Președintelui american, Wilson, care, de la o distanță de mii de kilometri, când a auzit de izbucnirea Revoluției bolșevice din Octombrie 1917, s-a bucurat atât de mult, încât a exclamat: „Nu m-am îndoit o clipă de sentimentele democratice ale poporului rus.”

Istoric vorbind, era curată prostie să atribui asemenea sentimente unui popor care nu cunoscuse de-a lungul istoriei sale un alt regim decât cel bazat pe voința Țarului despot: care, la rândul-i, nu aplica decât o singură lege: aceea a cnutului.

Aici îți amintești iar, fără să vrei, de MICHELET, de

teoria sa după care Geografia face Istoria.

Una era într-adevăr să trăiești în America și alta în România: într- un fel vedeai Revoluția bolșevică de la Washington și în altfel de la Iași. Depindea din ce unghi priveai evenimentele. În ce punct geografic te aflai.

Mulți occidentali vor spune mai târziu când va fi vorba despre bolșevism că dracul nu era chiar atât de negru cum părea. Văzut de la distanță așa era. Dar dacă te apropiai de el și erai un om cinstit și nu voiai să trișezi, când îi vedeai coarnele și coada, pățeai ce-a pățit Panait Istrati. Îți scuipai în sân, îți făceai cruce și dădeai bir cu fugiții.

Un alt Președinte american, EISENHOWER își intitulează memoriile „CRUCIADA ÎN EUROPA”. „Cruciații” americani erau însă aliații lui Stalin, Anticristul lumii moderne. Însemna că, luptând cot la cot cu el, lupta aceasta se putea numi oricum, numai „Cruciadă” nu. Era o alianță „contra naturii”. Un pact încheiat cu diavolul. Însemna să nu știi, sau să uiți că Europa era un Continent Creștin. Nu de azi, de ieri, ci de două mii de ani: că pentru Europa nu exista un pericol mai mare ca bolșevismul ateu: că sursa civilizației ei de astăzi se află tocmai în creștinism, cum ne sugerează B. Erdiaev, unul din marii teologi moderni, că spiritul religiei creștine care situează omul în afara și deasupra naturii, „lucru” destinat să fie posedat, a facilitat imperialismul tehnic, în care a fost antrenată ulterior întreaga planetă.

Dar dacă unui general american îi este străină această idee, oamenii politici occidentali le rămâne la fel de străină. Ei limitează prea adesea Europa la Occident, la

geografia acestuia. Și această eroare durează de multe secole. Întrebat, în 1968, ce părere are despre decapitarea Primăverii de la Praga, generalul De Gaulle a răspuns fără să clipească: „Un simplu accident de circulație”. Firește, aici este vorba tot de geografie. Dacă Franța ar fi avut geografia Cehoslovaciei, altul ar fi fost limbajul generalului. Accidentul de circulație s-ar fi numit *invazie și opresiune*: Tot lui De Gaulle îi aparține și faimoasa lozincă, prezentată în mai toate discursurile sale „Europa de la Atlantic la Urali”. Nu ne spunea cui îi lasă Siberia. Poate chinezilor? Cei de la Kremlin aveau toate motivele să se amuze cum s-a amuzat Brejnev, care, întrebat ce părere are despre autorul lozincii, a răspuns scurt: „Un bătrân ramolit, dar ne facem treaba cu el”.

Bolșevicii și-au făcut treaba și cu Churchill, autorul dispariției Imperiului Britanic pe care unii englezi au avut proasta inspirație să-l declare la moartea sa „cel mai mare om politic al secolului”. În primii ani după Revoluția din Octombrie, prezentase bolșevismul în culori dintre cele mai întunecate, numindu-l „o crimă continuă”. Cu timpul însă, la bătrânețe, optica sa se va modifica radical, vedea în sistemul colhozurilor singura șansă pentru ruși să scape de foamea endemică de care sufereau. Cel mai mare om politic al secolului judeca la fel ca mujicul Nichita Hrușciiov, care se lăuda cu superioritatea agriculturii socialiste și amenința pe americani că îi va ajunge din urmă și îi va depăși în producția de cereale și unt. Fixa și data când va avea loc miracolul: 1970. Era tocmai anul în care Uniunea Sovietică a

început să importe cantități uriașe din aceste produse, și tocmai din America.

Bătrânețea e urâtă. E vârsta când omul poate da în mintea copiilor. Și primejdioasă, ca în cazul lui Churchill. Nu trecuse decât un an de la monstruoasa împărțeață de la Ialta când, aflându-se de astă dată în opoziție, pleacă în America, de unde denunță lumii „Cortina de Fier”, uitând că el însuși era unul din arhitecții ei. (Are dreptate medicul său care propune în memoriile sale examenul medical obligatoriu pentru cel ce se decide să pășească în arena politică.)

Marea Britanie a mai avut parte de un alt Premier, la fel de uituc și certat cu geografia. La conferința de pace de la Versailles din 1919, România a făcut obiectul unor dezbateri furtunoase. Era pusă la stâlpul infamiei. N-au lipsit nici amenințările cu sancțiuni dintre cele mai severe. Românii deveniseră copiii neastâmpărați ai Europei care trebuiau puși la colț, în genunchi, pe coji de nuci. Auzi! O țară mică să nu respecte deciziile celor mari! Însemna culmea obrăzniciei.

Dar despre ce era vorba de fapt? Cu ce greșise România în fața celor mari? Un aventurier, Bella Kohn, evreu de origine și de profesie croitor, primind ordin de la Kremlin să îndemne la rășcoală poporul maghiar, reușește într-un timp relativ scurt, datorită anarhiei care domnea în țară, să-și înjghebeze o armată de mercenari, puși pe jaf și pe crime și să proclame înființarea Republicii Socialiste Sovietice Maghiare (prima formă statală de acest gen din afara granițelor Uniunii Sovietice). Abia născută, ea repurta primul succes care confirma teza lui

Trotzki, după care revoluția trebuia declanșată concomitent, în întreaga Europă, ba chiar în întreaga lume. Așa că o dată cu capul de pod maghiar, drumul spre inima continentului era deschis.

Dar mai întâi trebuia recucerit Ardealul care abia se unise cu Patria Mamă. Recucerit și bolșevizat, se înțelege, și nu numai Ardealul, ci întreaga Românie, hărțuită dinspre Răsărit de noua putere care se ridica amenințătoare și care alimenta acum toate conspirațiile îndreptate împotriva Europei.

România Mare era prinsă într-un clește de foc, dinspre Vest și dinspre Est. În fața acestei situații guvernul de la București reacționează prompt: decretează mobilizarea: „a doua mobilizare”, cum i-a rămas numele în istorie. Trupele române, deși istovite după un război nimicitor, care durase doi ani, sunt gata să intre în acțiune. Comandantul lor, Generalul Traian Moșoiu încalecă pe cal, scoate sabia și ordonă: „Înainte, marș! La Budapesta ne mai oprim!”

Despre acest moment de grea cumpănă pentru români, Corneliu Codreanu va spune mai târziu: „O națiune are soarta pe care și-o făurește singură. Nici o salvare nu-i vine din întâmplare, nici din afară.”

Tot ce venea din afară era împotriva noastră. Din „Sala oglinzilor”, de la Versailles, eram somați să ne oprim cu trupele noastre pe Mureș. Noi însă am mers mai departe. ne-am continuat marșul – nu fără lupte sângeroase – până la Tisa și de aici până la Budapesta. În tot acest timp „făuritorii păcii” nu încetau să arunce anateme asupra noastră din palatul Regelui Soare. În

timpul furtunoaselor dezbateri pe această temă, Loid Georges, premierul britanic, așipi în fotoliul său. Dar se trezi brusc când unul din vorbitori ridică tonul, și întreabă vădit iritat: Dar bine, domnilor unde mai e și România asta?“ „Noi vorbim aici despre pace și ei fac război?“

Și noi care credeam că bătrânul om politic știa mai multe despre România! În care colț de lume se află: că fusese aliata țării sale, că participase la război și prin participarea ei dușmanul comun fusese nevoit să-și retragă cele 25 de divizii ale sale de pe frontul de vest spre a le transfera pe frontul din România, încât numai așa balanța victoriei s-a putut înclina în favoarea Antantei.

Bine zicea un soldat originar din Vrancea pe frontul din răsărit în cel de-al doilea război mondial: „Războiul îl fac cei care știu și pot să țină o armă în mână, iar pacea o fac oamenii politici, boșorogii, care nu se pricep decât să tragă sforile.

Să nu uităm nici spusele lui Corneliu Codreanu: „Lumea civilizată, Europa, cu cultura ei milenară, cu tradițiile ei creștine, ar trebui să-i fie recunoscătoare poporului nostru care prin grelele sacrificii a lichidat bolșevismul instaurat în Ungaria, într-un moment de criză când Moscova profitând de haosul în care se scufundase întregul continent era la un pas de a-și vedea visul cu ochii: bolșevizarea lui“.

Războaiele din trecut aveau drept cauză disputele teritoriale sau cele religioase. Noutatea pe care o aduce războiul româno-maghiar din 1919, stă în primul rând în motivația sa ideologică. Cauza revoluției, avea prioritate, succesul ei. Și în numele revoluției era permis orice.

După secole, Macheavelli își găsisse, în sfârșit adepții săi înflăcărați care, prin atrocități cumplite, prin jafuri și înfometare, vor semăna groază în toată Ungaria. S-a întâmplat atunci un fapt aproape incredibil. Populația maghiară, în loc să-i întâmpine cu ostilitate ca pe orice ocupant îi primea pe români la marginea satelor și orașelor cu pâine și sare, bucuroasă și recunoscătoare că au scăpat de coșmar.

Să apelăm din nou la Geografie. După logica celor de la Versailles, prea departe să recepționeze tumultul luptelor și semnificația lor, dintre două sisteme, dintre două culturi, dintre civilizație și barbarie, dintre cei care apărau valorile creștine și cei care vroiau să le suprimе, spre a le înlocui cu ideologia urii și a crimei, românii ar fi trebuit să rămână cu brațele încrucișate, să nu accepte lupta, să se lase invadați de hordеle deslănțuite ale lui Bella Khun, care pustiau totul în calea lor. Ei bine, românii n-au făcut-o atunci, în 1919; n-au făcut-o nici mai târziu în 1941. De ce? Pentru că aveau și ei logica lor proprie; anume, refuzul de a se sinucide.

Totul a început, așadar în timpul primului război mondial, odată cu bolșevizarea trupelor țariste aflate pe frontul de luptă din Moldova, aliate cu noi. O armată cu un efectiv de un milion de soldați, disciplinați și evlavioși care îl venerau până ieri pe țar și se închinau la Dumnezeu, se transformaseră peste noapte într-o gloată de troglodiți pusă pe jaf, pe violuri, pe crime. Unde fiecare își făcea de cap. Unde nimeni nu dă socoteală nimănui.

Unde a dispărut orice urmă de disciplină. Unde ierarhiile au fost răsturnate, soldații devin generali și foștii generali simpli soldați, duși la bucătărie să curețe zarzavat sau la locul de execuție și împușcați în numele revoluției și a poporului. Cine strigă mai tare „Jos războiul“ „Trăiască pacea“ „Moarte țarului“ ajunge în vârful piramidei. Este promovat de gloata turmentată de băutură, excitată de mirosul sângelui, asemeni fiarelor sălbatice deslănțuite. Un vulcan în plină erupție sub lava căruia era înmormântat nu numai regimul autocratic de la Est de Nistru, dar era amenințat și fundamentul așezărilor noastre străvechi. Bisericele ne erau profanate și incendiate: Crucea era înlocuită cu secera și ciocanul, tricolorul românesc cu drapelul roșu pe care sta scris lozincile lui Marx „Proletari din toate țările uniți-vă“. Agenții trimiși de Moscova îi îndemneau pe soldații noștri să le urmeze exemplul: să se constituie în soviete și să pornească lupta pentru „eliberare“.

Începură să apară manifeste prin care se cerea capul regelui Ferdinand I și al tuturor miniștrilor din guvernul „burghezo-moșieresc“ de la Iași. Autorul lor era un oarecare Racowski, bulgar de origine căruia înainte de război guvernul român îi acordase dreptul de azil în numele toleranței și a proverbialei noastre omenii. Era o fiară apocaliptică. Marea lui plăcere era să-și ciopârțească în bucăți adversarul, cu toporul sau cuțitul, pentru ca mai apoi să le arunce pe garduri, pe căpițele de fân. Pentru a ilustra haosul în care se scufunda Moldova văzând cu ochii, redăm mărturiile unui participant la aceste tragice evenimente:

„Rămasă fără stăpân, descompusă, armata rusă scăpată din focul războiului era purtată în biata Moldovă, de vântul dezmățului, al lăcomiei și al disprețului de tot ce era legal și disciplinat. Depozite de alimente, medicamente și instrumente chirurgicale, magazii enorme de echipamente, mii și mii de perechi de cizme și bocanci, minunate valuri de pânză și stofă, obiecte de gospodărie, tot felul de aparate, de la cel mai simplu până la mașinile cele mai complicate; camioane, mii de automobile, toate intraseră în mâna celor care, niciodată, n-aveau să dea socoteală de faptele lor. Chefurile și orgiile se țineau lanț, iar pentru un păhăruț de spirt primeai o șa cu frâu și cu coburi cu tot; pentru o jumătate de litru, patru cai cu atelajele și cu furgonul lor; pentru un litru căpătai un ... tun cu cai și cu harnașament...”

Armata țarului, care se pretindea, în numele ortodoxiei, moștenitoarea de drept a Bizanțului, care visa să-și întindă imperiul de la Prut până la culmile Ceahlăului, să cucerească mările calde și de aici să-și continue marșul spre Oceanul Indian iat-o acum vânzându-și bunurile ca la talcioc pe nimic.

„Lucruri de necrezut și totuși adevărate“, notează același martor ocular și continuă: „Încetul cu încetul, puroiul închis în cercul bolșevic începe a se prelinge, întinzându-se cu tendința de a infecta toată țara. La început răzlețe, jafurile și asasinatele prind a se înmulți. Gospodării jefuite în miez de noapte, stăpâni înjunghiați și peste tot șumoiege muiate în petrol, desființând averi de generații, așezări de oameni cuminți, cinstiți. Pentru a șterge urma unei crime, prefăceau în cenușă tot, fără

crutare. Cine se împotriva plătea cu viața.”

Totul devenise un coșmar. Un imperiu care se crezuse etern se prăbușea peste noapte prin el însuși, fără lovituri din afară ca la un semn inexorabil al destinului. Țarul, care până mai ieri era divinizat devenise ținta tuturor insultelor și vorbelor de ocară. Un popor evlavios până la fanatism se lepăda de Dumnezeu și îl hulea.

„Misteriosul suflet slav” își dă arama pe față. Între două crize de epilepsie, Dostoievski avea viziuni mesia-tice în legătură cu Pravoslavonica Rusie – unde după el urma să coboare a doua oară Dumnezeu. Acum, bolșevicii profanau bisericile și le incendiau.

„Pofta vine mâncând”, notează același cronicar. În fața autorităților neputincioase tovarășii într-o fărădelege, pierd măsura. Constituiți în bande, înarmați, pornesc împotriva orașelor, unde au credința că vor găsi de toate: băutură, bani, femei. În fața primejdiei crescânde trupele noastre abia au timp să intervină. Se încrucișează focurile și obuzele și se dau lupte în târguri, unde trăiesc ceasuri de groază. Sângerează primele victime ale tovarășiei de arme... La Fălticeni, grănicerii sosesc la timp și înainte ca orașul să fie trecut prin foc și sabie. Elevii școlilor militare, singura unitate disponibilă, băetani echipați în fugă, opresc cu avântul adolescenței lor, dincolo de Băiasa, pe dealul Vlădenilor, regimente rusești care puseseră tunurile în bătaie, ascuțindu-și odată cu baionetele și poftetele, visând la Botoșani care avea să fie la discreția lor. Limita ospitalității, era de mult depășită. Față de prietenul care, după ce-ți necinstește casa îi dădea și foc. Tradițiile erau rupte: erai în legitimă apărare.

Turma aceasta de vite turbate fără stăpân, trebuia trezită, îndreptată pe anumite drumuri, hotărâte mai dinainte, mânăta din urmă și fugărită cu harapnicul, peste hotar...

Două lumi, față în față. Deoparte hoarda îndobitocită, de cealaltă sufletul nobil al românului. România reprezenta la acea oră singura oază de ordine, de respingere a anarhiei bolșevice. Era meritul armatei române, compusă în majoritate din țărani de a nu se lăsa sedusă de o ideologie de import, străină sufletului nostru, de a fi intuit caracterul ei malefic.

„*Urișul cu picioare de lut*” avusese noroc de-a lungul istoriei sale. Norocul stă în politica occidentalilor dictată de interesele lor: în ceea ce s-a numit „*echilibrul de forțe continental*” în care a fost inclusă Rusia și căruia, de fiecare dată, România i-a căzut victimă. Prin Sfânta Alianță am pierdut în 1812 Basarabia. Cu concursul Puterilor Aliate, în cel de-al doilea război mondial am pierdut totul: când am încăput pe mâna bolșevicilor; când am devenit orice, numai români nu; când ne-a fost surpată din temelie substanța etosului nostru, încât am ajuns în acest sfârșit de secol și de mileniu în înfundătura din care nu mai știm cum să ieșim.

Trebuia subliniat încă o dată crudul adevăr istoric: PENTRU ROMÂNI, ORICE ALIANȚĂ DINTRE STATELE OCCIDENTALE ȘI RUSIA S-A SOLDAT CU UN DEZASTRU. Ni s-ar putea răspunde: „Ați fost aliați cu nemții”. Polonia și Cehoslovacia n-au fost aliate cu nemții. Și? N-au avut aceeași soartă?

Prin alăturarea țării la Antantă, ne pândeau primej-

dia ca el să-și întindă stăpânirea până pe Carpați. (Există dovezi în această privință despre intențiile lui). Ne putem închipui o conferință de pace cu un țar victorios: și-ar fi cerut partea leului. Cât privește aliații săi (și ai noștri) e o prostie să crezi că ne-ar fi sărit în ajutor. Sortii au hotărât altfel. Ne-am bucurat când s-a prăbușit Imperiul țarului odată cu el și ne-am amintit zicala: „*Tot răul spre bine*”. Numai că binele avea să fie efemer. Dispărea un drac și în locul lui venea altul și mai împielit.

În acele împrejurări de grea cumpănă pentru România, descrise mai sus, când în joc era nu doar destinul și viitorul ei, ci și al Europei, generalul rus Scerbacev, care refuzase să se supună „Sovietelor”, cauză și instrument al haosului transformat în coșmar pentru români, cere să fie primit în audiență de regele Ferdinand, refugiat la Iași împreună cu guvernul său. Scena acestei întâlniri este emoționantă și ea merită să fie consemnată, pentru interesul ei istoric. Generalul îl imploră pe rege să intervină la armata sa. Spera în felul acesta să lichideze bandele de anarhiști și să instaureze ordinea și disciplina în rândul trupelor de sub comanda sa. Dar probabil că în sinea sa nici el nu mai credea în acest miracol, căci, la despărțire, îi spune regelui, cu lacrimi în ochi: „Doamne ce s-a ales de armata țarului nostru! O adunătură de borfași care, când văd o patrulă românească fug de mănâncă pământul ca iepurii”.

Fug, dar pe unde trec, lasă în urma lor numai pământ pârjolit, răscolit de bombe, muni de arme și de muniție abandonată în grabă. Hoarda înspăimântată este alungată mai întâi peste Prut: apoi peste Nistru. Aici se

statornicește vechiul hotar răsluit cu 106 ani în urmă, cu ruinele cetăților lui Ștefan cel Mare care au stat de strajă sute de ani, de la Hotin la Marea cea Mare și care depuneau mărturie, acum, despre dreptul nostru asupra acestui pământ recucerit. Dar nici alungarea hoardelor bolșevice, nici aplicarea Basarabiei la Țara Mamă, nu le-au adus românilor liniștea și pacea dorită. Dacă țărani noștri nu s-au lăsat ademeniți de demagogia bolșevică, alte două categorii sociale s-au îmbolnăvit subit de această molimă mai rea, mai devastatoare, decât Ciuma Neagră; intelectualii și muncitorii de la orașe. La Universitatea din Iași, cu excepția unui grup restrâns de profesori naționaliști, majoritatea erau adepții ideilor de stângă și se manifestau ca atare, zgomotos și agresiv. Unul din ei, Paul Bujor, rostește pentru prima dată în Senatul Românesc lozinca, „Lumina vine de la Răsărit” devenită celebră ulterior. (Când în numele ei, milioane de țărani erau deposedați de pământul lor – aceiași care, cu 30 de ani în urmă, curățaseră țara de hoardele roșii). Muncitorii, la rândul lor, voiau să construiască nici mai mult nici mai puțin, raiul bolșevic, copie a celui de dincolo de Nistru, anunțat printr-o deșăntată propagandă, de Lenin, înscăunată la Moscova, cu doi ani în urmă. Și asta în ciuda faptului că sute, mii de nefericiți, care reușeau să evadeze, trecând Nistrul, din noul paradis al proletariatului, povesteau scene de groază, căroră nici Dante, cu toată imaginația sa nu le-ar fi putut da crezare.

Dar, cum atât de sugestiv spune poetul Aron Cotruș, „Din mulțimile oarbe unul s-alege...” Într-adevăr, istoria, care după Eminescu, este desfășurarea cugetării lui

Dumnezeu, își are profetii ei, pe care ni-i trimite la timp, în vremuri de cumpănă, când totul pare pierdut. Ei sunt cei care schimbă cursul istoriei: care regenerează ceea ce, tot istoria, prin dialectica ei, absurdă, provoacă alterarea și nimicirea; afirmă adevărul și combat minciuna, de cele mai multe ori cu prețul vieții lor; propovăduiesc binele, care vine de la Dumnezeu, împotrivindu-se forțelor malefice purtătoare de ură și nihilism. E ceea ce s-a întâmplat în primăvara acelui an 1919: Când țara întreagă se scufundă în haos; când era în pragul revoluției bolșevice; când ordinele de la Moscova nu lăsau nici o îndoială în această privință: „sfărâmați, distrugeți mașini, creați starea de mizerie generală care duce la revoluție”. Când un grup de elevi de liceu din cursul superior, adunați într-o după amiază în pădurea Dobrina, care stă strajă pe înălțimile din jurul Hușilor, se întrebau îngrijorați: „Ce facem dacă vin bolșevicii peste noi?” Cineva din grup le răspunde: *Dacă armata bolșevică va trece Nistrul și apoi Prutul, ajungând să încalce și locurile noastre, noi să nu ne supunem, ci să ne retragem cu toții în pădure înarmați. Aici să organizăm un centru de acțiune și de rezistență românească, și prin lovituri date cu măiestrie să zdruncinăm inamicul, să întreținem o scânteie de nădejde în mijlocul masei românești din sate și orașe”.*

Au depus cu toții jurământ în mijlocul pădurii seculare, acel colț de pădure din vestitul codru la Tigheciului, pe cărările căruia în decursul istoriei Moldovei, mulți dușmani își găsiseră moartea.

Cu timpul, grupul din pădurea Dobrina va dispărea în

anonimat. Cu excepția celui care le vorbise. Despre acesta, se va mai auzi vorbindu-se în anii care vor veni, cât se va afla printre noi, și nu numai: atâta timp cât va dura și istoria poporului său. Aici și acum, începea pentru Corneliu Codreanu un drum nou, către o nouă chemare pe care destinul i-o rezervase. Ce părea a fi atunci o utopie, naivitatea unui tânăr înflăcărat – lupta cu colosul de la Răsărit – va căpăta mai târziu valoare de simbol. Așa se nasc oamenii mari: nu datorită hazardului ci sub presiunea unor evenimente și necesități istorice: pe care le va evoca mai târziu Corneliu Codreanu: „Era în timpul acela o stare de haos în țară, pe care noi deși copii, abia trecuți de 18 ani, o înțelegeam prea bine. Lumea se afla sub impresia revoluției bolșevice care se desfășura în toiul ei la câțiva pași de noi. Țărănimea din instinct se opunea acestui val distrugător, dar complet dezorganizată, nu prezenta o posibilitate serioasă de rezistență. Muncitorimea însă aluneca vertiginos spre comunism. Românii intelectuali erau indeciși, aparatul de stat dezorganizat. Din moment în moment te puteai aștepta, fie la o izbucnire internă a unor elemente organizate și decise, fie la o năvălire de peste Nistru. În atari împrejurări, frământați de gânduri și tremurând de grija vieții și libertății țării noastre abia unită, în urma unui război, a încolțit în mintea noastră de tineri ideea unei acțiuni care ne-a dus la jurământul din pădurea Dobrina”.

Se cuvine menționat că unii intelectuali români vor rămâne multă vreme surzi și muți în fața primejdiei bolșevice. În anul 1932, profesorul Dimitrie Gusti minis-

tru Național-tărănist le vorbea studenților despre „*Panteonul figurilor dumneavoastră*”, așezându-l la loc de cinste pe Karl Marx, capul tuturor răutăților, inițiatorul dictaturii proletariatului mondial. Cât privește povestea că masele sunt creatoare de istorie, rămâne o simplă poveste, adesea tragică, când în spatele lor se ascund conspirații, demagogii, însetații de putere, cei care știu să-și atingă scopul de pe urma manipulării omului-turmă, ignorant și naiv, îmbătat de iluzia atotputerniciei sale, când în realitate nu-i decât un sclav, unealta și victima călăilor pe care îi adoră. Ilustrativă în acest sens este părerea lui Troțki, creatorul armatei bolșevice: „Gloata este o adunătură de maimuțe pe care n-o poți domina decât cu bâta.”

În opoziție cu aceste creaturi ale întunericului se află cei pe care Carlyle îi numește Oamenii Mari, trimiși nouă de Pronia cerească. „Avem o singură mângâiere anume că Oamenii mari, oricum i-am lua, sunt o tovărășie folositoare. Nu putem privi, oricât de imperfect, un om mare, fără să câștigăm ceva de la el. El este izvorul de lumină care luminează, care a luminat din totdeauna întunericul lumii...” După Carlyle, la originea oricărei prefaceri însemnate a vieții autentice a popoarelor, care este viața spirituală, găsim câte unul din acești oameni mari. Tot ceea ce vedem săvârșit pozitiv pe lume este realizarea gândurilor și voinței la Istoria Universală este opera lor – și, în consecință, istoria vieții lor. Omul mare este cel care înțelege în profunzimea ei realitatea, care stă în atingere cu faptul divin și etern al Universului” și căruia nimic nu-i poate întuneca această viziune: este

marele inspirat care lucrează în sfera interioară a lucrurilor și păsește pe „tărâmul solid al realităților”. Nici himerele, nici vorbăria goală de conținut, din jur, n-au loc în sufletul lui tare. Tot ce crede, tot ce cugetă, tot ce face, pornește din adâncurile curate ale ființei lui. E omul veacului său și în același timp împotriva veacului, în tot ce are el mai nefiresc, mai negativ, mai neconform cu legile vieții, și cu buna ei desfășurare. El este prin excelență omul veridic, omul care caută și spune adevărul cu orice pret: calitatea lui de căpetenie este sinceritatea, – o sinceritate adâncă, aspră, sălbatică – cum o numește de atâtea ori Carlyle. Este în același timp omul original, omul din infinitul necunoscut cu o veste, pentru noi, veste pe care mai curând sau mai târziu omenirea e silită s-o asculte și s-o urmeze, croind drumuri spirituale pe care să pășească, drumuri care se deschid tot mai larg.

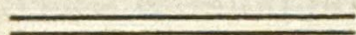
Corneliu Codreanu ne-a adus vestea cea nouă, ne-a deschis drumul pe care să pășim și ne-a avertizat totodată: „De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă unde este mintea care să susțină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza. Consecințele? Inutil a le discuta.”

Rușii au venit la noi, au ieșit învingători, ne-au furat teritorii, ne-au jefuit cum numai ei știu să jefuiască, lăsându-ne doar ochii să plângă. Au plecat doar după ce s-a încheiat procesul de satanizare. Corneliu Codreanu a intuit just ceea ce urma să ni se întâmple. Acum constatăm cu stupefație că, într-adevăr, lupta împotriva urmărilor dezastrului, a devenit tot atât de crânce-

nă cu lupta pentru evitarea lui.

Cu momentul Dobrina a început un ciclu de istorie românească, cel mai tragic, și care nu s-a încheiat încă. În anii copilăriei noastre, care coincidea cu nașterea revoluției bolșevice, îi auzeam adesea pe bătrâni spunând: „A coborât Anticrist pe pământ. Împăratul de la Soare-răsare îl va învinge pe Împărarul alb de la Soare-apune. Atunci vor suna trâmbițele care vor anunța sfârșitul lumii: când nici nu va ajunge, nici nu va trece de două mii de ani.”

Oricum, un lucru e sigur. În preajma acestui an fatidic, națiunea română continuă să se confrunte cu aceleași forțe malefice, cu care se confruntase în urmă cu trei sferturi de secol.

Au parcurs un drum de la care nu ne-am abătut nici o clipă. Am fost animați de un ideal pe care nu l-am trădat. Consecvenți cu noi înșine când era vorba să-i apărăm puritatea, în ciuda unor eșecuri și înfrângeri, a complexității evenimentelor, a contradicțiilor profunde, ce păreau adesea fără ieșire, de care veacul nostru n-a dus lipsă.

A trecut peste noi tăvălugul istoriei, dar crezul nostru de o viață întreagă a rămas, nealterat, cu tot ce sădise Corneliu Codreanu, cândva, în inimile noastre, ca viziune asupra vieții, a istoriei și asupra omului creator de istorie. Eram convinși că nu greșim în evaluările opțiunilor noastre; că ne aflăm pe, ceea ce numea el, „linia Neamului”; că deci nu poți greși atât timp cât acțiunile

tale sunt în consens cu năzuințele lui.

În tot acest timp nu am fost nici filogermani, nici filoruși, nici filoenglezi, nici filofrancezi, nici filoamericani.

Am avut în vedere înțelepciunea strămoșilor noștri: „Mai aproape de piele îți este cămașa decât cojocul”.

Nu i-am iubit pe unii și nici urât pe alții, am rămas filoromâni, adică români pur și simplu. Așa cum germanul avea să rămână german, rusul rus, englezul englez, francezul francez, americanul american.

Nu vedem nici un rău în asta, dimpotrivă, găseam că a te prezenta în fața lumii sub înfățișarea care îți este proprie, era un lucru cât se poate de firesc.

Ne-a fost străin spiritul de vasalitate, de supunere necondiționată față de puterea suverană.

Știam că orgoliul puterii e o deșertăciune a deșertăciunilor. Că împărățiile vin și se duc. Că nici una nu se bucură de privilegiul nemuririi.

O știau și cei din vechime, confrunțați veacuri de-a rândul cu megalomanica invadatorilor care se credeau invincibili și nemuritori. altfel nu ne-ar fi rămas de la ei, zicala „Apa trece, pietrele rămân”, un adevărat monument de înțelepciune care ar putea înlocui un tom întreg de filozofie a istoriei.

Acum, când în urma noastră se află întreaga experiență dramatică a acestui secol nebun, putem spune că nu ne-am înșelat: că drumul pe care l-am ales a fost cel just.

N-a fost un drum ca oricare altul.

Am suferit ca nici o altă generație din istoria acestui neam.

Nu regretăm și nu ne plângem de faptul că l-am ales
și nici că am mers pe el până la capăt.

Regretăm doar că Dumnezeu n-a întocmit în așa fel
lucrurile încât să putem spune astăzi: „Doamne n-am
fost decât niste prooroci mincinoși”.

Am fi fost scutiți de suferința care ne încearcă la
această oră când privim ruina din jurul nostru.

Am fost copiii acestui veac. În sensul că nimeni nu se
poate sustrage influențelor timpului său.

Dar veacul nu ne-a răsplătit. Pentru că întotdeauna
am fost de acord cu ereziile lui. Pentru că ne-am opus
răului pe care l-a generat: și răul numit bolșevism –
intruchiparea Răului absolut.

Răul a fost prezent în lume pe toată durata istoriei
omului: ca urmare a păcatului original, a exilării lui în
istorie, a instaurării stării conflictuale, pe care o regăsim
în mitul lui Cain și Abel, perpetuată ca o constantă
existențială, prin lupta dramatică dintre Dumnezeu și
Anticrist.

În această confruntare, omului i s-a acordat libertatea
de a alege între iubire și ură, între adevăr și minciună,
între frumos și urât, între tolerantă și intoleranță, între
bună înțelegere și vrajbă, între iertare și răzbunare, între
stapânirea de sine și deslănțuirea instinctelor, care duc la
agresivitate și violență, la nihilism și haos.

Corneliu Codreanu vedea în triumful bolșevismului
începutul satanizării speciei umane la scară universală.
Când omul își va pierde masca de om. Când chipul său
creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, va deve-
ni o caricatură hideasă, pradă instinctelor primare, ne-

cenzurate de conștiința justiției divine. Când spiritul comunitar care îngăduie fiecăruia să-și păstreze identitatea proprie, va fi înlocuit cu spiritul colectivist, gregar: turmă mânăta din spate cu cnutul; junglă de jivine, având va lege supremă „care pe care”.

Statul bolșevic, primul stat ateu din istoria omului, care a legiferat alungarea lui Dumnezeu din Cetate, este opera lui Satan, eternul conspirator al ordinei divine, mândru că și-a îndeplinit astfel cu bucurie menirea de a înfățișa lumii capodopera iscusinții sale: genocidul cel mai devastator, mai cumplit, mai înfiorător, cunoscut vreodată de rasa umană.

Teama de pericolul bolșevic l-a urmărit pe Corneliu Codreanu toată viața. O spaimă acaparatoare, cu viziuni apocaliptice, spaima de sfârșit de lume, pe care ne-a insuflat-o și nouă, unei întregi generații, pe care a ridicat-o la luptă, gata să-l urmeze și să înfrunte toate riscurile, inclusiv cel al sacrificiului suprem, datorită seducătoarei sale personalități, de erou, de martir, de profet al vremii sale. Profet în adevăratul înțeles al cuvântului. Căci intuițiile sale sunt mai de preț și mai instructive decât tot ce se credea și se spunea despre bolșevism.

Politicienilor care îi reproșau că exagerează pericolul bolșevic, că a devenit o obsesie pentru el, le răspundea: „În multe probleme s-ar putea să mă înșel. Asupra naturii bolșevismului însă nu am nici o îndoială. Îmi cereți argumente? Dovezi? Priviți ce se întâmplă în Uniunea Sovietică. Credeți-l pe Panait Istrati, nu pe mine. Fascinat de utopia proletară, el s-a dus să vadă cu ochii săi „raiul bolșevic” și a constatat în cele din urmă că nime-

rise în Infern”.

În cursul unei întrevederi cu Iuliu Maniu, când acesta încearcă să-l convingă că românii resping din instinct bolșevismul, căci țăraniii noștri, urmașii răzeșilor de altă dată au sentimentul prosperității atât de puternic încât sunt gata să facă moarte de om pentru o palmă de pământ, garanție că bolșevismul nu va avea nici o șansă de succes în țara noastră, Corneliu Codreanu îi dă numaidecât replica: „Credeti că bolșevicii, în cazul când vor fi instalați la putere cu ajutorul tancurilor rusești, îi vor întreba pe urmașii răzeșilor lui Ștefan cel Mare, dacă vor sau nu să intre în colhozuri? Nu. Vor instaura teroarea lor sălbatică și cei care se vor opune vor fi împușcați și aruncați în groapa comună!”

Iar când a auzit că Ion Mihalache, liderul a așa-zisei „revoluții țărănești”, adept al narodnicismului inițiat de rusul Plehanov, i-a pus pe țăraniii români să defileze cu pumnul strâns (salutul bolșevic), va da acest răspuns tăios: „La apropierea cutremurului, sobolanii ies din subterană ca să se salveze. Dumnezeu nu i-a învrednicit pe oameni cu acest instinct de conservare. Dacă Nicolae Titulescu ar fi avut acest instinct, n-ar fi încheiat pactul cu Diavolul: Pactul de Neagresiune cu Stalin”.

Iar pe noi ne prevenea, ca să știm ce ne așteaptă:

„Dacă bolșevicii vor veni la noi, fie ca dușmani, fie ca prieteni ai domnului Titulescu, nouă legionarilor nu ne rămâne decât să luptăm cu arma în mână: să învingem, sau să murim, pentru că, în felul acesta asistăm neputinciosi la transformarea României într-o Republică oarecare, ca cea Uzbecă sau ca oricare alta din Imperiul

bolșevic. Unde copiii sunt siliți să-și renege părinții și părinții copiii, din motive ideologice, fratele să-și vândă fratele, slujitorii Domnului să-i preamărească pe necredincioși și să-i zeifice, în timp ce ei îl ponegresc pe Dumnezeu, profanează altare sfinte sau le distrug din temelii.”

Această perspectivă sumbră, care, dincolo de Nistru în Uniunea Sovietică numită propaganda mincinoasă „raiul bolșevic” devenise deja, de mult, o realitate, care ar fi trebuit să dea de gândit și să neliniștească, nu era o născocire a unui fanatic, sau a unui demagog în căutare de clientelă politică. Și, deși, semnalul său de alarmă, avertismentele sale neliniștitoare, prevenitoare de dezastre, răsună în pustiu, deși Parlamentul rămâne indiferent, deși tot atât de indiferent rămâne și Regele, căruia îi amintește de marea, de greaua sarcină care apasă pe umerii săi în aceste vremuri de cumpănă, când se află în joc soarta Națiunii – în ciuda nepăsării generale, el își continua misiunea pentru care se simte chemat, acuză și în același timp cheamă la luptă pe cei puri neinfecțați de politicianism gata de jertfa supremă, denumită conspirațiile oculte, care urmăresc dezintegrarea României Mari, în felul marilor iluminați, a căror intenție este cea mai desăvârșită expresie a umanului, care percepe, simte dinăuntru, verigă care leagă lumea vizibilă a prezentului de lumea invizibilă a viitorului.

Nu se adresează el. Puterii, în răspunsul la Mesaj din 1936 – când pe cerul Europei se adunau norii negri, prevestitori ai cataclismului care va urma – prin care critica politică externă a României, cu dramatica întrebare?

„Ce viitor ne rezervați nouă, generației tinere? Dar generațiilor care vor veni după noi? Nu credeți că vă vor blestema, în clipele lor de amărăciune și disperare, că nu le-ați lăsat drept moștenire altceva decât urgia bolșevică?”

I s-a dat cuvântul la o oră târzie. Mulți parlamentari sforăiau în fotoliile lor, vorbise la pereti. „Am fost cuprins, ne va suna el la Casa Verde, de un sentiment ciudat, amestec de indignare și spaimă. Vedeam parcă, cum se rostogolește Tăvălugul peste noi, dinspre Răsărit, și auzeam cum pârâie din toate încheieturile României Mare clădită cu mari și grele jertfe de înaintașii noștri.”

Minciuna are viață lungă. Istoria ne oferă nenumărate exemple în această privință. Minciuna nerușinată, precum „Garda de Fier” organizație fascistă, circulă de multe decenii cu prestigiul unei axiome. S-a ridicat în jurul ei un adevărat zid chinezesc al calomniei menit s-o elimine din istorie. La înlăturarea lui au pus umărul atât străinii cât și politicienii români care au văzut și mai văd încă în ea un concurent serios. Dar acest zid monstruos nu-i greu de demolat, cu condiția să se respecte adevărul istoric, ușor de detectat.

Între momentul DOBRINA – început de drum – pe parcursul căruia generația lui Corneliu Codreanu își va scrie propria epopee cu sângele ei – și apariția fascismului exista un decalaj cronologic. Cum poți prin urmare învinui pe cineva de fascism, când nimeni pe lume nu

auzise până atunci de fascism?

Iată, asadar, un motiv pentru istorici să reflecteze: punct de plecare în demersul lor istoriografic (privind epoca anilor '20-'30 din secolul nostru) în loc să orbescă prin hrubele oculte ca orbeții, unde se pun la cale scenarii în vederea suprimării adevărului și înlocuirea lui cu stereotipii de genul: totalitarism, extremism, xenofobie, antisemitism, naționalism asociat cu bună știință sovinișmului.

Ideile sunt înlocuite cu etichete ușor de digerat, oferite opiniei publice. Scopul? Intoxicarea ei prin intermediul demagogilor a toate știutori, a ziaristilor ignoranți, preocupați de senzational, nu de aflarea adevărului, a istoricilor, care au abdicat de la demnitatea lor de istorici, lipsiți de onestitate profesională care ar fi trebuit să-i călăuzească.

Cum să mai poți discerne, unde se află minciuna și unde adevărul, în această sarabandă a lozincilor și etichetelor lipsite de sens și de conținut, scoase pe piață, etalate cu fervoare, decenii de-a rândul?

Avem de-a face aici cu minciuna secolului. A tuturor secolelor, căci la drept vorbind Istoria românilor nu a cunoscut o minciună de asemenea proporții, regizată sistematic, elaborată cu atâta perfidie, încât nu trebuie să ne mai mirăm de succesul ei, că un întreg popor i-a căzut victimă.

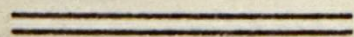
Într-adevăr, ce știu românii astăzi, și mai ales generațiile tinere, despre Mișcarea Legionară? Nimic, în afară de ceea ce le-a fost servit de adversarii ei cu generozitate.

De ce minciuna a prins rădăcini atât de adânci?

Răspunsul e simplu. Pentru că ne aflăm în fața unui proces absurd: cu judecători care acuză, cu martori care depun mărturii mincinoase, în timp ce acuzații stau în boxa lor, în haine vărgate și cu călușul în gură.

În timp ce nu se aude nici o voce întru apărarea lor, răsună în schimb corul asurzitor al defăimătorilor, care evocă violența legionarilor, în timp ce nimeni nu suflă un cuvânt despre violența sălbatică exercitată asupra lor. Despre morții lor, care se numără cu miile, victime ale represiunilor succesive; despre puterea abuzivă pentru care garanțiile constituționale și legile nescrise ale omenei românești au devenit vorbe goale; despre complicitățile oamenilor politici care, autointitulându-se democrați, n-au schițat nici un gest de dezaprobare în fața genocidului, înfăptuit cu sânge rece sub privirile lor indifferente.

Se lasă așteptată așadar, dezbaterea obiectivă, aprofundată, clarificatoare; devin tot mai necesare analize laborioase și sinteze convingătoare asupra ceea ce Nae Ionescu numea „Fenomenul legionar” – în viziunea lui Vintilă Horia, extraordinara aventură spirituală din acest secol, ce-și are obârșia în străfundurile etosului românesc.

Trebuie să fii imbecil sau de rea credință, spunea Nae Ionescu ca să asocieze legionarismul cu fascismul italian și cu național-socialismul german.

Unde Mișcarea Legionară s-a întâlnit cu cele două partide, a fost lupta comună împotriva bolșevismului,

care viză politica externă. În politica internă, fiecare dintre cele trei partide își avea doctrina sa proprie, viziunea despre lume și viață, rezultate din realitățile specifice fiecărei națiuni în sânul cărora se născuseră. Aici existau deosebiri frapante și divergente de nereconciliat. Pentru noi, de pildă, principiul monarhiei era fundamental. Nu putem concepe Națiunea română în afara acestei instituții care, alături de Biserică se confunda, în viziunea noastră, cu istoria poporului român. Pentru Mussolini, ca fost socialist, monarhia putea să existe sau nu. Era o chestiune de conjunctură. Ducele se putea substitui oricând ideii cezarice a Romei. A și făcut-o în 1943, după arestarea din porunca regelui, și eliberarea sa de către un comandou, semnează un decret prin care se înființează în nordul țării „*Republica Italiană Fascistă Socialistă*“.

(Corneliu Codreanu avea oroare de cuvântul socialist. A spus-o odată mai în glumă, mai în serios, că va trebui eliminat din dicționarul limbii române). Hitler, înainte de a înființa Partidul Național-Socialist, coboară în arena politică în fruntea unei Mișcări de inspirație proletară, la modă în epocă.

Lumea în care începe să se afirme Corneliu Codreanu ca oponent și critic al noilor stări de lucruri, ca urmare a războiului ce abia se terminase și cu care se confrunta societatea românească, era aceea a tineretului studios, a celor care urmau cursurile liceale și cele universitare, categorie socială ignorată până atunci de politicieni, ca fiind „necoaptă“ pentru a lua parte la „treburile obștești“. De aceea mulți profesori din vechea generație se vor

grăbi să condamne această nouă mentalitate a tineretului. A apărut și sloganul: „Înapoi la carte. Nu-i treaba voastră să vă ocupați de politică“.

De fapt nu era vorba de politică, ci de viitorul neamului. Dovadă că marele geograf și etnolog, Simion Mehedinti, în cartea sa „Cuvânt către Noua Generație“ îi numește pe tinerii participanți la greva studentescă din 1922, care va dura un an, în fruntea căreia se afla Corneliu Codreanu, „Copiii lui Eminescu“:

„O țară nu poate dăinui scria autorul și nu se poate înălța decât prin sufletul poporului ei, iar sufletul poporului de mâine este așa, cum e creșterea copilăretului de azi. Pe cine se va sprijini mâine-poimâine tot ce s-a urzit pe pământul acesta de la Traian și până în zilele noastre? Răspund cu un singur cuvânt: pe Voi... Sufletul și brațul vostru, oțelite prin muncă, sunt singura nădejde că vom apăra ce-am dobândit și vom dobândi ce ni se cuvine, biruind vitejește greutățile care ne așteaptă“.

Mișcarea Legionară, așadar, își are originile în această bătălie care s-a dat din capul locului, nu pe terenul luptelor electorale, ci pe băncile și pe culoarele Universităților din întreaga țară. Ea viza viitorul, nu prezentul, nu atât politicul imediat, cât o mutație în profunzime în mentalitatea epocii, (pe care Mircea Eliade o va numi mai târziu „Revoluția spirituală a românilor“) care nu avea nimic de-a face cu fascismul și hitlerismul, pentru care scopul prioritar era preluarea puterii. (De fapt, Mircea Eliade nu spunea nimic nou. O spusese Corneliu Codreanu când a redactat „Cărticica șefului de cuib“).

Pentru Mussolini și Hitler puterea era un scop în sine. În viziunea lui Corneliu Codreanu era doar un mijloc. N-a existat în România un om politic care să dorească puterea mai puțin ca el. A și spus-o odată la Casa verde: „Nu ești patriot numai atunci când te afli la putere. Dacă alții vor înfăptui ceea ce ne-am propus noi să înfăptuim, o Românie, așa cum a visat-o Moța „frumoasă ca soarele sfânt de pe cer“, eu voi fi cel mai fericit om din lume: îmi voi lua o turmă de oi și mă voi urca pe Rarău cu ea, unde să rămân până la adânci bătrâneți“.

Fascismul s-a născut într-un moment de criză, când Italia se afla în pragul bolșevizării. La fel și hitlerismul. Mussolini a preluat puterea cu acordul Regelui. Hitler cu acordul cancelarului Hindenburg. Berlinul era asediat de bolșevici, când cancelarul, ne mai având nici o soluție pentru a ieși din înfundătura în care se afla, a rostit celebrele cuvinte: „*Să vină omul cu mustață*“.

Ambele popoare erau adânc infectate de molima bolșevică. Poporul român cum s-a văzut, a rămas imun: nu s-a lipit molima de el.

Mussolini, odată ajuns la putere, va exalta mistica statului, cu toate ereziile ei: Hitler pe cea a rasei, comparând erezii și mai nefaste: Corneliu Codreanu pe cea a Națiunii, întemeiată de Apostolul Pavel, cu corolarul ei: toleranța și iubirea și dubla răspundere în fața istoriei și a lui Dumnezeu.

Mussolini era ateu: Hitler credea în Providență, adeptul neopăgânismului prin resuscitarea cultului pentru Wotan, zeul tutelar al triburilor germanice de odinioară: Corneliu Codreanu credea în Dumnezeuul creștin, singu-

rul prin care Cetatea asediată de puterile infernului se mai putea apăra.

Nici hitlerismul german, și cu atât mai puțin fascismul italian, n-au creat un centru coordonator pe plan mondial după modelul Kominternului de la Kremlin, căreia să i se spună fără murmur și șovăire celelalte „partide frățesti”. De altfel, bolșevicii nu făceau nici un secret din existența „Ajutorului Roșu” fond special destinat finanțării tuturor partidelor comuniste din întreaga lume.

S-a cheltuit destulă cerneală și hârtie pe tema că Mișcarea Legionară n-ar fi decât o secțiune a Berlinului, Coloana a cincea a celui de al treilea Reich. În această problemă numeroase exemple dovedesc tocmai contrariul „Un partid politic – a spus-o de atâtea ori Corneliu Codreanu, cu diferite prilejuri – dacă nu reușește să se mențină în viață prin mijloace proprii și face apel la alte surse din afară, nu-i rămâne decât să închidă porțile. Banii primiți în aceste condiții sunt bani murdari. Nimeni nu ți-i dă degeaba sau din porniri filantropice. Vrea ceva de la tine, în schimb, când vii la putere. Și asta se numește compromisuri de ordin moral și corupție, practici străine moralei noastre”.

Cele ce se întâmplă astăzi în Italia cu partidele politice care au fost alimentate din fonduri obscure, îi dau dreptate și fac din el și în această privință un vizionar.

Este arhicunoscut și faptul că între Mussolini și Hitler pe de o parte și Corneliu Codreanu pe de altă parte, nu a existat, niciodată, nici un fel de legătură, nici personală, nici prin intermediari.

Revenind la politica externă se cuvine să amintim că

ea are legile și regulile ei. confirmate de istorie. Nu țin cont nici de ideologie, nici de credință religioasă, nici de rasă. Turcii, în războiul din 1914-1918 au făcut parte din Alianța Puterilor Centrale, state creștine. Asta nu înseamnă că ele s-au turcit și invers. Același lucru se poate spune și despre alianța din cel de-al doilea război mondial dintre statele capitaliste Anglia și America și statul bolșevic anticapitalist.

De necontestat rămâne faptul – cel mai important de alt fel – decisiv pentru Corneliu Codreanu în orientarea politicii sale externe: neputința democrațiilor occidentale de a intui natura satanică a bolșevismului, înlesnind astfel ideologii pe scena politică mondială. E, de fapt, copilul lor natural. Și nimeni nu trebuie să se mai mire că inerția lor a făcut posibilă dezvoltarea blestematei progenerituri luciferice.

Noul Lucifer al lumii moderne se numește Karl Marx. „Călător viteaz, scria el încă din anii studenției m-am pus pe lucru la o dezvoltare filosofico-dialectică a divinității manifestându-se ca «concept în sine», ca religie, ca natură, ca istorie.” El nu se născuse din senin: iar limbajul său anunța drama secolului nostru cu Noua Divinitate: Bolșevismul. Și în același timp te duce gândul fără să vrei la secolul XVIII la filozofia luminilor și la revoluția din 1789, bunica bolșevismului care nu este altceva decât iacobinismul mutat în stepele rusești. „Democrația secolului al XIX-lea era deja bolșevism: numai că nimeni nu a avut curajul să meargă până la limitele ei extreme.” A apărut însă și eroul în țara noastră, omul curajos, care își mărturisește opțiunile de mic profet fără

echivoc: „Vom lăsa întotdeauna pe oamenii ca democrații constituționali să adune pe bătrânii obosiți, pe revoluționarii cumințiți și pe renegații socialiști. Noi vom rămâne de-a pururi partidul clasei căreia aparținem.” Așa scria românul Ghiță Ionescu în 1936 în Revista iudeo-crypto-comunistă „Era nouă”. Autorul, la vremea respectivă, făcea elogiul „raiului” bolșevic. Visul său era ca „fericirea” de care se bucurau cei de dincolo de Nistru să se instaureze cât mai curând și în spațiul Carpato-Dunărean.

Numitul Ghiță Ionescu și-a văzut visul cu ochii. Numai că, minune mare, nu i-a priit aerul din Noul Eden, și drept urmare a dat bir cu fugiții, refugiindu-se în Occident, unde a devenit politolog și dă lecții în dreapta și stânga despre superioritatea capitalismului – azi e plină lumea de asemenea politologi – adresându-se atât celor din Occident cât și nouă românilor care am devenit atât de buimaci, datorită ideilor sale de ieri și de azi încât nu mai știm cum ne cheamă, nici pe ce lume trăim.

Avea dreptate Spengler când scria: „Bolșevismul este la el acasă în Europa Occidentală”. Mediul prielnic apariției sale embrionare. De unde și bâjbâielile și ambiguitățile de care dau dovadă cei din Occident în acest sfârșit de secol, cu privire la bolșevism care își schimbă părul sub ochii noștri, nu și năravul de jivină hidoasă. Pentru a o pune cu botul pe labe, pentru eradicarea daunelor provocate de această cumplită eroare a istoriei, nu există decât o singură soluție: resuscitarea valorilor creștine, singurele în stare să refacă imaginea unei umanități mutilate.

I-a fost dat românului Corneliu Codreanu să surprindă, primul, natura luciferică a bolșevismului. Căci el este cel care, cu intuiția sa de profet, va numi Uniunea Sovietică, Imperiul Răului, cu cincizeci de ani înaintea Președintelui american Ronald Reagan. Răul care a anihilat valorile morale tradiționale, care a cultivat minciuna, delatiunea, diversiunea, manipularea și intoxicarea opiniei publice cu sloganuri care au înlocuit ideile, tot atâtea metode de guvernare; care suprimă ordinea firească a vieții, generează absurdul, instituie domnia haosului dirijat și permanentizat prin metode violente: tot atâtea surse de suferință și nefericire pentru cei care au avut „norocul” să cunoască acest sistem. Un sistem inuman, în care ființele omenesti sunt supuse unui proces continuu de depersonalizare, devin simple obiecte, marionete pentru cei care compun din umbră scenarii perfide departe de lumina zilei, și mănuiesc cu măiestrie sforile. O conspirație a urii: a puterii nelimitate, indiferență la mijloacele pe care le folosește. Satana în carne și oase. Un rău mai sofisticat, mai rafinat, mintea omenască n-a reușit să conceapă până la apariția bolșevismului. Camerele de tortură de la Pitești lasă în urmă, în ceea ce privește proiectul și materializarea răului absolut, camerele de gazare de la Auschwitz, în cazul că ele au existat într-adevăr.

Suntem siguri că fostul președinte american nu auzise de Corneliu Codreanu când a aplicat acest calificativ Uniunii Sovietice. Meritul său, chiar dacă nu deține prioritatea stă în faptul că s-a dovedit mai inspirat decât

toti cei care au trecut pe la Casa Albă începând cu Willson, cel ce se bucurase de victoria lui Satan. Iar cei care se vor instala de aici încolo în Salonul oval chiar dacă nu vor fi auzit nici ei cine a fost Corneliu Codreanu, ce-a făcut și ce-a gândit cât a trăit, cum a murit și de ce a murit, să-și amintească măcar din când în când de spusele lui Regan: că a existat un Imperiu al Răului, care deși declarat mort, la Moscova, prin Decret prezidențial s-ar putea să ne ofere în viitor, multe alte surprize neplăcute. Satana nu cedează ușor. Se împacă greu cu gândul înfrângerii. Au apărut deja semne neliniștitoare care dau de gândit, dacă nu cumva Cavalerul Apocalipsei se pregătește să instaleze cu ajutorul aceluiași Occident o nouă Cortină de Fier în locul celei vechi, abia destrămată.

După Ortega Casset, destinul unei personalități este opera a trei factori: vocația, hazardul și mediul. Mediul care i-a marcat destinul lui Corneliu Codreanu, a fost descris mai sus.

Lupta lui împotriva „STAFIEI” (care avea să cutureere nu numai prin Europa, după cum anunța Karl Marx în faimosul său „Manifest”, ci prin toate cele cinci continente) a fost opera cu care și viața lui s-a confundat. Concluzia se impune de la sine. Dacă Revoluția bolșevică nu ar fi avut loc în 1917 în Rusia, nici Corneliu Codreanu n-ar fi fost OMUL DESTINULUI, cum l-a numit Nae Ionescu. N-ar fi existat MOMENTUL DOBRINA – decisiv nu numai în proiectarea destinului său, ci și a gene-

rației sale a cărei conducător a fost și, ca urmare, ar fi dispărut în anonimat. Oricum n-ar mai fi devenit, ceea ce avea să devină ulterior: un profet al veacului său. Iar Mișcarea Legionară nu s-ar mai fi născut nici ea.

DE ACEEA, DIN LUPTA PURTATĂ DE MIȘCAREA LEGIONARĂ ÎMPOTRIVA CELOR MAI NIMICITOARE FORȚE CU CARE S-A CONFRUNTAT VREODATĂ POPORUL ROMÂN, IZVORĂȘTE ȘI LEGITIMITATEA EI ISTORICĂ.

Criticii care se întrec în a o calomnia, în a-i răstălmăci sistemul de gândire, în a-i desfigura imaginea, își pot exercita mai departe profesiunea de falsificatori ai adevărului istoric. Locul ei în istoria poporului român este asigurat și de neclintit. Minciuna nu deține privilegiul eternității.

„Vor trece ani, vor trece decenii, spunea Corneliu Codreanu. Bolșevismul va continua să amenințe tot ce s-a clădit cu eforturi, cu jertfe de-a lungul secolelor, oamenii vor continua să lupte, cu noi sau fără noi, împotriva Răului, iar ei își vor aduce aminte de înaintașii lor, care au început această luptă pe viață și pe moarte. Noi putem fi uciși până la unul. Dar nimeni, nici o putere din lume nu va putea ucide ideile pentru care ne-am ridicat la luptă, pentru simplul motiv că ele nu ne aparțin: Sunt ale Neamului Românesc – și nu numai: ale întregii lumi civilizate. Care nu l-a dat uitării pe Dumnezeu și nu vrea să decadă în starea de barbarie pe care i-o pregătesc troglodiții de la Kremlin.”

PACEA BEȚIVILOR

„Istoria este mama tuturor fără-delegilor“

Nae Ionescu

Pamfil Șeicaru, directorul ziarului „Curentul“, scria în timpul războiului, articole virulente împotriva Occidentului. Teza sa era simplă și de bun simț. Occidentul, încheind alianța cu Rusia bolșevică, antidemocratică și primitivă, a cărei ideologie internaționalistă viza stărpirea capitalismului, exploatator, și dominația lumii, își ratase misiunea de lider al lumii civilizate; mai mult, își săpa singur groapa, în perspectiva unui viitor, mai apropiat sau mai îndepărtat. Trebuia să fii, ori imbecil, ori nebun, să crezi că o asemenea cârdășie va avea o viață lungă, după încheierea ostilităților. Miopia oamenilor politici (ca, dealtfel, și a istoricilor) stă în faptul că ei au văzut în ultima conflagrație mondială un război ca oricare altul, judecat după criterii clasice, cu învingători și învinși. Cu deviza „mă fac frate cu dracu, până trec puntea“. N-au avut în vedere tocmai esențialul că, de astă dată, era vorba, în primul rând, de un război ideologic la scară mondială, care diviza omenirea în

două tabere ostile. ireconciliabile: că dracu, de astădată, după ce ai trecut puntea, se ține scai de tine și nu se lasă până nu intri în grațiile lui. Sau în caz de refuz, face pe dracu în patru, cum spune românul, ca să te nimicească.

Fiind conștient de primejdia care îl paște Pamfil Șeicaru se refugiază în străinătate, ia calea exilului înaintea de 23 August 1944. Aici se simte izolat și deprimat: în disperarea sa, îi scrie Preotului Vasile Boldeanu la Paris, căruia, Horia Sima, părăsind țara în martie 1941, îi încredințase conducerea Mișcării Legionare: „Nu mai am cu cine sta de vorbă aici. Vino la München, sau vii eu la Paris, ca să vedem ce facem și încotro apucăm. Am fost, precum știi adversarul legionarilor. A trebuit să vină însă această tragedie națională pe care o trăim cu toții, ca să constat că singurii dintre compatrioții mei, care au avut dreptate și nu s-au înșelat în calculele lor, privind viitorul, au fost legionarii. Ei au luat pulsul istoriei, exact, fără greș; au apreciat just direcția în care evoluau evenimentele.”

Era vremea când oamenii lucizi sufereau, conștienți de drama care se juca pe scena Istoriei, în timp ce mințile încuiate treceau pe lângă ea cu ochii închiși.

Oamenii politici români aparținând vechilor partide din trecut pe care îi întâlnise Pamfil Șeicaru în exil se comportau atât de lamentabil încât unui om cât de cât realist îi stârnea mai curând compasiune decât zâmbete. Făceau și desfăceau zilnic guverne: se ciorovăiau și se dușmăneau când venea vorba despre distribuirea „fotoliilor ministeriale”: nutreau aceeași ură viscerală dintotdeauna împotriva legionarilor, nici măcar năpasta care

se abătuse peste noi toți, indiferent de culoarea politică nu avusese darul să le alunge din suflet această ură irațională față de niște compatrioți de-ai lor, care n-aveau altă vină decât aceea de a se fi ridicat cândva la luptă, neprecupețind nimic, tocmai pentru ca bolșevismul să nu se instaureze și în țara lor. Mai mult, în restriștea de atunci, ei continuau să se hrănească cu mai vechea lor iluzie că salvarea lor și a țării se afla în mâinile anglo-americanilor.

Pe legionari îi făceau răspunzători de dezastrul țării. Uitau că, de fapt, venirea lor la putere în toamna anului 1940, a fost singura șansă prin care s-a evitat ocuparea țării de către nemți și ruși în același timp – aceștia din urmă, se știe, așteptau cu sufletul la gură sosirea unui asemenea moment prielnic spre a-și extinde frontierele spre vest până pe crestele Carpaților.

Nu trebuia să fii nici prooroc, nici geniu politic, ca să prevezi urmările unei atari eventualități. O dată instalați pe Carpați, pe ruși i-am fi avut și astăzi pe cap, cum îi avem în Basarabia – sub forma unei Moldove mari, pe care rușii o mai visează și în zilele noastre. În ceea ce îi privește pe Occidentali, să crezi cum credeau criticii noștri de ieri, că ei, occidentalii, erau gata să scoată sabia din teacă și să se bată cu rușii pentru noi, nu era decât o frumoasă utopie egală cu prostia sau cu nebunia. Dimpotrivă, la Conferința de pace de la Paris, din 1947 au preferat să închidă ochii cu privire la consecințele Pactului Ribentrop-Molotov, cum îi închid și astăzi, de teamă să nu-i supere pe ruși.

Pamfil Șeicaru avea toate motivele să fie critic față de

prezent și pesimist cu privire la viitor, care, numai luminos nu putea fi pentru români. Are de gând să scrie o carte: „PACEA BEȚIVILOR”. Un pamflet și totodată un rechizitoriu necruțător. În viziunea sa, lumea întreagă, nu numai Europa, se afla pe buza prăpastiei gata în fiecare clipă să se prăvălească în fundul ei, împinsă din spate de forțe oculte de mesagerii Apocalipsului cu care începe și sfârșește secolul nostru.

Cine erau autorii acestei păci? pe ce mâini încăpuse în acel moment soarta Omenirii – când părea că Dumnezeu se retrăsese din istorie, mâniat pe oameni din cauza fărâdelegilor lor, spre a lăsa drept pedeapsă, mână liberă Satanei să-și facă de cap?

În vestul Italiei, pe litoralul Mării Negre din Peninsula Crimeea, odiniaoră hanat tătar, subjugat de țari, se află mica stațiune Livadia. Aici s-au întâlnit în 1945, timp de o săptămână, între 4 și 11 februarie cei „TREI MARI” ai lumii „într-o dispoziție excelentă” cum scriau ziarele vremii: Frankli D. Roosevelt, președintele Statelor Unite, premierul britanic „Winston Churchill și Iosif Visarionovici Stalin „tătucu” bolșevicilor fanatici, supranumit și „dascălul omenirii” și au stabilit o nouă ordine în lume. În eleganta sală de bal a Palatului din Livadia de astădată avea loc sinistrul bal al morții, al celui mai vast și înfiorător genocid din istorie) sau trasat noile frontiere dintre Est și Vest, hotărând soarta a zeci de milioane de oameni – pentru cât timp? Nimeni n-ar fi putut să prevadă, nici organizatorii „balului”, cu atât mai puțin victimele lor.

Când sosise în Crimeea, Roosevelt era un muribund pe roțile, mai avea numai două luni de trăit. Era grav

bolnav și în tot timpul călătoriei la bordul Crucșătorului „U.S.S. Quiney” nu-și părăsise cabina. Sarcina sa principală în întâlnirea cu Stalin nu era soarta Europei, ci de a obține promisiunea că U.R.S.S. va intra în război împotriva Japoniei alături de America, și acordul de a se fonda Orgaizația Națiunilor Unite. Stalin voia însă altceva. Trasarea viitoarelor granițe ale Poloniei și împărțirea Germaniei: recunoașterea granițelor Uniunii Sovietice din 1940, când au fost înghițite de către hrăpărețul bolșevic teritorii românești, Basarabia și Nordul Bucovinei, precum și Țările Baltice.

S-a spus că la lalta a fost un „compromis” între cei trei mari. Nimic mai adevărat. Termenul nu exprimă nici pe departe realitatea. „Compromis” înseamnă „*mai dai tu, mai las eu*”. Ori, la lalta n-a fost vorba de așa ceva. Stalin a obținut tot ce și-a dorit. Poate chiar mai mult decât s-ar fi așteptat. Și același Stalin avea să-și bată joc mai târziu de tot ce îi ceruseră partenerii săi, ca o condiție a încheierii odiosului târg.

La lalta, Stalin era conștient de ceea ce face și încotro se îndreaptă, și mai ales cu cine are de-a face. Președintele american era cu un picior în groapă, iar premierul britanic acuza o scleroză senilă în rapidă evoluție, după cum va mărturisi însuși medicul său în memoriile sale apărute ulterior.

Lalta n-a fost nici măcar o târguială între trei gangsteri fără scrupule, întrucât „prada” îi va reveni lui Stalin, în timp ce partenerii săi, cum vor dovedi-o evenimentele care vor urma, vor rămâne cu buzele umflate, nu se vor alege cu nimic.

lalta va rămâne în istorie, simbolul unei capitulări absurde, lipsită de sens. lalta rămâne un model de cum nu trebuie să faci diplomatie, ca să nu te faci de râs și mai ales să nu târăști după tine tragedii, suferințe omenești, care ar fi putut fi evitate. În vechea Atenă, ambasaderele erau obligate să dea socoteală în fața Adunării Poporului de reușita sau de nereușita misiunii lor. În caz de nereușită, urmau consecințele: eliminarea celor vinovați de pe scena politică. În secolul nostru mareț XX, dimpotrivă, lucrurile se întâmplă pe dos. O bătălie diplomatică pierdută, ca cea de la lalta, este aplaudată ca un succes extraordinar, iar protagoniștii ei idolatrizați – și ca să mă refer la români, istoricii noștri de azi, în majoritatea lor zdrobitoare analfabeți, în ale istoriei contemporane, continuă să se mândrească cu ceea ce nici un român cu scaun la cap nu s-ar putea mândri, numindu-i pe Nicolae Titulescu „marele diplomat”, când de fapt nici el n-a obținut nimic de la Stalin, încheind Pactul de Neagresiune, afară de tăcerea „diploaptică” a acestuia în problema Basarabiei.

M-am întrebat de multe ori dacă Stalin a fost într-adevăr, un geniu politic, încât să-i atribui toate succesele și performanțele diplomatiei sale, sau, dimpotrivă, ele se datorează partenerilor săi, nulițăți notorii, pe care i-a putut duce de nas, cum a vrut el, fără prea multe eforturi.

Pentru Churchill chestiunea Poloniei era una de onoare cum îi plăcea să se laude pe toate cărările. Dar în timp ce guvernul în exil polonez se afla la Londra și mebrii săi dormeau liniștiți siguri că premierul britanic se va bate ca un leu pentru a impune la masa tratativelor

legitimitatea guvernului lor, Stalin avea deja propriul guvern polonez promoscovit cunoscut sub numele de „Comitetul de la Lublin, format încă din Octombrie 1944, gata să intre în acțiune.

Stalin își va dovedi și de astădată măestria sa de diplomat șiret „uns cu toate alifiile”, o expresie mai puțin conformă cu limbajul diplomatic, dar cu atât mai plastic. Nu schițează nici cel mai mic gest de împotrivire la ceea ce Churchill numea o „chestiune de onoare”. Ba mai mult, îl lasă să-și savureze iluzia sa, declarând (altfel spus, mintind cu nerușinare) că Polonia va fi în viitor *un stat democrat și independent*.

Praf în ochii proștilor. Nu era Stalin însă de vină că nu s-a ținut de cuvânt. Vinovați erau cei care îl luau în serios și i-au dat crezare.

Cei doi „mameluci” occidentali Churchill și Roosevelt, nu puteau rămâne decât cu gura căscată, în fața acestei declarații din partea Țarului roșu de la Kremlin, atât de fermă și fără echivoc. Numai că noțiuni ca democrație și independență aveau un alt înțeles în capul lui Stalin, decât în capul unui occidental. După căderea Cortinei de Fier, nu li s-a vorbit popoarelor captive din spatele ei, timp de aproape o jumătate de secol despre independență și democrație? Independent în măsura în care erai dependent de Moscova și nu ieșeau din cuvântul ei. Erai democrat atât timp și în măsura în care te înhămai la carul democrației „socialiste”. În cazul când aveai curajul să declari că nu există democrație socialistă, ci democrație pur și simplu, nimereai la Canal, în minele de plumb sau de cărbune, în vastele lagăre de muncă

forțată, sau te stingeai lent și fără speranță de a mai vedea vreodată lumina zilei, uitat de oameni și de Dumnezeu, într-o celulă sordidă dintr-un penitenciar oarecare.

La Ialta, unde se hotăra soarta lumii, după un război atât de pustiitor, nu exista nici o ordine de zi sau un protocol oficial dinainte stabilit cu subiectele care urmau să fie discutate. Subiectele au fost hotărâte aici și acolo, pe loc, ca la clacă, unde te duci să stai la taifas, unde se spune ba una, ba alta, și fiecare ce-i trece prin cap.

– „Îmi place Stalin și cred că și el mă place“ spunea președintele american. Stalin n-avea nici un motiv să spună că nu-i place Roosevelt, muribundul, omul sfârșit, care reprezenta în acel moment marea națiune americană. Îi făcuse atâtea cadouri și atât de prețioase, încât nici lui nu-i venea să creadă.

La 23 aprilie 1945 a fost fondată la San Francisco Organizația Națiunilor Unite, unde Uniunii Sovietice i se acorda drept de veto în Consiliul de Securitate al O.N.U., precum și 3 voturi în Adunarea Generală – unul pentru Republica Sovietică Rusă, al doilea pentru Republica Sovietică Ucraina, al treilea pentru Republica Sovietică Belorusia, de parcă aceste două din urmă erau independente, n-ar fi făcut parte din același Imperiu bolșevic. Era o concesie făcută lui Stalin, prin care Occidentul se lega singur de mâini și de picioare, în viitor pradă ușoară în mâinile despotului de la Kremlin.

În ultimii trei sute de ani au avut loc, Pacea de la Westfalia, Congresul de la Viena și Pacea de la Versailles, fiecare cu cusururile ei inerente, dar nici unul din aceste

trei momente de răscruce ale diplomației Occidentale nu prezentase atâtea anomalii și absurdități câte vor fi acumulate la lalta în răstimpul scurt dintre 4 și 11 februarie 1945. O reuniune de o coplesitoare importanță care își merită cu prisosință numele de Pacea betivilor al celor trei mari, dintre care unul singur, Stalin, se afla în stare de trezie, cu capul limpede.

În privința intrării U.R.S.S. în război, împotriva Japoniei, Roosevelt i-a promis lui Stalin, nu numai Sahalinul și Insulele Kurile, dar și portul liber Dairen (Dailan) din China, precum și controlul liniilor manciuriene. Înainte de moarte, Roosevelt se dovedea darnic la inimă. Să ne mai mirăm că el făcea aceste pomeni pe seama altora, tocmai într-un moment în care cunoștea, deja, avansul american în realizarea bombei atomice? Dar ce nu faci pentru un prieten care îți place și-i placi și tu lui?

Când peste trei luni americanii vor lansa cele două bombe atomice asupra Japoniei, Roosevelt se odihnea în mormânt. La cârma Americii se afla Truman. Acesta a stat mult în cumpănă dacă trebuie sau nu să ordone lansarea bombelor. Se gândea la viitor, la câte primejdii ar putea fi expusă omenirea din cauza acestei arme teribile, dacă nu cumva însemna începutul sfârșitului vieții pe pământ. Simțea nevoia să se consulte cu cineva căruia săi ceară sfatul. I-a telefonat lui Stalin. Un alt sfătuitor n-a găsit. „America se află în posesia unei arme noi, care i-ar sili pe japonezi să capituleze la câteva ore de la folosirea ei.” Stalin nu era omul care să stea mult pe gânduri. Ordonă în clipa următoare armatelor sale să atace Japonia, cu care nu era în război. Au trecut de

atunci cincizeci de ani. Între timp Japonia și Rusia au încheiat armistițiu. Dar pacea – un caz unic în istoria modernă – se mai lasă și astăzi așteptată. În martie 1955, Statele Unite au publicat textele documentelor Conferinței de la Ialta, până atunci secrete. Întreaga lume a aflat că Stalin însuși a pus inedita condiție formulată în termenii următori: recuperarea teritoriilor pierdute în războiul ruso-japonez din 1940. Și încă ceva pe deasupra, ca dobândă, o găselniță tipic rusească, cu care se îmbogățește limbajul diplomatic din acest secol. În numele ei ne-a fost răpit și nouă Nordul Bucovinei în 1940, tot ca dobândă, „pentru cei 20 de ani, de stăpânire românească asupra Basarabiei”, pământ rusesc în viziunea borfașilor de la Kremlin.

După primul război mondial, în primăvara și vara anului 1920, Internaționala a III-a a întreprins efortul cel mai mare pentru câștigarea Europei. Revoltele comuniste izbucnesc peste tot: Ungaria devenise Republică Sovietică; în Germania, mișcarea spartachistă e la un pas de victorie; Cehoslovacia este amenințată și ea de hoardele lui Bela Kohn; în Franța, pe când la Tours majoritatea socialiștilor trec la Internaționala a III-a, are loc, în luna mai o încercare de grevă generală: armatele roșii se îndreaptă spre Varșovia, care se află în pragul capitulării. În sfârșit urmează reacția anibolșevică. Dreapta franceză, aflată la putere, face să eșueze greva generală, îl trimite pe generalul Vaigand la Varșovia unde polonezii duc lupte îndârjite împotriva năvălitorilor; armata româ-

na lichidează Republica Maghiară bolșevică: Ratschwehrul, îneacă în sânge răscoalele comuniste din Germania. În același timp însă, Uniunea Sovietică își biruie dușmanii interni. Evenimentele din anul 1920 fixează două puncte care vor apăsa foarte greu asupra destinelor lumii: 1) revoluția nu devine mondială cum visa Kremlinul; 2) în schimb are cale liberă în Rusia. Revoluția va trebui deci să se limiteze, cel puțin provizoriu, la o singură țară.

Evenimentele din perioada descrisă mai sus impun o observație care merită să fie reținută de istorici. Atunci socialiștii au aderat în masă la Internaționala a III-a bolșevică; 70 de ani mai târziu, bolșevicii vor face o mișcare inversă, se vor lepăda de această Internațională ca dracu pentru a da năvală în Internaționala a II-a ai căror membri fuseseră crunt persecutați în trecut, taxați drept trădători, în țările unde bolșevicii au preluat puterea, totul așadar în vederea sinistrului joc de a nu scăpa puterea din mână.

Intrăm într-o nouă zodie. Va fi mai bună? Va fi mai rea decât precedenta? Nimeni, nu știe. Ce să știe, e că uneltirile Ocultei continuă cu febrilitate, și sunt toate semnele că nu ne mai așteaptă multe surprize în viitor.

Cât privește Pacea Bețivilor, ea poartă marea răspundere a *internaționalizării bolșevismului*. Ce n-a putut realiza Lenin și Troțki după primul război mondial a realizat Stalin după cel deal doilea, care i-a urmat. Și odată cu această monstruoasă crimă împotriva umanității, se deschide un nou capitol în istoria Europei și a lumii, greu de consecințe nefaste, botezat de diplomați,

care n-au dus niciodată lipsă de imaginație. RĂZBOIUL RECE.

Și tot în legătură cu Pacea betivilor. Ea este în cea mai mare parte, cum s-a văzut, opera Președintelui american. Nu toți oamenii politici americani, însă, din acea vreme, au fost de acord cu ceea ce s-a numit „împărțirea zonelor de influență”. Împotriva acestei politici nedemne pentru țări democrate ca Anglia și America, era însuși Secretarul de Stat american. Dar Oculita, al cărei prizonier era Roosevelt, s-a dovedit mai eficace: în final ea va avea câștig de cauză.

ANII RĂZBOIULUI RECE

La capătul celui de-al doilea război mondial. Statele Unite și Uniunea Sovietică erau cele mai puternice state de pe glob. notează generalul Eisenhower în cartea sa „Cruciadă în Europa”. Ce perspective de permanentizare avea pacea recent cucerită? La ce amploare vor putea ajunge Națiunile Unite? Pe ce drum va păși în viitor civilizația? Răspunsurile la aceste întrebări pe care și le pune autorul cărții, depindeau acum, fără doar și poate, după cum el însuși o spune, de un factor important: „capacitatea Estului și Vestului de a munci laolaltă și, de a trăi laolaltă, în una și aceeași lume”. Aceeași formulă o va folosi mai târziu și Hrusciiov, în toiul războiului rece, pe când Eisenhower era Președintele Americii – de unde se vede că istoria, cu dramele ei, nu este lipsită de personaje care o transformă într-o farsă sinistrală).

Eisenhower, comandantul Cruciadei în Europa nu uita, însă, nici obstacolele care s-ar putea ivi în calea

conviețuirii pașnice dintre cele două țări care se situau pe poziții diametral opuse. Marcata diferențiere dintre sistemele de guvernământ ale celor două mari puteri era susceptibilă să ducă la apariția în lume a două tabere ostile, ale căror divergențe puteau provoca, până la urmă, un alt holocaust. Dacă peste prăpastia dintre orânduirii se aruncă puntea practică a unor metode fructuoase de colaborare, pacea și unitatea lumii erau asigurate. Nici o altă contradicție pe plan internațional nu putea reprezenta o amenințare pentru unitatea și pacea mondială dacă între americani și sovietici se instaura un climat de încredere reciprocă.

Și generalul continuă:

„Și deoparte și de cealaltă existau obstacole, îndoieli și temeri de eșec în privința relațiilor americano-sovietice. Dar eventualitatea unui insucces, implica consecințe atât de înspăimântătoare, încât noi, cei din trupele de ocupație, am căutat cu toții orice cale posibilă de realizare a unui progres.”

Nu toți generalii de sub comanda sa au crezut în acest „progres”. Unul din ei era generalul George Patton, un bun prieten al lui Eisenhower, după cum singur o mărturisește în cartea sa. Despre „Cazul Patton” istoricii celui de-al doilea război mondial vorbesc prea puțin. Iar Eisenhower îl învăluie în fraze sibilice ca acestea: „Mi-am dat multă osteneală dăscălindu-l pe George să evite conferințele de presă și declarațiile publice. Dotat cu un meritabil talent pentru discursuri explozive, care cel mai adesea îi stupefiau pe ascultătorii săi, practica de atâta vreme obiceiul de a-și năuci prietenii și colaboratorii cu

afirmații ținând de domeniul: fantasticului. Încât deprinderea devenise o a doua natură, care se manifesta indiferent de împrejurări. Puțin după venirea sa în Anglia ținuse în fața unei divizii americane o cuvântare care stârnise destulă uimire și dăduse loc la numeroase comentarii în presă... Ceva mai târziu, în cursul primăverii, o nouă furtună s-a abătut asupra sa: vorbind în fața unui auditoriu britanic, el și-a exprimat o seamă de păreri cu totul nesocotite și deplasate despre necesitatea ca Marea Britanie și Statele Unite să-și unească puterile pentru a conduce lumea după obținerea victoriei în război."

Ultima frază lămurește totul. Nu America și Rusia trebuia să conducă lumea după război cum credea și propunea Eisenhower ci Marea Britanie și Statele Unite. Fără Rusia, care prin sistemul ei politic se excludea singură, ca parteneră, în făurirea unei noi ordini mondiale. Ea trebuia scoasă din joc. Afirmațiile generalului Patton nu țineau de domeniul fantasticului, cum credea șeful său, generalul Eisenhower, ci de realitățile momentului istoric respectiv. Dacă smulgi din rădăcină o plantă nocivă și o înlocuiești cu alta și mai nocivă nu dovedești înțelepciune.

Bravul și lucidul general George Patton – pe care istoria – istoria adevărată – n-ar trebui să-l uite, devenise oponentul periculos: lovea în planurile diabolice ale Oculte. Și Oculta nu-l va ierta. El trebuia să plătească cu capul pentru curajul său de a fi „mișcat în front”: căci generalul George Patton comandantul Armatei a III-a americane va fi ucis, în timp ce inspecta frontul din Germania, de un proiectil „rătăcit”.

Una din ideile lui Patton exprimate public era că armata bolșevică prezentă în inima Europei ar putea ajunge în trei zile la Atlantic, mizând pe faptul că oamenii politici anglo-americani cred prostiile și sinceritatea aliaților lor de la Răsărit. În vizunea sa scindarea Europei, nu mai era decât o chestiune de timp. Evenimentele ulterioare vor arăta că nu el s-a înșelat. Dimpotrivă, lumea de azi ar fi avut cu totul altă înfățișare, dacă opțiunile sale ar fi avut și puterea de decizie. Dar, ca întotdeauna cursul istoriei atârnă de un fir de păr, ca să-și schimbe direcția, într-o parte sau alta.

Tipică, într-adevăr, pentru mentalitatea occidentalilor, era incapacitatea lor de a aprecia corect concepția celor de la Kremlin despre Armata Roșie; despre natura și scopurile ei finale încă de la înființare; care o făceau să se deosebească de celelalte armate ale lumii. Care erau scopurile și natura ei?

Guriev (evreul Drapkin) în cartea sa „Războiul civil și Armata Roșie apărută la Moscova în 1925, expunând principiile strategiei sovietice în materie de expansiune spre Vest, scria: „S-ar putea să pornim un război ofensiv revoluționar, în legătură cu vreo răscoală socială undeva în Vest, dar nu este exclusă nici probabilitatea începerii unui război revoluționar, cu scopul deslănțuirii cât mai urgente a revoluției în Vest. Și în acest caz, strategia noastră va trebui să aibă un caracter de agresiune.” (Războiul civil din Spania din 1936-1939 poartă pecetea acestei strategii de învăluire a Europei pe la Vest).

Așadar, încă din 1925, scopurile revoluționare și expansioniste ale Armatei Roșii erau conturate în mod public, nu mai constituiau un secret pentru nimeni, fiind fluturate pe la nasul celor din Occident, amenințați de infecțiile pacifiste ale Genevei, fără ca teribila amenințare să fi stârnit cea mai vagă reacție în rândurile factorilor răspunzători ai destinelor europene. Era combătut revizionismul german, care se limita la Europa, nu și strategia rusească care viza dominația planetară cu ajutorul Armatei Roșii și a ideologiei sale. Dacă exponenții democrațiilor occidentale aveau oroare de nazism, cum de nu încercau același sentiment când era vorba de bolșevism? Întrebare retorică, atâta timp cât cei care au dictat această alegere n-au fost încă demascați.

Istoria va trebui scrisă așa cum a fost ea – ne place sau nu în conjunctura și în lumina evenimentelor care au marcat epoca interbelică: istoricii vor trebui să admită, dincolo de considerații ideologice, faptul că a trebuit să se producă reacția fascismului în Italia și a naționalișmismului în Germania pentru ca aceste țeluri bolșevice să poată căpăta conturul real și proporțiile amenințătoare, proiectate peste întreaga conflagrație Continentală. Alianța dintre regimul semibarbariei sovietice și democrațiile occidentale era o monstruozitate: repet, una împotriva naturii. Așezările sociale politice și economice, credințele, tradițiile și mentalitățile, statornicite de-a lungul a două mii de ani de istorie, erau primejduite, amenințate să fie distruse și înlocuite cu alte forme incerte, defectuoase, anarhice: O mutație fără precedent, cu efecte ireversibile, care ar fi schilodit pentru

totdeauna chipul umanității.

Că, nu numai Europa era amenințată de tavalugul roșu, reiese și din cele ce urmează. Armata roșie și poporul sovietic, scria „Izvestia” la 30 septembrie 1939, deci la o lună după declanșarea celui de-al doilea război mondial, au dorința arzătoare de a aduce eliberarea întregii omeniri îngenunchiate. „Credem în marea victorie a Comunismului în întreaga lume.”

După cum se vede, limbajul de acum, era cu totul altul decât cel folosit cu numai câțiva ani în urmă, la Liga Națiunilor, când reprezentantul Uniunii Sovietice făcea spume la gură laudându-se cu pacifismul țării sale, și pe care românul Nicolae Titulescu, Dumnezeu să-l ierte pentru negliobia sa, îl aplauda, copleșit de emoție.

Cracteristica Armatei Roșii – distrugerea libertăților individuale și a națiunilor – a fost subliniată și de Stalin în 1928: „Spre deosebire de alte armate, Armata Roșie are caracteristic faptul de a fi o armată a revoluției mondiale.”

Zece ani mai târziu, la 18 iunie 1938, Kalinin nu uita să le amintească europenilor și lumii întregi că „biriunța bolșevismului în Uniunea Sovietică trebuie privită ca incompletă, atâta vreme cât celelalte state ale lumii, mai au forme diferite de regimul bolșevic.”

O armată cultivând spiritul agresiv și pregătindu-se pentru cucerirea lumii. Alături de această armată vor lupta armatele anglo-americane în numele eliberării popoarelor: eliberare care va primi numele neinspirat și absurd de Cruciadă, o adevărată blasfemie dacă avem în vedere că Armata Roșie nu era alcătuită din Cruciați, ci

din anticreștini și ateï, incendiatori de biserici.

În timpul războiului, Stalin, simțind că ideea inter-naționalistă nu era suficient de convingătoare, pentru a insufla Armatei și popoului în general, spiritul de com-bativitate și de rezistență, face apel la sentimentul națio-nal, lansând sloganul „*Războiul pentru Apărarea Pa-triei*”. Mai mult, sunt trimiși în tranșee preoți improvizați – cei autentici fuseseră de mult uciși – să-i binecuvânteze pe ostași și să le vorbească despre Măica Rusie, cea dintotdeauna, eternă și invincibilă.

După *Pacea bețivilor*, Stalin, victorios, își reia, ve-chea sa pasiune: zdrobirea capitalismului și imperialis-mului. Statele Unite și Marea Britanie se trezesc peste noapte că fostul lor aliat a întors foaia. Că totul a devenit fără sens: „Cruciada” lor, ca și utopia viitoareï ordini mondiale, pe care și-o închipuiau mai dreaptă și mai trainică decât ce-a făgăduită de Hitler, cu durata ei milenară. Și într-o tabără și în cealaltă, aceeași lideri politici lipsiți de simțul istoric. Și unii și alții au dovedit că Occidentul nu mai era acea *Insulă a Rațiunii* despre care s-a vorbit în ultimele secole cu atâta orgoliu și siguranță.

Și astfel, se inaugura în secolul nostru, o nouă eră, care va purta numele de *Războiul Rece*. Înseamnă totodată că luna de miere dintre Est și Vest se terminase.

URMĂRILE RĂZBOIULUI RECE

În 1952, când acest război absurd – rezultat din *Pacea bețivilor*, tot atât de absurdă – era în toi. Einsenho-wer devine Presedinte al Americii. În această calitate el

a avut ocazia să se convingă că ostilitatea dintre cele două lumi, total deosebite, nu era o problemă care se putea rezolva prin bunele intenții, doar ale unuia dintre parteneri; nici prin compromisuri, decât dacă ambele părți erau dispuse la compromisuri. Din nefericire, nu s-au găsit la vremea respectivă decât puține minți lucide: oameni politici, în mâinile cărora se afla soarta lumii, viitorul ei; care să înțeleagă câteva lucruri simple, ce țin de bunul simț: că nu poți împăca binele cu răul, cum nu se împacă Dumnezeu cu Satana; lumina cu întunericul, nici apa cu focul, nici adevărul cu minciuna, nici utopia cu realitatea. Acești oameni politici și-au trădat contemporanii și posteritatea. Iar posteritatea imediată n-a avut altceva mai bun de făcut decât să le înalțe statui în loc să-i arunce la lada cu gunoi a istoriei. E interesant să ne întrebăm ce poate fi mai revoltător: grozăviile de fiecare zi, îndurate de popoare întregi, timp de cincizeci de ani aduse la sapă de lemn, sau miopia, indiferența și cinismul celor ce le-au îngăduit sovieticilor – abrutizați de ideologia nedemnă de secolul nostru – să ia în stăpânire aceste popoare și să dispună de ele cum vor, iar victimelor să nu le rămână altceva de făcut decât să tacă și să înghită. Eram de o mie de ori mai fericiți sub turci care ne cereau câteva pungi cu galbeni și alte mici plocoane în natură, lăsându-ne în schimb să ne ducem viața după cum ne dicta firea și obiceiul pământului. Eram stăpânii noștri, dar nu aveau pretenția nerușinată de a ne încătușa sufletul. Nu ne era îngăduit nici să scriem, nici să vorbim, nici chiar să gândim. Tot ce spuneam și mai ales, tot ce scriam, putea fi răstălmăcit cu ușurință. În fine,

nimeni nu ne ardea pe rug, nimeni nu ne tragea pe roata pentru gândurile noastre tainice: în schimb, eram amenințați să ne sfârșim zilele prin temnite și lagăre de muncă forțată, dacă nu gândeam ca noii noștri stăpâni. Era răul cel mai greu de suportat, dintre toate relele câte s-au abătut asupra noastră în timpul *Războiului rece* care a urmat după *Pacea betivilor* încheiată în eleganta sală de bal a Palatului din Livadia unde au fost trasate noile frontiere dintre Est și Vest și s-a hotărât soarta a milioane de oameni, pentru câteva decenii. După câte știu, nimeni n-a făcut până acum bilanțul cât de cât aproximativ al acestui război rece, spre a se vedea dacă nu cumva costul lui a întrecut pe cel al „războiului cald dintre anii 1939-1945: dacă de-a lungul multor ani n-am continuat să ne ruinăm prin pacea armată în loc să ne ruinăm prin război”.

Ce noutăți a adus lumii Războiul Rece? Două State Germane, două State Chineze, două State Coreene, două State Vietnameze – tot atâtea premiere pe scena Istoriei Universale – întemeiate pe criterii ideologice. Nu mai conta faptul că era vorba de aceeași etnie, cu limba, tradițiile și istoria ei. Conta ideologia bolșevică suverană, prin care se trasau noi frontiere în sânul aceleiași națiuni.

Ce binefaceri a adus oamenilor acest război rece? Nici una – afară de spaima sfârșitului de lume, care putea surveni din clipă în clipă. Nu era vorba de sfârșitul lumii dictat de Dumnezeu. De astă dată era opera oamenilor. Oamenii înșiși, puneau umărul într-un efort smintit, sinucigaș, să lichideze propria lor specie. Doi evrei, soții

Rosenberg - inspirați de Satan, dușman neîmpăcat al omului pe pământ - cetățeni americani, le oferea rușilor, ca plocon, secretul bombei atomice. În sfârșit, americanii încep să se trezească: justiția îi condamnă la moarte pe cei doi trădători, care sfârșesc pe scaunul electric. Cruciada și construirea unei noi ordini în lume nu mai erau decât o amintire, un vis urât. De aici încolo, acestui vis, îi va lua locul, ceea ce se va numi Războiul Rece. Iar ceea ce va urma, va lua forme dementiale, pe care specialiștii le vor rezuma la formula: *Strategia descurajării*. N-au lipsit nici explicațiile, pentru cei din spatele Cortinei de Fier și pentru cei din afara ei, ca nimeni să nu intre în panică. Se găsisese cheia pentru evitarea apocalipsului nuclear: cu cât beligeranții războiului rece își vor îmbogăți arsenalele lor nucleare, născocind arme de ucidere în masă, tot mai sofisticate, cu atât omenirea va putea dormi liniștită. Ni se serveau și argumente. Într-un eventual război nuclear nu va exista învinși și învingători, ci numai supraviețuitori - deși pe de altă parte, aceiași specialiști ne băga în sperietți că arsenalele nucleare ale celor două supra puteri, Statele Unite și Uniunea Sovietică, ar fi de ajuns ca să prefacă Planeta în tândări de câteva ori.

Cândva, în viitor oamenii ne vor plânge de milă, cu siguranță, pentru că am ajuns în așa hal de nebunie. Milă pentru noi, cei nevinovați, care n-am avut parte de oameni politici zdraveni la minte: care am stat cu spaima în sân aproape o jumătate de secol, întrebându-ne până la neurastenizare: „Dar dacă un nebun apasă pe un simplu buton și declanșează cataclismul nuclear?”

Tot un cataclism a fost și bolșevismul: în care milioane de oameni și-au găsit moartea, și tot atâtea suflete ale celor care au supraviețuit, au fost schilodite

Un savant american, dedicat cercetărilor nucleare, când a auzit că sovieticii sunt în posesia bombei atomice, a declarat spre stupefacția lumii întregi: „Victoria planetei a bolșevismului, transformarea umanității într-un vast colhoz, e mai înspăimântătoare decât un război nuclear. Înseamnă coborârea întunericului veșnic pe pământ.”

Aceste cuvinte ar putea fi luate ca motto pentru o viitoare Istorie a Războiului Rece.

Avea dreptate savantul american. Fiindcă ce s-ar fi întâmplat dacă Rusia bolșevică ar fi obținut o victorie globală? N-ar mai avut de unde să cumpere grâu, nici să fure tehnologie avansată. Ar fi fost vai de capul ei în primul rând.

LEGIONARII ȘI RĂZBOIUL RECE

Cineva a murit în anul 1933, marele an legionar. Acum se va alătura Mișcării lui Corneliu Codreanu, Nae Ionescu și odată cu el discipolii săi, care vor străluci prin inteligență și vocație, îmbogățind, ulterior, prin aportul lor, patrimoniul cultural al României. Tot acum se va produce mișcarea de la stânga la dreapta a multor tineri la fel de înzestrați.

Dar acest an va marca și începutul calvarului legionar: când după dizolvarea anticonstituțională a Gărzii de Fier, vor fi ridicați în miez de noapte de la casele lor și întemnițați peste zece mii de legionari din întreaga țară.

Fortul 13 Jilava, până atunci închisoare militară, este transformată în închisoare politică, rezervată legionarilor și așa va rămâne, cu acest statut, decenii de-a rândul, simbol al teroarei – cum românii nu mai cunoscuseră niciodată în îndelungata și framântată lor istorie. Acest moment dramatic a prilejuit apariția a două scrieri. Una semnată de Dragoș Protopopescu, profesor de limba engleză la Universitatea din București, intitulată „Fortul 13”, a doua aparținând poetului Radu Gyr – „Tigrii” amândoi, ei înșiși prizonieri între zidurile sumbre ale acestei blestemate închisori. Aceeași soartă va împărtăși-o alte două figuri centrale ale culturii române: Nae Ionescu și Nichifor Crainic – și alături de ei, un alt nume, pe un alt plan, firește, cu rezonanță voevodală, generalul Zizi Cantacuzino – Viță Șerban Cantacuzino – eroul de la Coți din primul război mondial.

Importanța acestui moment stă în faptul că el constituie preludiul Universului Concentrațional de mai târziu din țara noastră – Univers care, sub bolșevici, va lua amploarea cunoscută astăzi de întreaga suflare românească.

Până să se rostogolească Tăvălugul roșu peste plaiurile noastre mioritice, pe legionari îi va aștepta încă două prigoane, cu mult mai crunte: sub dictatura regelui Carol al II-lea, nebun în toată regula, pentru care genocidul era singurul mijloc de a-și păstra și consolida tronul; și sub dictatura altui nebun, confirmat ca atare, medical, mareșalul Antonescu.

Astfel, începând din 1933, teroarea legionarilor va deveni, cu scurte pauze, starea normală a politicii inter-

ne în România.

La venirea rușilor, închisorile României gemeau de deținuți legionari: iar alții, care luaseră calea pribegiei, vor fi și ei internați în lagăr din ordinul lui Hitler, de unde ca o ironie a soartei, vor fi eliberați de Armata americană de ocupație, ca victime ale nazismului.

În țară lucrurile s-au petrecut pe dos. Legionarii întemnițați de Antonescu au rămas să lăncezească mai departe în închisoare. La 23 August 1944, după unii „Marea cotitură istorică”, după alții, cei mai lucizi, ziua cea mai neagră a românilor din întreaga lor istorie, s-a emis un decret regal de amnistie pentru toți deținuții. Nu chiar pentru toți: legionarii erau exceptați. Au fost eliberați comuniștii, mulți puțini câți erau, și infractorii de drept comun. Aceștia din urmă vor fi selectați, nu se știe după ce criterii și primiți în Partid să îngroașe rândurile acestuia și așa foarte subțiri. Au devenit curând „agitatori” buni de gură. Alții au fost încadrați în Gărzile Cetățenești și avansați la repezeală în grad. Am cunoscut pe unul din această categorie, la Ocnele mari. După ce i s-a pus pe umeri trese de colonel, s-a apucat de matrapaslăcuri. Nu era supărat pe Partid. Mai degrabă se învinovătea pe sine: „Dacă furam cu măsură și nu mă lăcomeam, azi eram general.”

La începutul Războiului Rece, în noaptea de 14 spre 15 mai, au fost arestați peste douăzeci de mii de legionari. Era prima operațiune de acest gen de după 23 August 1944, ca amploare. Le va veni rândul și altor categorii, de alte culori politice, dar ceva mai târziu. Deocamdată trebuia făcut inofensiv primul eșalon, cel

mai numeros și cel mai combativ al rezistenței antibolșevice. Până la această dată se efectuaseră puține arestări în rândurile nelegionarilor. E vorba de organizația „Sumanele Negre” ai cărei membri fuseseră arestați și judecați în 1946 – numărul lor nu depășea suta – și de grupul Tamădau, și mai redus. Fac aceste precizări deoarece circulă de la un timp o poveste – subiect pentru o biografie romantată în legătura cu abdicarea Regelui. Se spune în această poveste că Petru Groza l-ar fi amenințat pe rege: „Dacă nu abdică, Majestate, vor fi uciși cei o mie de tineri care zac în închisori”. La 30 Decembrie 1947, se aflau, într-adevăr, închiși o mie de tineri, dar aceștia erau legionari. De aceea, noi ne îndoiim că Regele și-a pus în joc Tronul de dragul legionarilor. E drept că legionarii l-au ajutat în 1940 să-și recapete tronul uzurpat de tatăl său. Să fi fost vorba de un sentiment de recunoștință? Greu de crezut, având în vedere părerile sale, nu prea măgulitoare, exprimate public în ultimul timp, la adresa legionarilor.

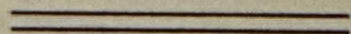
Adevărul e că prima dificultate de care se lovește un istoric în cercetările sale, este de a ști cât preț să pună pe declarațiile celor implicați direct în evenimente, unde se află granița dintre realitate și fabulație. În cazul de față, cu puțină onestitate și interes pentru adevăr s-ar putea apela la arhivele Ministerului de Interne, dar deocamdată nimeni nu are interes să producă dovezi din care să reiasă aportul și rolul important al legionarilor, în lupta acerbă antibolșevică, purtată de poporul român în noul context al războiului rece.

Legionarii care au reușit să se sustragă valului de

arestări din noaptea de 14-15 mai 1948, mulți dintre ei au luat calea codrilor cu arma în mână, ca odinioară strămoșii noștri în timpul năvălirilor barbare. Alții au mai putut să-și ducă viața în clandestinitate, încă un timp. Zic încă un timp căci cercul de foc al Securității se strângea tot mai mult în jurul lor, în timp ce Cortina de Fier devenea tot mai de nepătruns, cu senzația că ne aflăm aruncați în groapa cu lei, părăsiți și uitați, care ne umplea sufletul de spaime: „nici pasărea nu mai putea pătrunde prin ea” cum se vor lăuda mai târziu anchetatorii noștri. În această atmosferă în care speranțele se împleteau cu disperările noastre, am primit ultima scrisoare de la Pr. Vasile Boldeanu, stabilit între timp la Paris: un epilog la o serie de scrisori din spatele „Cortinei de Fier”. Scrisoarea primită, era redactată în stil telegrafic, nu conținea decât puține cuvinte:

– *„Pregătiți-vă pentru un drum lung. Trăiască legiunea și Căpitanul!”*

Primul gând care mi-a încolțit în minte a fost întrebarea: Ne vom mai vedea vreodată? Și câți dintre noi vor cădea pe acest lung drum și câți vor supraviețui? Apoi începu să curgă și alte întrebări chinuitoare: Câți fii ai acestui popor, străbătând Deșertul fără margini se vor revolta că drumul e prea lung și prea cu multe obstacole? Câți se vor lepăda de Dumnezeu în care au crezut și vor adora Vițelul de Aur și alți idoli falși?

Pe drumul lung către Țara Făgăduinței s-au aflat și legionarii din exil. La sfârșitul războiului, nu existau în

Europa Occidentală români exilați, în adevăratul înțeles al cuvântului: afară de legionari, nevoiți să-și părăsească țara din cauza teroarei dezlănțuită de generalul Antonescu și banda lui, în cap cu Ică Antonescu, bântuit de visuri zălode. Se și vedea, în cazul unei victorii reputată de puterile Axei, noul Führer al României. Doar prezența legionarilor îi mai provoca insomnii, adevărate coșmaruri. De aceea, ei trebuiau compromiși mai întâi, apoi lichidați. Le-a cerut extrădarea; dar Hitler a preferat să-i interneze în lagăr, nu pentru că le purta de grijă legionarilor, ci cu intenția cinică de a-i transforma în instrument de șantaj.

Personaj mediocru, și totodată sinistru, pentru care viața oamenilor nu avea un preț, Ică Antonescu va juca același rol nefast pe lângă Mareșalul autoproclamat, pe care îl jucase altă stârpitură morală, Armand Călinescu, supranumit „Chioru”, pe lângă Carol al II-lea, din familia regilor blestemați, de care istoria n-a dus lipsă. Pe toți îi va spulbera furtunile ei: Chioru va plăti pentru crimele sale; Carol își va pierde tronul și Țara; Mareșalul va muri de gloanțele bolșevicilor, singur, părăsit de toți cei pe care îi strânsese în jurul său, încrezându-se în devotamentul lor: Ică va sfârși lamentabil, cum sfârșește orice laș; Hitler își va da foc – doar victimele lor vor supraviețui.

Departe de țară, despărțiți de ea, de zidul de Fier și foc, legionarii din exil, nu puteau gândi și simți decât la unison cu camarazii lor aruncați în groapa cu lei. Aveam același crez și aceleași idealuri ne însufleteau pe toți indiferent de timp, de loc și împrejurări. Simțeau și ei ca

și noi „spiritul protector al Arhanghelului: al Căpitanului: ale martirilor de la Majadahonda.

Noi, cei de aici, eram neputincioși: lanțurile erau prea grele, zăvoarele prea puternice. Ei însă, în lumea literară, puteau să facă ceea ce noi nu puteam face, ceea ce destinul ne însărcinase dintru începuturi: să ducă lupta mai departe împotriva Fiarei Apocaliptice: Să dovedească lumii că Legiunea lui Corneliu Codreanu, întemeietorul, n-a murit: că legionarii răspund prezent la toate semnalele venite de la cei decși să denunțe banda de conspiratori de la Kremlin.

Oricât de impenetrabilă se dovedea drăceasca Cortină de Fier, n-a putut împiedica veștile cu privire la luptelor, venite pe calea undelor. Au pătruns, prin cei sosiți de-afară, chiar și între zidurile temnițelor în care zăceam. Așa am luat cunoștință de asaltul asupra Ambasadei României bolșevice de la Berna: cuib de spioni în slujba Moscovei: agentură de dezinformare a opiniei publice: speluncă de spălare a banilor murdari. Toate acestea au reieșit în urma capturării dosarelor păstrate cu grijă în seifurile trădătorilor. A urmat un adevărat cutremur în lagărul bolșevic: în lumea liberă amestec de senzational și consternare dovada clară a ceea ce i se pregătea de către cei care reluseră vechile teze ale coexistenței pasnice. Sume fabuloase de bani în timp ce în spatele Cortinei de Fier domnea foametea endemică – erau puse în joc pentru finanțarea „partidelor frățești” din întreaga lume, în scopul de a destabiliza economic și politic regimurile din lagărul Imperialist. Senzationala descoperire, datorită celor trei legionari, a constituit

subiectul unui film american: „Cei trei mici împotriva celor mari”. Rușii în ciuda tuturor evidentelor, au protestat cerând interzicerea filmului. Bineînțeles, americanii, în loc să se înfurie, s-au amuzat: „La noi e altfel decât la voi. Filmul rulează în America nu în Rusia. La noi oamenii sunt liberi să gândească și să spună în gura mare tot ce știu și au pe inimă.”

Așa am auzit despre parasutarea legionarilor în România, de către aviația americană, în vara anului 1953 (caz unic în spatele Cortinei de Fier, când războiul ajunsese la paroxism). Era în timpul „Festivalului Tinerețului Mondial” care a avut loc la București. Bolșevicii, cum spuneam, deși erau înarmați până în dinți voiau să convingă opinia publică de pretutindeni despre bunele lor intenții de a preîntâmpina o nouă conflagrație mondială. În acest scop, organizau asemenea festivaluri în speranța că vor atrage tineretul de partea lor. Concomitent un alt instrument propagandistic „Consiliul Mondial al Păcii” având, ca leit motiv, deviza: „Noi vrem pace veșnică pe pământ, vrem coexistență pașnică”. Numai imperialiștii americani, plănuiau să deslănțuie războiul nuclear, visul lor dintotdeauna de a domina prin orice mijloace.

A sosit momentul să facem o mențiune. Legionarii nu vor uita niciodată atitudinea armatei americane, modul cum i-au tratat pe legionari. Iată un exemplu. Legionarii stabiliți într-un oraș din Germania după eliberarea lor din lagăr, au fost convocați la Comandament. Aici a avut loc următorul schimb de cuvinte:

— Unde se află seful dumneavoastră în momentul de

față?

– „Nu știm”.

– „Știm noi. Comunicați-i să parasească imediat teritoriul Germaniei. Rușii fac presiuni, ne cer insistent să luăm măsuri pentru a-l aresta și transfera în zona de ocupație sovietică.”

Comandantul trupelor americane, era Generalul Eisenhower. Bănuiam, ba chiar suntem siguri, că *MEMORIUL* inserat la începutul acestei cărți, a ajuns pe biroul său, de conținutul căruia a luat cunoștință. De aceea, nu socotim hazardată afirmația că, de deciziile sale, a depins nu numai soarta legionarilor aflați sub jurisdicția sa, în momentul când Statul German nu mai exista, ci și, ca o consecință firească, poziția Mișcării Legionare, pe un plan mai vast și la nivel mai înalt.

P.S.

În 1979 mă aflam la Paris. Aici am cunoscut pe unii din reprezentanții partidelor, zis istorice, în exil. După război, trăiseră din fonduri mai mult sau mai puțin obscure. Mântuirea lor se făcea în numele eliberării de sub jugul sovietic. Ei reprezentau, așadar, rezistența românească în exil, speranța și salvarea noastră de mâine. Ei vor arunca într-o zi în aer Cortina de Fier. O problemă care le da bătaie de cap era unde vor reînoda, în ziua Victoriei, firul rupt al democrației române: de la ultimele alegeri libere din 1937? Sau de la cele din 1946? Prima variantă era din capul locului exclusă din discuție. Aici ne împiedicăm de legionari, de succesul lor electoral, care le provoca alergie, ori cuvântul de ordine era: *fără*

legionari. Pentru ei orice formula era viabilă, atâta timp cât nu se lua în calcul prezența legionarilor.

Am ales cea de a doua variantă. Că alegerile din 1946 purtau pecetea unui flas grosolan, că au avut loc sub ocupația străină, când totul era dirijat de la Moscova, pentru ei nu avea nici o importanță.

Înființau guverne fantomă, pe care tot ei le desființau a doua zi: se agitau cu o râvnă demnă de o cauză mai bună, pentru interesele superioare ale neamului lor; între ei nu existau neînțelegeri decât pe tema desemnării miniștrilor; de fiecare dată, și indiferent de componența guvernului, existent doar în mintea lor bântuită de năluca, nu uitau să introducă în programul lor de guvernare, la fel de fantomatic legea cu privire la interdicția legionarilor de a mai participa vreodată la viața politică a României.

Dincolo de ridicolul situației, descopereai partea ei tragică. Trebuia să fii, într-adevăr, un nesimțit, să ai o inimă de piatră. I-am spus unuia dintre cavalerii acestei utopii, care friza demența senilă:

De ce, dacă sunteți atât de patrioți, nu v-ați dus nici unul la Festivalul Mondial al Tineretului de la București? Aviatorii americani ar fi fost bucuroși să vă poată transporta cu avioanele lor. Sau e mai comod să faci guverne la Paris, decât să mergi la moarte sigură la București în spatele Cortinei de Fier? Ne-ați acuzat că am făcut alianță cu germanii. Iată că acum, în acest război rece, suntem alături de americani. Vom fi și de acum încolo – istoria nu se oprește aici – alături de oricine se va afla în luptă cu dusmanul nostru secular: Rusia – și atât cât

Rusia refuză să ne restituie pământul rupt din trupul
Patriei noastre, moștenit din moși strămoși. Ne vor fi
întotdeauna prieteni toți cei care le vor fi dușmani rușilor.
Și vom fi dușmani tuturor celor care vor lega prietenie
cu ei, în dauna noastră.

MANIFESTUL I

23 AUGUST - ZIUA „LIBERĂRII” DE CĂTRE
„GLORIOASA” ARMATĂ SOVIETICĂ

TINERI ROMÂNI CARE PARTICIPAȚI LA FESTIVAL!

Cu ocazia trâmbitatului „festival”, aveți o datorie sfântă către Tară și anume:

Dezvâluți delegaților țărilor participante viclenia mârșavă a comunistilor care au transformat frumoasa noastră țară într-o închisoare. Spuneți-le și arătați-le cum aplică comunistii doctrina lor pentru a robi și a asupra masele muncitorești. Dezvăluți-le așa zisa lor cultură și superioritate tehnică. Explicați-le că „democrația” sovietică nu e decât sclavie: sclavia minții și a trupului. Spuneți delegaților celorlalte țări ce înțeleg diavoli roșii și satrapii comunisti prin „gospodărie colectivă”, prin „unități și muncă voluntară”, prin „pace” și „prietenie”. Explicați-le că s-a luat hrana de la gura muncitorilor - chiar și de la gura copiilor - pentru a se da mâncare din belșug delegaților străini.

Vorbiți-le ca un adevărat tineret român și nu ca purtători de cuvânt al U.T.M. ului.

Acesta este sfatul nostru, al tuturor Românilor adevărați, adresat asupritorilor sovietici:

Zi de zi voi uitați despre pace și prietenie. Dacă într-adevăr doriți pace, dovediți aceasta prin fapte și lăsați-ne în pace. Nu vrem, pe pământul nostru scump, armatele voastre hrăpărețe și asupritoare, politrucii voștri sălbatici și hoții voștri, care nu ne au adus decât violență, foamete și suferință! Alăta vreme cât ei vor rămâne în mijlocul nostru va fi război, nu pace, ură, nu prietenie. Plecați! Ieșiți din Tară! Duceți-vă la voi acasă!

Biata noastră Țară asuprită ne cere ca noi să ținem
aprinsă flacăra adevăratei libertăți și să apărăm patrimo-
niul nostru național. Alăturați-vă nouă și pregătiți-vă în
taină pentru marea zi când vom lua parte la eliberarea Țării
de Muscali. Dumnezeu și lumca liberă e cu noi!

TRĂIASCĂ TINERETUL ROMÂN!
TRĂIASCĂ ADEVĂRATA PACE ȘI
PRIETENIE ÎNTRE POPOARE
TRĂIASCĂ ROMÂNIA ÎNTREGITĂ
ȘI INDEPENDENTĂ

Treceți aceasta prietenilor de încredere.

MANIFESTUL II

Prieteni străini!

România reală care luptă în munți și suferă în închisori, vă spune: Bine ați venit!

Cei ce conduc azi vor face totul spre a vă împiedica să cunoașteți adevărul asupra țării în care vă aflați. Un munte de minciuni a fost ridicat între voi și noi. În primul rând, guvernul a chemat la București, pe toți agenții săi de prin orașe și sate, pe toți copiii smulși familiilor lor și crescuți prin fabrici în cultul urii pentru tot ce nu-i sovietic. Luni întregi ei au fost instruiți și apoi ținuți în cantonamente spre a învăța cum să se poarte la Festival, ce să răspundă, cum să mintă. Aceștia sunt singurii oameni care au dreptul să vă conducă și au datoria să vă supravegheze, în timp ce populația este ținută departe prin concentrări ad-hoc, prin arestări și obligații de serviciu, sau pur și simplu prin teroare. Organizațiile politice au cerut salariaților să ocolească mai cu seamă delegațiile apusene, „compuse din spioni și dușmani de moarte ai poporului român”.

Minciună este și ceea ce vedeți în acest oraș. Într-o săptămână Capitala noastră înfometată și-a schimbat complet înfățișarea. Vitrinele în care până mai ieri se găseau numai ghivece cu flori, portrete și lozinci, acum sunt încărcate relativ cu mărfuri. A apărut untul, ouăle, vinul. Se găsesc prăjituri și bomboane. Pâinea din comerțul liber, care putea fi cumpărată numai pe baza buletinului de populație în cartierul respectiv, pentru ca țărani flămânzi să nu o poată căpăta, se găsește astăzi pretutindeni, ca și franzela și chiflele. Toate acestea au făcut să dispară cozile care ne storceau zilnic ultimul rest de energie, după 10 ore de muncă normată. Dar și în alte privințe Capitala nu mai este de recunoscut.

Atișele despre „atâțătorii la război”, caricaturile uriașe gazetele de stradă sau de perete, cuprinzând cele mai înveninate calomnii, au fost înlocuite prin inscripții propovăduind pacea și prietenia. Steagurile roșii – în proporție de la cu cel tricolor, – au fost înlocuite cu drapelul național, iar enormele stele rusești au fost demontate și coborâte în pivniță. Ele vor fi puse la loc după plecarea dumneavoastră. Dacă vă este greu să înțelegeți toate acestea, amintiți-vă din istorie că mistificarea în proporții nebănuite este o veche specialitate rusească. Potenkin a folosit-o primul, ridicând în Crimeea sate din decoruri de scândură vopsită. Capitala RPR este astăzi un astfel de sat al lui Potenkin.

Aceeași minciună, domnește în viața noastră politică și socială. România este în realitate o țară ocupată militarmente, dar, pe care invadatorul o silește, să-și proclame în fața întregii lumi libertatea și recunoștința pentru el. În mare măsură însăși așa numitul nostru comunism este o mistificare.

Imperialismul moscovit a avut totdeauna nevoie de un instrument ideologic care să-i ușureze penetrația peste hotare. În Sud, față de popoarele slave din jurul nostru, ideea panslavă. Azi, mijlocul de a înșela mulțimile îl oferă comunismul, căci între principii și aplicarea lor este o deosebire de neînțeles, pentru cei ce respectă logica și buna credință. La început, proletariatul nostru a putut crede că inegalitatea de avere în România va fi rezolvată în favoarea sa, dar v-a trebui să treacă mult spre a vedea ca tot ceea ce era luat din mâna claselor avute, pleca într-un fel sau altul în Uniunea Sovietică. Astfel, îndată ce industria a devenit sector socialist, ea a fost obligată să lucreze pentru pretinșul nostru export, în baza căruia RPR primește de exemplu 0.25 lei pentru o pereche de bocanci trimiși în Rusia, adică prețul unui pahar cu sifon. În sectorul moșiilor rămase țăranilor, ei au devenit „gospodarii de stat” care au trimis tot ce produc peste graniță. Aceasta face ca Uniunea Sovietică să fie singurul latifundiar din România. La rândul lor, zăcămintele și industria petrolieră au fost luate în întregime

de Sovietici, devenind binecunoscutul SOVROM PETROL, ale cărui produse sunt, așa de rare pe piața internă, încât populația s-a întors la opaiț.

Într-un cuvânt, tot ceea ce a devenit „sector socialist”, inclusiv Sovromurile, a fost scos din circuitul economiei și a devenit domeniul de exploatare sovietică.

Cât despre țăranul român, ordinea comunistă însemnează el, o iobăgie mai grea decât oricare alta din trecutul îndepărtat. Stăpânirea de azi îi răpește de pe propriul său pământ dijma cea mai ridicată ce s-a pretins cândva în această țară, iar cotele de lapte, carne, lână, sunt o nerușinată hoție. Întreaga primăvară când comuniștii au pregătit festivalul, țăranul acesta flămând și gol a adus la oraș câte 2-3 litri de lapte tras de la gura copiilor, schimbându-l pe bucăți de pâine, pe care miliția nu-i îngăduia să și-o cumpere singur, sub pedeapsa de a fi ridicat de acasă și dus pe o zi de muncă forțată.

De altfel această discriminare în paguba țăranului pe care o reflectă până și regimul de vânzare a pâinii sau a altor produse alimentare și industriale – este urmarea firească a punctului oficial, după care țăranimea formează o categorie socială inferioară, căci deși în republica noastră de „democrație populară”, muncitorii agricoli reprezintă 80 % din totalul populație, ei nu fac parte din „clasa muncitoare”, fiind numai niște „tovarăși de drum”, tolerați de nevoie. De aceea nu pot aspira, nici măcar formal, la conducerea treburilor obștești, care este apanajul exclusiv al proletariatului adică a minorității de cel mult 11 %. Când vă formulați teoretic concluziile cu privire la ordinea politică, ce domnește la noi, amintiți-vă aceste realități statistice, care prin nimic nu pot fi subtilizate.

Dar cel puțin, dacă proletariatul ar fi mulțumit cu regimul care îi proclamă pretutindeni hegemonia.

Câștigă oare muncitorul român atâta cât să-i îngăduie să trăiască în condiții normale de hrană, locuință și îmbrăcăminte? Întrebați pe primul acar de tramvai pe care îl găsiți în stradă, cât câștigă lunar și veți afla că salariul său este de 280 lei pentru cel puțin 10 ore de muncă. Pune

aceiași întrebare tinerei muncitoare din fabrică ce vă însoțește pe stradă și dacă nu minte, vă va spune că salariul ei nu trece de 350 lei pentru același număr de ore. Calculați apoi ce s-ar putea cumpăra cu aceste salarii – dacă bineînțeles va exista totdeauna marfa – știut fiind că pâinea albă este 4,35 lei kg, untul 27 lei, carnea în târgul liber 16 lei, uleiul de floarea soarelui 40-50 lei. Considerați apoi prețurile articolelor, pe care le vedeți în vitrine, deși și acestea au fost serios modificate în vederea Festivalului, ceea ce explică marea afinență de cumpărători în magazine, ceea ce vă miră. Un costum de haine gata, care foarte probabil nu este mai bun decât cel pe care-l purtați, costă la București 200 lei. Aceste câteva cifre vă vor face să înțelegeți care sunt posibilitățile de trai ale muncitorului nostru. Nu uitați însă că pâinea albă, untul și untdelemnul, untura, carnea și zarzavaturile – care sunt trimise în Uniunea Sovietică, unde prețul lor a fost redus cu 50 % la instalarea lui Malonkov – au lipsit aproape cu desăvârșire înaintea Festivalului, ca și articolele de îmbrăcăminte necartelate. Situația va fi cu siguranță și mai grea după plecarea dumneavoastră.

Tabloul condițiilor de viață din R.P.R. mai trebuie întreținut cu alte câteva aspecte esențiale. Ceea ce strivește pe muncitor și în general pe salariatul român, împingându-l către cea mai periculoasă epuizare fizică și morală, este pe de o parte jugul normelor, iar pe de altă parte, așa numitele sarcini obștești și ideologice. Dacă la noi salariile sunt atât de disproportionat de mici, faptul se datorește și preocupării haine de a face ca munca să atingă cu orice preț rentabilitatea maximă posibilă, indiferent de urmările ce le-ar avea pentru muncitor. „Cincinalul în patru ani” al lui Gheorghiu-Dej este cea mai bună ilustrare a acestui principiu, căci împins de nevoie și de foame, muncitorul nostru se silește să „spargă normele”, să câștige adică prin supra muncă un adaos de salariu. De aceea în R.P.R. se muncește astăzi ca într-o colonie sovietică de deținuți – o colonie creată nu într-o insulă de la capătul lumii, ci într-o țară de cultură, care a cunoscut tiparul înaintea Rusiei însăși.

Ca să nu-și găsească vreme să cugete asupra mizeriei

sale extreme, ceea ce i-ar împinge să se răscoale, salariatul nostru are și obligația de a participa, în afara orelor de program, la ședințele de producție, de sindicat, de limba rusă, marxism și Arlus, cu ajutorul cărora el descoperă mai ales că în țara sa, tot ceea ce nu-i obligatoriu este interzis. Aceste ședințe îi ocupă în mod obișnuit, toate după-amiezi-le săptămânii, cu excepția sâmbetei. Salariatul mai este îndatorat să meargă la parăzi, purtând portrete rusești, lozinci sau steaguri roșii.

Dacă la ședințe el a trebuit să aplaude în picioare de câte ori cerea ritualul, la manifestațiile de stradă, are datoria să cânte sau să scandeze lozinci. Toate aceste „sarcini” trebuiesc îndeplinite punctual, cu „conștiinciozitate”. În caz de abateri, absențe, evaziuni, este denunțat masei în ședință lărgită și, în sfârșit, dacă abaterile se repetă, este licențiat din slujbă ca dușman al clasei muncitoare.

Rezultatele acestei mizerabile apăsări morale, care degradează și distruge, lungă subalimentație și oboseală se văd pretutindeni. România este astăzi țara cu cel mai mare procent de mortalitate infantilă din lume, cum rezultă din raportul recent al organizației Națiunilor Unite de la Geneva. Oameni încă tineri au corpul ros de boli și sunt epuizați. Tuberculoza și maladiile nervoase fac ravagii de neînchipuit. Dacă vreți să aveți dovezi concrete în aceste privințe, cercetați sanatoriile TBC sau Spitalul Central de boli mintale din București, unde veți găsi că majoritatea covârșitoare a bolnavilor o formează muncitorii și funcționarii subalimentați, epuizați de muncă și înfricoșați de restricții, care în răstăcirea lor continuă și acolo să-și facă normele și să se autocritice. Acest aspect al nebuniei, cu rădăcini directe în condițiile noastre sociale, a făcut obiectul unor repetate referate ale corpului medical către Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român.

Nu e de mirare deci că în țara noastră domnește pretutindeni o revoltă surdă, că în munți Generalul Arsenescu comanda grupuri organizate de rezistență, că cel puțin 600.000 dintre cei mai buni români putrezesc în închisori sau mor muncind la Canalul Dunăre-Marea Neagră, sau la

Bicaz.

Guvernul comunist ar fi măturat în câteva ceasuri dacă nu l-ar apăra trupele sale de securitate, foarte bine plătite și mai ales, dacă nu ar fi protejat de diviziile sovietice răspândite peste tot și camuflate prin păduri.

Vă arătăm toate acestea pentru că dumneavoastră ați venit la București în numele păcii, al progresului și al tinereții. Dar vă rugăm să credeți că noi prețuim pacea cel puțin tot atâtă cât și dumneavoastră mai ales că la noi războiul continuă și azi, după 12 ani. Fiecare familie românească își are jertfele ei în această luptă internă, pe care un guvern care nu cunoaște decât teroarea și propaganda, v-o ascunde cu discursuri și scamatorii. Românii dorec din tot sufletul pacea, dar nu pacea tâlharului care o pretinde numai ca să se poată bucura în liniște de prada sa.

Vă dăm de asemenea aceste informații deoarece adevăratul Progres n-are nimic a face cu ce vedeți dumneavoastră în jur. În ultimul deceniu lumea a făcut un impresionant pas înainte în domeniul tehnicii și al științei, dar noi nu beneficiem încă de noile descoperiri. Întreprinderile statului sunt obligate să întrebuițeze instrumente și aparate vechi, cumpărate de la particulari prin mijlocirea comerțului de consignație, care este tolerat tocmai din această cauză. Simpla existență a acestui comerț de aparate vechi este cea mai bună dovadă a carenței tehnicii noastre, de altfel împreună cu Uniunea Sovietică, „țara cea mai înaintată din lume”. Un fapt petrecut cu ocazia venirii dumneavoastră este tot atât de grăitor: delegațiile care au adus cu ele turisme de tipuri mai noi au fost împiedicate să le folosească deoarece provocau prea multă mirare în publicul românesc, pe care oficialitatea se silește în tot chipul să-l convină că progresul vine numai de la Răsărit.

S-au dat chiar dispoziții membrilor de partid să tăgăduiască existența și caracteristicile acestor mașini, ceea ce amintește un alt fapt asemănător, dar din păcate mult mai grav: acum câteva luni, în sanatoriile TBC, unde descoperirea Rimifonului a adus legitime speranțe printre bolnavi, care l-au pretins cu insistență, s-a comunicat prin afișe că

acest medicament este un leac fals, folosit de capitaliști numai spre a se îmbogăți. Iată o poziție față de știință și progres, la care desigur nu v-ați gândit până acum.

În sfârșit, ne adresăm dumneavoastră tineret străin, pentru că la vârsta pe care o aveți v-ar fi imposibil să nesocotiți adevărul și valorile morale. De aceea, ceea ce vedeți la noi s-ar putea să aibă pentru dumneavoastră o mare însemnătate dacă veți interpreta corect realitățile. Situația din România subjugată este dăătoare de seamă pentru toate țările de sub dominația rușilor și denunță astfel în fața dumneavoastră întreaga mistificare mondială a Moscovei. Acei ce credeți în comunism, sunteți astăzi în situația în care s-au aflat Gide și scriitorul român Panait Istrati, cu prilejul vizitelor lor în Uniunea Sovietică: ei s-au înapoiat de acolo absolut convinși că Sovietele au trădat toate idealurile sociale pentru care acești doi gânditori luptaseră întreaga lor viață. Dacă veți ști să vă documentați singuri, fără ajutorul interpreților școliți, mincinoși, care vă dau mereu ocol, dumneavoastră veți ajunge la același rezultat la care a ajuns Gide și Panait Istrati.

Drumul în România vă va ajuta astfel să ieșiți din robia unei minciuni care va falsificat judecata, făcându-vă instrumentele oarbe ale celei mai degradante tiranii.

Aceste manifeste au fost difuzate în 1953, anul „FESTIVALULUI MONDIAL AL TINERETULUI” – o diversiune a kominternului – de către echipa de legionari în exil condusă de Ica TĂNASE, parașutată de americani pe teritoriul României.

MESAGERII LUMII LIBERE:

1. Alexandru TĂNASE
2. Ion SAMOILĂ
3. Ion GOLEA
4. POPOVICI Mirecea

5. TALAN Ion
6. POP Gavrilă
7. TARTLER Erich
8. VLAD Mihai Vasile
9. BUDA Ion
10. DINCĂ Gheorghe
11. CORLAN Aurel
12. IUHASZ Ion
13. COSMA Ion

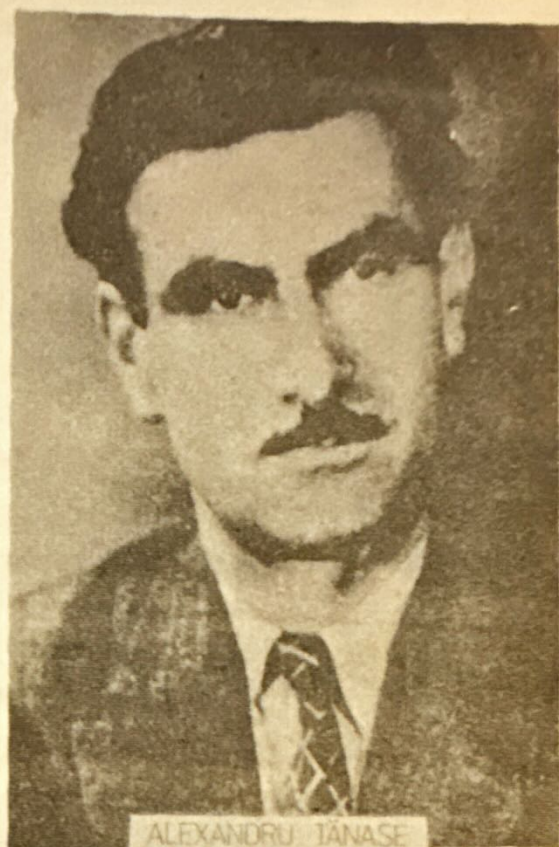
PROCES 12-13 OCT. 1953
EXECUTAȚI 30 OCT. 1953

Ei au avut curajul să străpungă pe calea aerului, riscându-și viața, blestemata „Cortină de Fier“, pentru a ne aduce nouă, celor din țara captivă, raza de speranță că lumea liberă nu ne-a dat uitării.

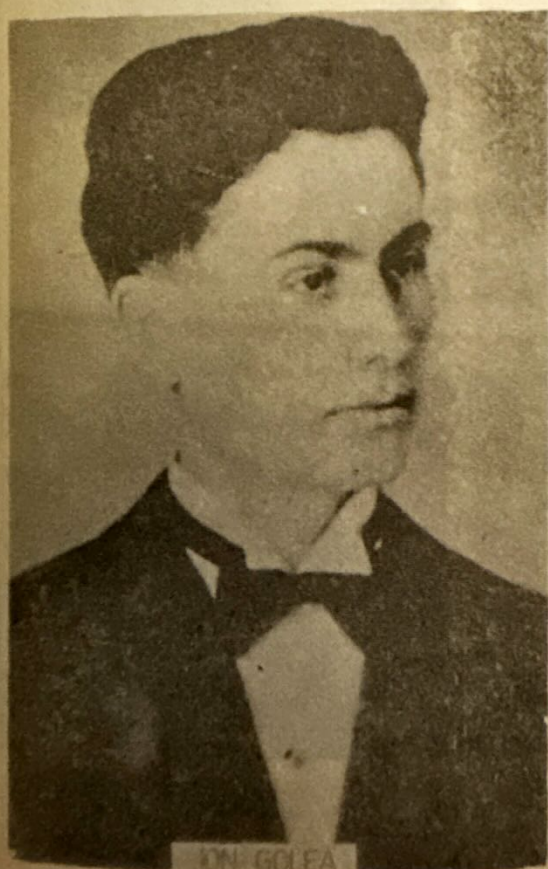
Dovezi grăitoare că legionarii au fost prezenți în lupta antibolșevică chiar și în condițiile cele mai dificile, când teroarea atinsese gradul de maximă intensitate și opoziția din interior fusese complet anihilată.

GHEORGHE DINCA

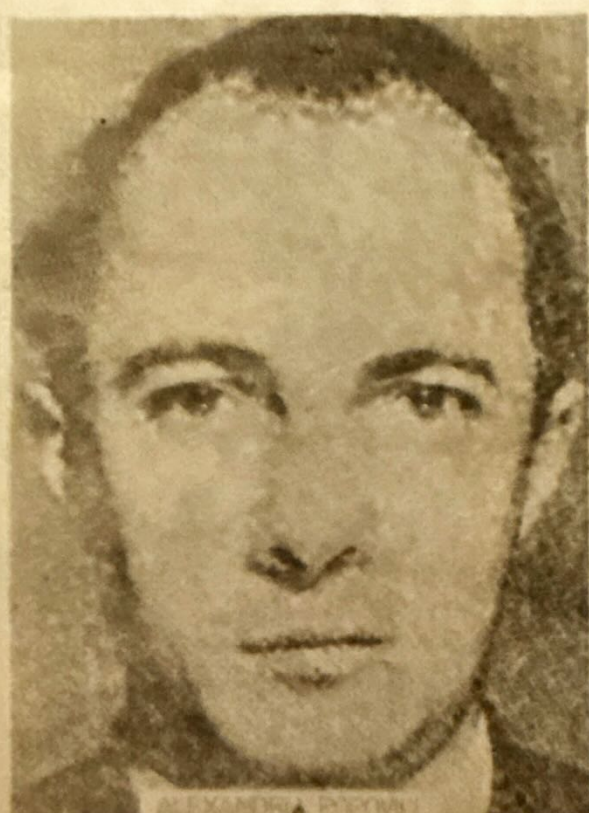
ALEXANDRU TANASE

ION GOLEA

VASILE MIHAI VLAD

CONCLUZII

„Cred că cea mai mare ispravă a Poporului Român din perioada interbelică a fost MIȘCAREA LEGIONARĂ“.

ION COJA -
Profesor Universitar și Senator
în Parlamentul de azi al României.

Deși bătălia împotriva bolșevismului din acele vremuri, nu era numai a noastră, ea privea întreaga Națiune Română, noi legionarii ocupam o poziție aparte, ca promotori ai acestei bătălii. De unde și resursele noastre sufletești, precum și motivațiile care ne animau, erau mai profunde și mai intense. Și era firec să fie așa. Pe măsură ce înaintam în timp și Uniunea Sovietică își consolida sistemul politic în interior, și prezența ei pe arena internațională se făcea tot mai simțită, primejdia care ne păștea, devenea tot mai evidentă, tot mai amenințătoare, iar noi deveneam tot mai conștienți că generația noastră era predestinată acestei bătălii, organizării unei adevărate Crucade împotriva bolșevismului. Unul din precursorii noștri, Simion Mehedinți, ne și avertizase: „Fiecare generație cu misiunea ei istorică. Noi am făurit România Mare. Vouă vă revine marea datorie s-o păstrați intactă, așa cum v-am dat-o noi în primire, Fiți la înălțimea misiunii pe care v-a încredințat-o destinul, dacă vreți ca generațiile viitoare să nu vă blesteme veac după veac“. Conștiința acestei datorii, insuflată de marii noștri înaintași, a fost motorul care ne-a călăuzit pașii în acțiunile noastre, chiar și în cele pe care, Corneliu Codreanu, ÎNTEMEIETORUL, le numea „acte de necesitate dureroasă“, cu efecte negative, mai greu de justi-

ficat, dar și mai greu de înțeles de opinia publică, adesea fără discernământ și prin aceasta expusă cu ușurință manipulării de către adversarii noștri.

Am fost asadar, antibolșevici, cei mai îndârjiți potrivnici ai acestei scelerate ideologii. Am fost ceea ce tot Simion Mehedinți ne ceruse să fim: „NEBUNI PENTRU NEAMUL ROMÂNESC”. Și în această nebunie a noastră se cuvine să semnalăm și unele paradoxuri de care istoria nu duce lipsă – făceau parte din logica ei – și de care nici noi legionarii nu am fost scutiți. Eram monarhiști și Monarhul a dat ordin să fim uciși, organizând, ajutat de sfetnicii săi cei mai zeloși, Armand Călinescu și Nicolae Iorga, un adevărat genocid – cu spânzurători în piețele publice și arderi de vii la Crematoriu – deși victimele se numărau printre cei mai fideli susținători ai Monarhiei. Eram oameni cu frica lui Dumnezeu și Îl iubeam, nu de fațadă, dovadă că înălțam cu mâinile noastre biserici și troite pe la răspântii de drumuri, și ne-am dus să murim tocmai în îndepărtata Spanie, pentru că acolo bolșevicii profanau și incendiau Altarele Sfinte. Și totuși, capul bisericii Ortodoxe, va prezida un guvern de asasini, binecuvântând în felul acesta asasinatul.

Am fost cu alte cuvinte, antibolșevici cu mult înainte ca bolșevismul să se fi instaurat în țara noastră, cu sprijinul nemijlocit al tancurilor sovietice. Lăsam deja în urma noastră, cum s-a văzut, munți de suferință și mii de morminte, printre care și al Căpitanului, ucis mișelește, în confruntarea cu Oculta iudeocriptocomunistă, coloana a 5-a din interior, organizată și susținută financiar de Moscova. Se spune că Dumnezeu, dacă ar fi găsit zece oameni dreți, în Cetățile Sodoma și Gomora, nu le-ar fi dat pieirii prin foc și pucioasă. În Cetatea noastră existau sute, mii, sute de mii, de oameni dreți, dar fuseseră fie uciși fie li se puseseră călușul în gură, ca să nu poată rosti adevărul. Au existat în epoca de care vorbim oameni politici aparținând partidelor care se intitulau pompos istorice, care cochetaseră, într-un fel sau altul, cu bolșevicii, înainte de 23 August 1944. Mulți dintre ei vor fi întemnițați odată cu noi și în loc să și mărturisească păcatul și să se lepede de el, își dovedeau

încă odată lipsa de onestitate și de bun simț: îi înjurau de mama focului pe bolșevici și preconizau împotriva lor măsuri dintre cele mai draconice pentru ziua tuturor răfuieților, pe care o așteptau cu nerăbdare, dar cu aceeași vehemență se năpusteau și asupra legionarilor. Pentru ei bolșevismul și nazismul era tot una: iar pe legionari îi băgau în aceeași oală.

Numai ei erau fără prihană: democrați perfecți și totodată judecători intransigenți și imparțiali, îndreptățiți să taie în carne vie, chiar dacă în trecutul nu prea îndepărtat participaseră cu sârg la dictatura lui Carol și a lui Antonescu.

La atât îi ducea capul.

De mai multă înțelepciune nu erau în stare.

Răspunsul nostru, era unul singur și mereu același: Nu din cauza noastră ați fost întemnițați. Ați patronat abuzuri și fărâdelegi: n-ați avut curajul să ripostați, să vă ridicați la luptă în 1940 când România Mare era ciopârțită și iată că blestemul v-a ajuns, ați nimerit în temniță pentru lășitățile și păcatele voastre de care nu vă lepădați nici măcar acum când sunteți la ananghie.

Nu erau numai lași, ci și cinici. În timp ce noi ne încadram în cea mai perfectă ordine și legalitate, ca să nu ni se spună nimic, ei ne râdeau în nas: „Nu vă putem distruge pentru că ați călcat legile? Nu-i nimic, le călcăm noi și vă distrugem. Nu vreți să fiți ilegali“, suntem noi ilegali: Încât, în modul acesta, cum spunea Căpitanul, am intrat într-un sistem cu adevărat talmudic: pe de o parte ne acuzau prin presă și prin toate oficinele politice, de ilegalitate, iar pe de altă parte, stând în cadrul perfect al legii, eram măcinați prin cele mai odioase și ilegale sisteme, de către toți reprezentanții guvernului și ai statului aflați în cea mai flagrantă ilegalitate.

Trebuie spuse toate acestea și mereu repetate, ca să afile poporul român adevărul, victimă încă a dezinformării și a răstălmăcirilor de tot felul. Ca nouă să nu ne fie frică, nici rușine că am fost legionari. Să nu se alarmeze nimeni pentru cele ce spun. Oare Imperiul roman a sărit în aer

pentru că Cicero a scris ce a vrut și ce a simțit?

Ne deosebeam de această lume care se aruncase singură în cuțitul măcelarului. (În 1943 am scris și publicat, după bătălia de la Stalingrad, articolul „Măcelarul roșu” – un portret al lui Stalin – înfățișat în toată hidoșenia sa de maestru al crimei, amintind și de gropile de la Katîn – și o avertizam că în cazul victoriei bolșevice, va fi vai și amar, nu numai de noi, ci și de ea: că după trecerea tăvălugului roșu peste ei, cei care vor supraviețui vor fi siguri că vor ajunge în rai, întrucât au stat destul în iad.

Ne deosebeam și prin aceea că ea deși suferea laolaltă cu noi, nu-i găsea nici o noimă suferinței. Nu știa pur și simplu cum și de ce a căzut această năpastă pe capul ei.

Ne deosebeam pentru că noi ne făcusem un ideal din împotrivirea noastră la Răul ce ne putea veni de la Răsărit, în timp ce această lume colaborase direct sau indirect cu el, prin faptul că ignora Răul ca și cum n-ar fi existat.

Pe noi nu ne mira, nici nu ne indigna suferința la care eram supuși. Știusese ce soartă ne așteaptă în cazul când vom pierde bătălia: soarta tuturor învinșilor de pe lumea asta; robia, umilința și chiar moartea. Nu ne îndoisem o clipă, în ceea ce privea cruzimea învingătorului și felul cum vedea el relațiile dintre învingători și învinși. Știam că nu cunoaște nici mila, nici iertarea. Îi cunoșteam metodele infernale, plăcerea lui sadică de a-și umili învinsul, sau în exprimarea lui Eminescu „*rusul este singurul care nu cunoaște onoarea învinsului* – i-o calcă în picioare și vede în asta un act sublim de eroism”.

Știam toate acestea. Ce nu știam era durata suferințelor noastre și dacă vom ieși vii sau morți din Infern. Chiar și în clipele noastre cele mai grele, ceea ce ne făcea să nu disperăm, să nu ne pierdem până și ultimul strop de speranță, era tocmai trecutul nostru, un trecut care, prin valoarea lui morală, ne obligă să nu-l întinăm.

Nu-l putem uita pe Căpitan, de amintirea căruia se leagă în mod indistructibil momentul Dobrina, punct de plecare pe drumul istoriei noastre care nu avea alt țel decât organizarea unei Cruciade în adevăratul înțeles al cuvântu-

lui, în scopul de a împiedica victoria și instaurarea regimului bolșevic în Europa, și în primul rând, în țara sa.

Nu putem uita jertfa de la Mejadahonda. Nici ce spusese Moța cândva: „Nu există jertfă omenescă, închinată unui scop nobil, care să nu-și arate roadele, mai de vreme sau mai târziu”. Isus însuși n-a putut obține învierea, biruința asupra Satanei, decât acceptând drumul care ducea spre Golgotha. Învierea nu era posibilă decât acceptând Crucificarea. Pentru legionari, suferința la care erau supuși, nu era decât prețul plătit pentru renașterea de mâine a României.

Nu-i putem uita pe cei care în anii '50 – cei mai negri și crânceni, petrecuți în spatele Cortinei de Fier – n-au acceptat compromisul cu noua putere bolșevică: nici pe cei supuși torturilor infernale; pe cei supuși muncilor sisifice în lagărele de muncă forțată, de exterminare; pe cei care luptau în munți împotriva cotropitorilor autohtoni cu mandat de la Moscova. Toate aceste jertfe ale noastre, le-am pus la temelia României de mâine în speranța că ea va renaște din propria-i cenușă.

Am fost prezenți oriunde se da bătălia pentru supraviețuirea neamului nostru, indiferent de împrejurări și unde ne aflam, în țară sau în pribegie. N-am ezitat să participăm la acțiuni la care știam dinainte că trebuia să plătim cu viața noastră.

Ne-am închinat în tot acest timp unei icoane: România Mare, maica noastră din totdeauna, pe care o veneram și pentru apărarea căreia viața noastră nu avea nici un preț, așa cum ne învățase și ne lăsase cu limbă de moarte, *Întemeietorul*, Corneliu Codreanu. Și bineînțeles lui Dumnezeu, protectorul ei, chiar dacă uneori, în clipele noastre de desnădejde, îi reproșăm sfielnici și cu smerenie că ne-a dat uitării, pradă celui mai înversunat vrăjmaș al împărăției Sale pe Pământ.

Am crezut cu ardoare în înfăptuirea idealului nostru, de care eram pătrunși până în cele mai ascunse fibre ale ființei noastre. Și acest ideal era să făurim o țară „frumoasă ca soarele sfânt de pe cer”, așa cum o văzuse Moța când a

plecat în Cruciadă.

Dar n-a fost să fie așa. N-am reușit să-i împlinim visul. N-am putut împiedica bolșevizarea țării, cea mai întunecată pagină din întreaga noastră istorie. Am avut de înfruntat forțe care ne-au copleșit. Eram prea slabi, prea fără puteri, ca să putem singuri stăvili puhoarele barbare de la Răsărit în deslănțuirea și revărsarea lor apocaliptică.

Ne-am întors, în final, din Cruciadă, înfrânți.

Vina pentru acest dezastre național, va trebui căutată în altă parte. De vină erau oamenii noștri politici, mediocri, din acea vreme, preocupați mai mult de putere, decât de interesele țării; mediocri și lași totodată, care n-au știut să fie la înălțimea misiunii lor, a răspunderii care le revenea, într-un moment dramatic, de răscruce, când în joc era viitorul României Mari, când era nevoie, mai mult ca ori-când, de oameni integri, de capete luminate, capabile să discearnă binele de rău; să înțeleagă gravitatea momentului care impunea să fie la o parte, setea de putere, interesele personale, neînțelegerile partizane, care sfâșiau Națiunea: care slăbea astfel, coeziunea și rezistența din interior și expunea poporul român primejdiilor din afară.

În locul unei politici de bun simț, s-a ales calea contrarie: masacrarea unei întregi generații – și când spun asta, spun Mișcarea legionară. Am fost uciși de ai noștri, înainte ca străinii să ne ucidă. Istoricii români vor trebui să rețină această crimă absurdă, nu pentru a ne face nouă dreptate, ci pentru restabilirea adevărului istoric. Acest demers s-ar putea numi: Cum și-a tăiat singură craca de sub picioare clasa noastră politică.

De vină, și nu în ultimul rând, e și Oculta internațională, cu jocul ei perfid de interese și de dominare a lumii, care va târî omenirea în cel mai distrugător război cunoscut vreodată. De-a lungul istoriei noastre, nu puține tronuri s-au năruit, nu puține capete au căzut datorită amestecului străinătății în treburile noastre interne. Secole de-a rândul am oscilat între cele două imperii, cel țarist și cel otoman. Când apăreau muscalii la Nistru îi întâmpinam ca pe „eliberatori” fluturând în vânt steagul cu Sf. Gheorghe; când la

Dunăre soseau turcii, nelipsit era steagul cu Semiluna. Lupta noastră era una de supraviețuire. În secolul nostru aceeași poveste. Nu mai știm ce steag să purtăm ca să nu fim striviți.

Am văzut cum ambasadele atenienilor erau trase la răspundere în caz de eșec, sau când se constata că tratativele și pactele încheiate aduceau prejudicii Cetății; cum poporul era informat de mersul tratativelor; cum ceea ce numim astăzi transparentă, cu 2500 de ani în urmă era o realitate, nu vorbe goale. În scop de dezinformare. Totul se petrecea la lumina zilei: o practică obișnuită de la sine înțeleasă.

În anii '30 premergători războiului, în România totul se petrecea în mare taină în bună manieră talmudică. „Preluarea puterii de către Jean Duca... (în toamna anului 1933 n.n.). Toată criza politică s-a desfășurat în culise... În acele zile de frământare, camarila ajunsese la apogeu... În iatacul „Duduiei“ (Elena Lupescu, evreica, metresa regelui n.n.) și în biroul lui Puiu Dumitrescu se petreceau drame sfâșietoare. Interese de afaceri, temeri jidovești, planuri machiavelice de politică văzută numai și numai prin prisma personală, iată factorii care hotărau destinele țării... Puiu Dumitrescu era condamnat de d-na Lupescu... aerele sale ultranaționaliste din ultima vreme, supăraseră împreună cu Lupeasca toate neamurile ei. Camarila se scindase în două, deoparte creștinii, care cochetau cu Nae Ionescu cu Garda de Fier, pe de alta jidanii, gata să sprijine politica antigardistă a lui Titulescu în lupta lui de „purificare“. Ea a condamnat. El a executat (Grigore Gafencu – Însemnări politice. 1929-1939).

Când scria aceste rânduri, Gafencu nu se număra printre prietenii legionarilor. De aceea raționamentul său pe care îl redăm mai jos e cu atât mai revelator și mai convingător: „S-au alarmat de primejdia naționalistă unde cercuri străine și unele cercuri jidovești. Francezii s-au temut că gardiștii, frați buni cu hitleriștii și cu fasciștii, să nu înstrăineze Franței simpatiile române. Teamă neîndreptățită, fiindcă o mișcare naționalistă, oricât de înrudită ar fi, prin

metodele ei, cu mișcări similare din Germania și Italia, nu urmărește, și nu poate urmări, până la sfârșit, decât interesele țării în care dăinuiește. Gardismul ori e o mișcare subversivă, subvenționată de nemți și urmărind țeluri nemțești – dar atunci nu poate răscoli masele românești și rămâne o mișcare de suprafață, puțin primejdioasă, și de care nimeni nu se poate teme –, ori e o mișcare curat națională și atunci, pe măsură ce se adâncește, pierde orice legătură cu mișcări asemănătoare străine și își întărește caracterul național de sine stătător.”

Titulescu era cu totul incapabil să-și însușească acest exercițiu de logică simplă. Avea dreptate unul din gazetarii germani din acea vreme care spunea despre el că are inteligență de Kafri – unul din triburile cele mai înapoiate din Africa. El nu numai că nu da socoteală poporului român de activitatea sa diplomatică, dar a transformat Ministerul de Externe în moșia sa. Se credea genial. Era adulat și preamărit de o anumită presă din țară și străinătate, gras răsplătit, dar nu pentru ce își închipuia el, ci pentru că nu ieșea din cuvântul Oculteii: îi făcea jocul fără murmur și șovăire. În țară, cu ai săi, se purta ca un isteric: făcea presiuni asupra guvernului, asupra Regelui chiar, bătea cu pumnul în masă, amenința. În ziua de 7 decembrie 1933, în ședința Consiliului de Miniștri s-a ridicat problema dizolvării Gărzii de Fier (cerută de „democrațiile” occidentale) hotărându-se în final ca să nu fie dizolvată. Când a auzit de această hotărâre, Titulescu și-a ieșit din minți. Iată în această privință relatarea unui membru al guvernului, Victor Iamandi: „I.G. Duca (primul ministru, n.n.) mi-a spus: „Aseară, după ce s-a ridicat ședința de la mine, am fost chemat de Titulescu care se întorsese din străinătate în aceeași seară. Firește, m-am dus. Când a auzit că s-a hotărât nedizolvarea Gărzii, a început să vocifereze, amenințând că dacă nu se dizolvă această organizație, nu numai că el pleacă din guvern, dar vom avea și complicații externe. Ne-am dus înapoi la Palat și, după discuții violente purtate până târziu, s-a hotărât sub presiunea amenințărilor lui Titulescu, dizolvarea Gărzii de Fier”.

Duca i-a cerut Regelui permisiunea să scoată Garda de Fier în afara legii, deși Guvernul nu fusese de acord, iar Carol a ezitat, pe temeiul că ar putea urma grave represalii. Dar premierul nu s-a dat bătut. „Atunci, Sire, voi semna eu însumi decretul de dizolvare, luând întreaga responsabilitate pe umerii mei.”

Duca nu avea nici un drept să dizolve Garda de Fier. El era exponentul Puterii Executive. Actul dizolvării cădea în sarcina Înaltei Curți de Casație. Dar Președintele ei, profesorul Lupu refuzase să-l semneze, considerându-l anti-constituțional. Duca se declara democrat, Titulescu la fel. Amândoi își băteau joc de democrație, de „Separația Puterilor în Stat”. Își băteau joc și democrațiile occidentale, inspiratorii dizolvării. Faptul trebuie reținut și mai ales amintit astăzi partidele istorice care se împăunează cu democrația lor din perioada interbelică.

Dizolvarea Gărzii s-a soldat cu mari suferințe: cu întemnițarea a mii de legionari și cu asasinate comise de poliție. Iar Duca cel care și-a luat răspunderea acestui act prin care încălca Constituția în mod grosolan, a plătit cu capul.

Titulescu nu era numai laș, ci și mincinos. Dovadă, articolul său „EU și GARDA DE FIER” publicat în presă, în care se declară – țineți-vă bine – prieten al Gărzii.

Titulescu a ținut cont mai curând de interesele străinătății și aproape deloc, sau deloc, de interesele României. Dar asta e treaba și datoria istoricilor de azi și mai ales al celor de mâine, singurii în măsură să stabilească rolul său nefast în drama românilor care avea să urmeze. Și tot lor le revine datoria imperioasă să găsească răspuns la întrebarea: De ce în textele Pactului de Neagresiune încheiat în anul 1935 cu Uniunea Sovietică, din care și-a făcut, cât a trăit, un titlu de glorie, și pentru care urmașii săi îi înobilează memoria cu superlativul de „Cel mai mare diplomat al vremii” – nu se află nici o referire, cât de vagă, cu privire la Basarabia, la drepturile istorice ale românilor asupra acestei Provinci? Că doar acest colț de țară năpăstuit, era și al lui, nu-i așa? Nu numai al legionarilor, care l-au blestemat atunci și acuzat de trădare și vor continua să-l acuze în

veeni vecilor.

Mitul lui Titulescu s-a prăbușit odată cu prăbușirea Imperiului bolșevic pe care l-a slujit cu un devotament demn de o cauză mai bună. Eșecul bolșevismului și eșecul „marelui diplomat”. Un eșec lamentabil, amestec de deriziune și crimă.

Titulescu a vrut să-i dea pieirii pe legionari. Ei au fost uciși, dar valorile pentru care luptau n-au putut fi ucise. E ceea ce n-a înțeles, Titulescu, diplomatul.

Metodele diplomației europene clasice s-au inspirat din doctrina imorală a „raison d'Etatului” concepută de Ludovic al XI-lea, pretind unii autori, și din celebra deviză machiavelică „Scopul scuză mijloacele”. Minciuna, viclenia, înșelăciunea, sunt mijloace permise, când se urmărește atingerea unui „scop sfânt”. Să fi fost Titulescu adeptul filozofiei politice? Mă tem că da. Că sinceritatea, loialitatea, onestitatea, onoarea, pentru el, erau defecte nepermise unui diplomat care se respectă. Pacea între popoare pe care el o preconiza era una și aceeași cu PACEA BETIVILOR, ale cărei consecințe le mai resimțim și azi. Ceea ce înseamnă că nu-i nimic nou sub soare. Că „teroaarea istoriei”, obsesia lui Mircea Eliade, de care nu s-a putut elibera decât prin moarte, nu va lua sfârșit niciodată. Din fericire există și reversul medaliei. Există Răul în lume, dar există și Binele, fără de care viața oamenilor pe pământ n-ar fi posibilă. Sau ar trăi ca în junglă, unde nu există legi morale.

Pe legionari teroaarea istoriei i-a lovit din plin. Totuși, ne mai mângâie un gând, pe care l-am mărturisit aici, biruința asupra Răului. Isus n-a putut-o obține decât după ce a parcurs drumul Golgotei sub greutatea Crucii. Învierea n-a fost posibilă decât acceptând Crucificarea. Pentru legionari, suferința la care au fost supuși nu era decât prețul care trebuia plătit pentru Renaștere de mâine a României.

Toți vorbesc astăzi, după dezastrul lăsat în urma lor de bolșevici; despre această Renaștere a poporului român. Toți descriu căi și metode, care să ducă spre atingerea acestui țel. Dar nimeni nu-și aduce aminte, sau nu vrea să-și aducă aminte că ele au fost trasate cândva de Corneliu Codreanu,

cel care a vorbit în pustiu și a și fost ucis mișelește în pădurea Tâncăbești. El a propovăduit, cât a trăit, că nu există crize politice, sau economice, fără să aibă la origine o criză de ordin moral. O nouă Renaștere interioară schimbă întotdeauna caracterul acțiunilor noastre. Tot ce este social ca fenomen, începe prin a avea coloratură politică. Iar politica fără morală, face să cadă în apatie; să devină coruptă și abuzivă, să triumfe demagogia politicianistă, care duce, în final; la moartea democrației.

Dar, știut e, că profeții n-au avut niciodată dreptate, decât după ce au fost uciși. E soarta lor din totdeauna.

Această umilă cruce amintește de Suprema Jertfă. De cel despre care un occidental spunea în 1985: „El a înțeles la timp ceea ce noi n-am fost în stare să înțelegem, când ne vorbea despre Împărăția Satanei – Răul Secolului. Să-i fim recunoscători acestui popor mic – poporul român – care a dat un om atât de mare“.

Întoarcerea din Cruciadă

MAREA ȘI MONSTRUOASA CONSPIRAȚIE A SECOLULUI

În cartea sa „PRELIMINARIILE CELUI DE-
AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL“, sovieticul
IGOR OVSIANÂI, scrie: „O greșală a istoriei,
o întâmplare... Dacă nu era Hitler, lumea nu ar
fi trecut prin cel de-al doilea război mondial“.

Șabloane cunoscute.

Dar așa a fost oare în realitate?

„Nu a mai existat un război care s-ar fi
putut opri atât de ușor“, recunoaște Winston
Churchill.

De ce nu a fost oprit?

Churchill n-a mai dat un răspuns la această
întrebare. A plecat cu el în mormânt.

Iar acum ne întrebăm noi: Ce forțe oculte au
avut interesul ca războiul să nu fie oprit? Ce
minți întunecate, ce suflete infernale s-ar fi
putut desfăta cu cumplita urgie a morții care
avea să vină?

Ellixay 573
SIMION GHINEA

HOMO SOVIETICUS

Căpcăunul secolului XX, când OMUL a pus
picioarul pe Lună: care a poluat întreaga
Planetă cu duhorile lui pestilențiale.

COLECȚIA DOCUMENTELE SECOLULUI XX